

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

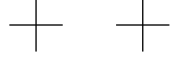
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/05 • 1 Şubat 2008 • 50 YKr

Devlet terörüne, iktisadi ve sosyal saldırılara geçit vermeyelim...

Devlet terörü iktisadi/sosyal saldırının zorunlu sonucudur...

**Bahar dönemini kazanmak için
-3- birleşik devrimci direniş!**

SSGSS karşıtı mücadelenin birleşik ve merkezî bir hatta, hak alıcı yöntemlerle ilerlemesi için...

**Tabanın iradesi açığa çıkarılmalı,
-7- mücadele genel grev şiarı etrafında örgütlenmelidir!**

Dağıtım tekellerinin son saldırısı konusunda devrimci yayınların temsilcileri ile konuştuk...

**Devrimciler sorunun üzerine birleşik
-12- bir tutumla gitmelidirler!**

Kriz kapıda, sendikalar nerede?

-13-

Yüksel Akkaya

Emekçi Kadın Kurultayı sözcüsü Meltem Aydın ile kurultaya ilişkin konuştuk...

**Tüm emekçi kadınları özgürlük ve eşitlik için mücadeleyi yükseltmeye
-16- çağırıyoruz!**

**1980 Tarih Direnişi:
Faşizme karşı ileri!**

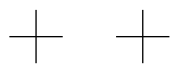
-27-

Volkan Yarasır

**Saldırırlara karşı
birleşik devrimci
direniş!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Bahar dönemini kazanmak için birleşik devrimci direniş!	3
TİSK'in işsizlik raporu...	4
Çete operasyonları neyi anlatıyor?	5
Devletin Kürt sorununa çözüm paketi: .	6
Tabanın iradesi açığa çıkarılmalı, mücadele genel grev şiarı etrafında örgütlenmelidir!	7
Bu devlet yalnızca işkencecilerin, katillerin "baba"sıdır!	8
AKP gerisinde ordunun da olduğu bir oyunla türbanı sahneye sürüyor...	9
Kıdem tazminatı gaspediliyor!	10
Gates ve Derviş tartışması üstüne... . . .	11
Dağıtım tekellerinin son saldırısı konusunda devrimci yayınların temsilcileri ile konuştuk...	12
Kriz kapıda, sendikalar nerede?	
Yüksel Akkaya	13
SSGSS karşıtı faaliyetlerden.....	14
İşçi ve emekçi hareketinden...	15
Emekçi Kadın Kurultayı sözcüsü Meltem Aydın ile kurultaya ilişkin...	16-17
Grev ve direnişlerde işçi kadınlar! .	18-19
TİB-DER'den iş cinayetleri semineri! .	20
GİSBİR'in "ortaklaşa rekabet" projesine karşı tersane işçilerinin ortak projesi: Grev!21Nokia patronlarını geriletmek için grevden başka bir seçenek yok! . .	22
1967'den 2000'e FHKC Genel Sekreteri George Habbaş...	23
700 bin Filistinli Mısır'a geçti...	24
Ortadoğu'da tanrı suskun!	
Abu Şehmuz Demir	25
Almanya'nın iki eyaletinde seçimler! .	26
1980 Tarih Direnişi: Faşizme karşı ileri!	
Volkan Yaraşır	27-28
Yargısız infaz talimatı!	
M. Can Yüce	29
Bir özelleştirme öyküsü: TEKEL.....	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/05 ● 1 Şubat 2008
Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollışeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Düzen cephesi bir taraftan türban tartışmalarını yürütürken diğer taraftan işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım yasalarının hazırlıklarını sürdürmekte ve bu yasaları mecliste görüşmeye devam etmekte. İşçi ve emekçiler, düzenin iç çatışmalarına dayalı bir taraflaşma içine çekilirken aynı zamanda kırıntı halindeki hak ve özgürlükler gaspedilmekte, geleceksiz ve güvencesiz bir yaşam topluma hakim kılınmaya çalışılmaktadır.

Sermaye sınıfının hızla adım atılması istediği saldırı yasalarının peşpeşe hazırlanması ve uygulamaya geçirilmesi için yasallaştırılması süreci işlemektedir. Sağlık, eğitim, emeklilik ve daha birçok sosyal hakkın gaspedilmesini içeren bu düzenlemelere karşı işçi ve emekçiler cephesinde ise henüz yeterli bir yanıt verilebilmiş değil. SSGSS Yasa Tasarısı'na karşı geçtiğimiz ay başlatılan çalışmalar, bugünü için belli bir durgunluğa girmiş bulunuyor. Çalışmanın güçlü bir merkezi yapıdan yoksun olması ve dahası temelde birtakım meslek örgütleri ve sendikaların başında olduğu bir zemine dayanması bu durgunluğun ve zayıflığın önemli etkenlerinden biridir. SSGSS karşıtı mücadele tabana dayalı bir çalışma üzerinden yükselmediği ve yerel bir zemine adımlarını sıkıca basmadıkça bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkarabilmek ve harekete geçirebilmek mümkün olmayacaktır.

Sınıf devrimcileri bulundukları tüm yerelerde ortadaki bu zayıflığa müdahale etmek ve asıl sorumluluğun kendi omuzlarında olduğu bilinciyle hareket etmek durumundadır.

Bahar dönemi yaklaşıyor. Sınıf devrimcileri, "bahar dönemini kazanmak" perspektifiyle hazırlıklarını sürdürüyorlar. Şubat ayı içinde İzmir ve İstanbul kentlerinde Emekçi Kadın Kurultayları gerçekleştirilecek. 17 Şubat günü İzmir Çiğli'de, 24 Şubat günü ise İstanbul'da gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayları ile birlikte sınıf devrimcileri, sınıf çalışmasının yeni bir alanına doğru daha güçlü adımlar atmış olacaklar. Kuşkusuz gerçekleşecek kurultayları henüz başlangıç adımları olarak görmek gerekiyor.

Emekçi Kadın Kurultayları'nın hazırlık çalışmaları

ve bu temelde gerçekleştirelecek kurultayın ortaya çıkaracağı sonuçlar, kuşkusuz ki, sınıf çalışmamızı besleyen, güçlendiren yeni imkanların yaratılmasını sağlayacaktır. Sınıf devrimcileri, sınıf eksenli emekçi kadın çalışmasını toplam sınıf çalışmamızın bir alanı olarak görebilmeli, görev ve

sorumluluklarına buradan bakabilmelidir. Bu alandaki birikimizin sunduğu imkanları her alanda var edebilmek için seferber olunmalıdır. Emekçi kadın çalışmamızın şimdilik belli bazı kentlerle sınırlı olması bugün için anlaşılır bir durumdur. Ancak giderek bu çalışmanın tüm alanlara yayılması ve somut bir planlanmaya dönüştürülmesine ihtiyaç vardır. Gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Kurultayları'nın tablosuna bu gözle bakılabilmeli, sadece kurultay günü değil, kurultaya yürürken ortaya konulan tüm çaba dikkatle ele alınmalı ve somut bir planlamaya dönüştürülmelidir.

Sınıf çalışmamızdaki her yeni adım, her yeni pratik ve her yeni deneyim dikkatlice incelenmeli, başarıları ve yetersizlikleri açığa çıkarılmalıdır.

Bahar dönemi yeni ve çok yönlü bir yoğunlaşma dönemi olacak bizim için. Bu yoğunlaşma sadece bahar döneminin bilinen rutin gündemlerine müdahale olarak düşünülemez. Sınıf çalışmamızın kendi zeminlerinde güçlü bir çıkışın imkanlarını, güçlerini ve araçlarını yaratma mücadelesi her zamankinden daha etkin bir çaba, inisiyatif ve enerji ortaya koymayı zorunlu kılıyor.

Kitapçı ve bayiilerde...

CMYK

Devlet terörü iktisadi/sosyal saldırının zorunlu sonucudur...

Bahar dönemini kazanmak için birleşik devrimci direniş!

Emperyalist güçlerin ve işbirlikçi burjuvazinin emrindeki AKP hükümeti, düzen adına üstlendiği uğursuz misyonu oynamak için kolları sıvamış bulunuyor. İMF-TÜSİAD programının öncelikleri arasında yer alan iktisadi/sosyal saldırıların kapsamı, emperyalist merkezlerde ivme kazanan krizin Türkiye'ye yansımaları da hesaba katılarak genişletiliyor. Zira AKP hükümetiyle sermayenin hizmetindeki görevliler takımı, küresel krizin ülke ekonomisine yansımalarının kaçınılmaz, bu yansımaların ise kabarık faturalar ortaya çıkarma ihtimalinin yüksek olduğunu bilmektedirler. Bundan dolayı “ek tedbirler”e başvuran sermaye iktidarı, faturayı işçi sınıfıyla emekçilere ödeyebilmek için saldırıya geçmiş bulunuyor.

2007'nin TİS sürecinde başlayan, özelleştirme karşıtı tepkilerin sokağa taşmasıyla devam eden süreç, yaygın olmasa da mevzi direnişlerle de desteklenmektedir. İşçi sınıfının mücadele dinamiklerini bir kez daha hissettiren bu eylemleri kolluk kuvvetlerinin zoru, medya mücahitlerinin kara çalması, sendikal korucular çetesinin ihaneti ile etkisiz kılmaya çalışan AKP hükümeti, SSGSS Yasa Tasarısı'nın yanı sıra, iş yasalarının bazı maddelerini de değiştirerek, kapitalist asalakların sömürü çarkını yağlıyor. Örneğin zaten çifte baskı altında çalışan kadın işçileri hedef alan dinci/gerici hükümet, patronları kreş açma yükümlülüğünden kurtaracak yasayı bir çırpıda meclisten geçirmeyi planlıyor.

Amerikancı rejim saldırıların yolunu devlet terörüyle düzleme hesabı içinde...

Kürt halkına savaş ilanı ile emekçilere karşı başlatılan iktisadi, sosyal, siyasal saldırının paralel yürütülmesi, devlet zorunun her alanda öne çıkmasını kaçınılmaz kılıyor. Özelleştirme saldırısına karşı direnen işçilere, SSGSS Yasa Tasarısı'na karşı mücadele eden emekçilere, eğitimin paralı hale getirilmesini reddeden öğrenci gençliğe, sömürü ve yağma düzeni kapitalizmi tarihin çöplüğüne atmak isteyen devrimcilere aynı anda saldıran düzen bekçileri, belli ki, devletin derin katlarından gelen emirlerle yönlendiriliyor.

Amerikancı rejimin bekçileri, hemen her hak arama eylemine azgınca saldırmakla birlikte, işçi sınıfıyla emekçilerin bilinçli kesimlerini oluşturan devrimci güçleri hedef alan saldırıların “sürek avı” biçimine bürünmesine tanık olmaya başladık. Adana'da estirilen devlet terörü sadece eli kamçılı kolluk kuvvetleriyle sınırlı kalmayıp, cüppeli görevlilerin de etkin katılımıyla devam ediyor.

Demokratik haklarını kullanarak devletin işlediği cinayeti protesto eden devrimcileri tutuklayan, gözaltına alınamayanlar hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartan cüppeli görevliler, bu faşizan icraata yasal kılıf uydurmakta güçlük çekmiyor. Zira gerici/dinci AKP hükümeti, türban meselesi üzerinden “demokrasi havariliği” yaparken, “suçu ve suçluyu övmek” gibi her yana çekilebilecek bir yasa maddesi çıkararak cüppelilerin işini kolaylaştırmıştır.

Adana'daki üniformalı/cüppeli düzen bekçilerinin birlikte uyguladığı bu yasa, ancak faşist rejimlerin ihtiyaç duyabileceği cinstendir. Söz konusu yasayı

çıkartıp uygulayan Amerikancı rejimin giderek saldırganlaşacağı anlaşılmaktadır. Görünen o ki, dinci-gericilikle ırkçı-şovenizmin işçi sınıfının mücadele dinamiklerini etkisizleştirmeye yetmediği yerde, işbirlikçi burjuvazinin elinde kamçıdan daha etkili bir silah kalmamıştır.

Topyekûn saldırıya karşı birleşik direniş!

Bahar dönemine girmeye hazırlandığımız önümüzdeki günlerde toplumsal muhalefet saflarında belli bir canlanma görülecek. Zira 8 Mart'ı, 21 Mart'ı, 1 Mayıs'ı önceleyen bu günler işçi sınıfıyla emekçiler için olduğu kadar ezilen Kürt halkı için de özel anlamlar taşımaktadır.

Bahar döneminin, sermaye iktidarının iktisadi-sosyal saldırılarının giderek ivme kazandığı günlerle çakışması, toplumsal muhalefetin gelişimi açısından ek avantajlar sağlayacaktır. AKP hükümeti eliyle icra edilen topyekûn saldırının hem geniş emekçi kesimleri hem Kürt halkını aynı anda hedef alması, farklı kanallarda akan bu mücadele dinamiklerinin, birbirine yakınlaşması açısından da uygun bir iklim yaratacaktır. Bu iklimin, ortak düşmana karşı birleşik mücadelenin önemini anlaşılmaması kolaylaştırabilmesi için bütün tarafların azami çaba sarfetmesi gerekmektedir.

Topyekûn saldırıya karşı işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt halkı saflarından yükselen seslerin daha gür çıkmasının kaçınılmaz olacağını hesap eden kokuşmuş düzenin efendileri, en etkili olduğunu düşündükleri silaha, faşist devlet terörüne daha bir sıkı sarılacaklardır.

Verili koşullarda işbirlikçi burjuvazi ile onun devleti, iktisadi-sosyal saldırıların uygulanabilmesi için zora başvurmak dışında bir çıkış yolundan mahrum görünüyor. Bilindiği üzere her iktisadi-sosyal saldırı bir ekonomik zordur. Yani böyle bir saldırı işçi sınıfıyla emekçilerin, kapitalistlerin kasaları daha çok dolsun diye, sefilliğe mahkum edilmesini gerekli kıldığı için zorun bir biçimdir. Ancak ekonomik zoru hemen her zaman eli kamçılı düzen bekçilerinin zoru takip eder. Sayısız örnekle görülmüştür ki, ilkinin

Sınıf devrimcileri, sürecin avantajlarını iyi hesap etmeli, her zaman olduğu gibi yüzünü sınıfa dönen etkin bir bahar dönemi faaliyeti planlayıp hayata geçirmelidir. Sürecin yaratacağı zorlukları aşmanın yolu da bu alandaki başarıya bağlı olacaktır.

yolunu ikincisi düzler. Başka bir ifadeyle ekonomik zor düzen bekçilerinin zorunu gerekli kılarken, eli kamçılıların zoru da ekonomik zorun amacına ulaşmasının yolunu düzler.

Bu böyle olmakla birlikte, sermaye kodamanları ve onların devleti tarafından gündeme getirilen her saldırının başarıya ulaşacağı anlamına gelmez. Çatışmanın sonucunda, egemenlerin zoruna maruz kalan işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin örgütlülük düzeyi ve direnme kapasitelerinin de önemli bir payı vardır. Bilindiği üzere uzun yıllara yayılan çetin sınıf savaşimleri ile kazanılan haklar, işçi sınıfı lehine sonuçlanan muharebeler neticesinde olmuştur.

Sınıf çatışmalarının bu mantığı genelde bilinmekle birlikte, hem işçi sınıfıyla müttefiklerinin, hem onlar adına mücadele eden siyasi öznelerin her zaman buna uygun bir ciddiyetle çatışmaya hazırlandığı yazık ki söylenemez. Bunda nesnel koşulların önemli payı olmakla birlikte, öznel hataların kayda değer bir payının olduğu da gözardı edilemez.

Veriler, bahar dönemine doğru sermaye devletinin saldırılarında daha pervasız olacağını gösterirken, işçi sınıfıyla müttefikleri saflarında düzene karşı biriken tepkilerin daha güçlü eylemlerle dışavuracağına işaret etmektedir. Sınıf devrimcileri, sürecin avantajlarını iyi hesap etmeli, her zaman olduğu gibi yüzünü sınıfa dönen etkin bir bahar dönemi faaliyeti planlayıp hayata geçirmelidir. Sürecin yaratacağı zorlukları aşmanın yolu da bu alandaki başarıya bağlı olacaktır.

Bahar döneminin düzen cephesinden gelen saldırıların yalnızca püskürtülmesine değil, yeni kazanımlara da vesile olabilmesi, saldırının hedefindeki güçlerin topyekûn saldırıyla karşı birleşik bir direniş sergileyebilmelerine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

TİSK'in işsizlik raporu...

“İşsizlikle mücadele” yalanıyla saldırılar meşrulaştırılıyor!

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) geçtiğimiz günlerde işsizlikle ilgili bir rapor yayınladı. DPT ve diğer resmi kurumların yayınladığı verilere dayanan raporda 30 farklı ülkeyle ilgili veriler birbirleriyle karşılaştırılıyor. Bunun sonucunda da Türkiye'deki resmi işsizlik oranının 1997 yılında yüzde 6.8 iken 2006 yılında yüzde 9.9'a yükseldiği, bu oranla Türkiye'nin Polonya'dan sonra işsizlik oranı en yüksek ikinci ülke konumuna yükseldiği ortaya konuluyor. Raporun diğer bölümlerinde ise farklı ülkelerin işsizliği düşürmek için uyguladıkları politikalar ele alınıyor ve son olarak da Türkiye'ye dair bazı öneriler sıralanıyor.

Raporda da ortaya konulduğu üzere Türkiye'de işsizlik çok temel bir sorun durumunda. Üstelik burada dile getirilenler resmi rakamlar. Yani gerçek durum bundan çok daha vahim.

Fakat burada üzerinde durmak istediğimiz şey TİSK'in yayınladığı işsizlik raporunun ortaya koyduğu çarpıcı gerçekler değil. Zira son yıllarda uygulanan yıkım politikaları sonucunda işsizliğin katlanarak arttığı, işsizlik oranlarını aşağı çekmek için sermaye iktidarının parmağını dahi oynatmadığı, konuyla ilgilenen herkesin malumu.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz, TİSK'in bu raporu yayınlama nedeni. Öyle ya, işsizliğin bu boyutlarda bir sorun haline gelmesinin temel sorumlusu sermaye sınıfının kendisi değil mi? İşsizlik ve ona bağlı her türlü sorun bizzat sermayenin eseri, onun sınıf çıkarları doğrultusunda uygulanan iktisadi politikaların doğal sonucu olduğu halde, neden bir patron örgütü kalkıp da bugün işsizliğin ne büyük bir sorun haline geldiğini anlatan raporlar yayınlasın ki?

İlk bakışta bu bir itiraf, bir günah çıkarma girişimi olarak algılanabilir. Ya da, sermayenin giderek büyüyen işsizler ordusunu başına bela olacak bir “sosyal patlama” dinamiği olarak gördüğü, bu nedenle de korkuya kapılarak işsizliği daha makul oranlara indirmek için çaba içine girdiği söylenebilir.

İlk ihtimali daha en başından elemek gerekir. Zira sermaye, işsizliği doğuran iktisadi politikaları uygularken, saldırıları hayata geçirirken son derece açık bir sınıf bilinciyle hareket etmektedir. Çünkü sermaye işsizlik sopasını sınıf mücadelesinin gelişimini frenleyecek bir emniyet sübabı olarak en etkin bir biçimde kullanmakta, bu sayede de işçi sınıfına yönelik hak gasplarını daha rahat hayata geçirebilmektedir. Dolayısıyla ortada sermaye sınıfı adına bir pişmanlık ve buna dayalı suç itirafı aramak boşuna olacaktır.

İkinci ihtimal çok daha gerçekçidir. Gerçekten de sermaye tümüyle tarihsel deneyimlerine dayanarak, kimi durumlarda yüksek işsizliğin bir bumerang gibi kendi başına bela olacağını bilmektedir. Ancak bunun için sadece işsizliğin yaygınlaşması yeterli değildir. İşçi sınıfının ve onun bir parçası olan işsizler ordusunun kendi sınıf çıkarları doğrultusunda mücadele edeceğine, politikleşeceğine dair kimi işaretlerin de ortaya çıkması gerekir. Ancak mücadele eğilimi güçlenen, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda politikleşmeye başlayan bir sınıf hareketi sermayeye “sosyal devrim” korkusu yaşatabilir. Bu çerçevede de işsizliği (ve diğer benzer sorunları) daha katlanılabilir sınırlar içine çekme çabasına itebilir. Dolayısıyla bugünkü koşullar üzerinden, sınıf hareketinin bugünkü

durumu üzerinden bakarak, sermayenin “sosyal devrim” korkusuyla hareket ettiğini, bu nedenle işsizlik sorunuyla ilgilendiğini söylemenin pratik bir karşılığı yoktur.

Sermaye saldırı paketlerine meşruluk kazandırma derdinde

TİSK'in raporuna bir bütünlük içerisine bakıldığında, hangi amaçla kaleme alındığı ve yayımlandığı bütün açıklığıyla görülüyor aslında. Bilindiği gibi TİSK türünden sermaye örgütleri ve İMF, Dünya Bankası gibi kuruluşlar hemen her fırsatta hükümete akıl vererek işsizliği azaltmak için neler yapılması gerektiğini dile getiriyorlar. Bu akıl hocalarının asıl dertlerinin işsizliği azaltmak olmadığı, aksine işsizlik sorununu istismar ederek sermayeye daha fazla vurgun ve sömürü imkanları yaratmaya çalıştıkları da bilinmektedir.

TİSK'in sözünü ettiğimiz son raporu da aynı amaçla hazırlanmıştır. Tek farkla ki, şu an hükümetin gündeminde olan ve işçi ve emekçilere yönelik bir dizi saldırıyı kapsayan “istihdam paketi” saldırısını meşrulaştırmak gibi çok daha pratik ve güncel bir hedefi de bulunmaktadır. Raporda “işsizlikle mücadele” adına ortaya konulan aşağıdaki öneriler bu niyeti açık olarak ortaya koymaktadır.

- Esnek çalışma yöntemleri geliştirilsin,
- Kıdem tazminatı yükü azaltılsın,
- Patronların sırtındaki sosyal güvenlik prim yükü 5 puan indirilsin,
- İstihdama destek paketi açıklansın,
- Sendikalar Kanunu ile TİS Kanunu'nda yapılacak değişikliklerde işletmelerin rekabet gücünün ve çalışma barışının korunması gözetilsin.
- Patronların yapacağı mesleki eğitim masrafları vergi ve prim indirimleriyle özendirilsin,
- Bilim kurumları ile sanayinin işbirliğini içeren bir atılım yapılmalı.

Görüldüğü gibi öneriler arasında kıdem tazminatı hakkının gaspı, patronların vergi ve prim yüklerinin önemli oranda azaltılması gibi talepler yanında “istihdama destek paketinin açıklanması” isteği de yer almaktadır. Henüz haberdar olmayanlar için şu an hükümetin gündeminde olan “istihdama destek paketi”nin neleri içerdiğini de maddeler halinde sıralayalım:

- * 18-29 yaş arasındaki gençlerin (sadece) işveren

primlerinin bir bölümünün devletçe karşılanması.

- * İşsizlik fonundan yararlanma şartlarının kolaylaştırılması, fondaki paranın bir bölümünün ise araştırmalar ve işsizlerin eğitimi için kullanılması.

- * Eski hükümlü çalıştırma zorunluluğunun kaldırılması.

- * İşyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bulundurma zorunluluğunun kaldırılması.

- * Aynı şekilde sağlık birimi, emzirme odaları ve kreş kurulması zorunluluklarının kaldırılması.

- * Kıdem tazminatı fonu kurulması, tazminatların bu fondan ödenmesi

- * Pakette ayrıca “kayıt dışı istihdam ile mücadele” için alınacak bazı göstermelik önlemler de ortaya konuluyor.

Hepsi de “istihdam”ı arttırmak, yani işsizliği azaltmak üzerine kurulmuş bütün bu maddelerin aslında işçi ve emekçilere yönelik birer saldırı başlığı olduğunu ayrı ayrı açıklamaya gerek yok. Burada önemli olan sermayenin bütün bu saldırıları hayata geçirmek için “işsizlikle mücadele” yalanına sarılmış olması. Hem hükümet, hem de TİSK yaptıkları açıklamalarla, yayınladıkları raporlarla işsizliğe karşı amansız bir savaşa girişmiş görüntüsü yaratmak istiyorlar. Fakat sıralanan maddelerden de anlaşılacağı gibi, asıl niyetleri sermayenin sırtındaki vergi ve prim yüklerini azaltmak, kıdem tazminatını ortadan kaldırmak, kreş ve emzirme odası türünden hakları gaspetmek, işsizlik fonunda biriken paraların üstüne oturmak. Neticede de sermayenin sömürü ve vurgun imkanlarını arttırmak.

Toplam tablo ortaya çıkınca, TİSK'in işsizlik raporunun gerçek mahiyeti de daha rahat görülüyor. Bu rapor işsizlik sorunuyla mücadele etmek için değil, işsizlikle mücadele görüntüsü altında yeni saldırıları meşrulaştırmak için piyasaya sürülmüştür. Daha önce de vurguladığımız gibi, temel amacı “istihdam paketi” ve benzeri saldırı programlarını meşrulaştırmak, bu konuda hükümetin önünü açmak, işini kolaylaştırmaktır.

SSGSS saldırısından hemen sonra devreye sokulması amaçlanan bu politikalar işsizlik sorununu çözmeyeceği gibi işçi ve emekçiler için daha kötü çalışma ve yaşam koşulları, yeni hak gaspları getirecektir. Bu nedenle TİSK'in ve hükümetin “işsizlikle mücadele” yalanları her fırsatta teşhir edilmeli, saldırılara karşı örgütlü sınıf mücadelesi yükseltilmelidir.

Çete operasyonları neyi anlatıyor?

İstanbul ve Ankara Emniyeti'nin eş zamanlı düzenlediği operasyonlarda, çeşitli illerden kontra çetelerinin mensupları toplanıp yargı karşısına çıkarıldı. İstanbul polisi operasyonunun adını "Ergenekon" koymuş! Bir dönem bir rütbeli kontracı tarafından Türk gladyosunun Ergenekon adını kullandığı iddia edilmişti. Adın buna atıfla kullanıldığı anlaşılıyor. Ankara Emniyeti ise, Ankara, İstanbul, Diyarbakır, Mersin ve Konya'da yürüttüğü operasyona "Girdap" adını uygun bulmuş! Polisin içine girdiği bu işin anafordan kalır yeri olmadığı açık. Ancak şu an açık olmayan, anaforum mu polisi yoksa polisin mi anaforu yutabileceği!..

Adı hep kontrgerilla ile birlikte anılagelen, ancak, bırakın tutuklama/yargılamayı, bugüne dek ifadesi bile alınamayan, kötü ünlü tuğgeneral Veli Küçük başta olmak üzere, her iki operasyonda da bol miktarda eski-yeni, rütbeli-rütbesiz asker bulunması, çoktandır bilinen başka bazı şeyleri bir kez daha göstermenin yanında, operasyonların, düzen içi çatışmanın bir tezahürü olup olmadığı sorusunu gündeme getirmiş bulunuyor.

Gerçi hükümet bunu bir "temizlenme" havasında, bir icraat propagandası olarak sunuyor ve medyadan da büyük destek görüyor ama, olayın temizlenmeyle uzaktan yakından bir ilgisi bulunmuyor. Düzenin en kirli politik odaklarından biri olan, din eksenli politikanın icracısı AKP'den temizlik beklemek, tam bir budalalık olur. Kaldı ki, örneğin Veli Küçük, kontrgerilla içindeki tüm kanlı icraatlarından, örneğin, bunun en son nümunelerinden biri olan Hırant Dink cinayetinden -apaçık delillere rağmen- sorgulanmadı. Sanıklara yöneltilen suçlama, Türk Ceza Kanunu'nun 313. maddesiyle ilgili. Yani, başta Veli Küçük olmak üzere, tutuklu kontracılar, 313'ün 1. fıkrasında tanımlanan, "Halkı, Türkiye Cumhuriyeti hükümetine karşı silahlı bir isyana tahrik" ile suçlanıyor. Başka bir şeyle değil!..

Demek ki konu, CIA yönlendirmesiyle kurulup, CIA denetiminde çalışan kontrgerilla ve kanlı icraatları, halka karşı işlediği suçlar değildir. Operasyon kapsamında sorgulanan sanıklardan, Kuvvayı Milliye Derneği Başkanı emekli Kurmay Albay Fikri Karadağ'ın CIA ve MOSSAD ajanlarıyla telefon görüşmeleri ve e-mail trafiği belgelendiği halde bu böyledir. Normalde bu şahsın "vatana ihanet"le yargılanması gerekir. Bir başka "vatana ihanet" gerekçesi, Ergenekon örgütüne dışarıdan akan paralıdır. Bu paralar nereden ve neden akmakta, nereye ve nasıl kullanılmış bulunmakta ve kullanılmaktadır? Bunlar da araştırılmıyor, daha doğrusu öğrenildiyse bile dava konusu edilmiyor. Çünkü hükümetin derdi bu değildir. Çünkü, ABD ve İsrail, hükümetin de sıkı ilişkiler içinde olduğu "stratejik" müttefikleridir, "düşman"ları değil!

Aslında, bu operasyon yüzünden ortaya saçılan bunca suça rağmen, sanıklara 313'ten dava açılmış olması bile niyeti ve hedefi anlatıyor. Hükümetin, nihayet cesaretini toplayıp, yeni bir savaş ilanı anlamına gelen türban meselesini gündemin baş sırasına oturtmadan önce, elini güçlendirecek belgeleri toplamak üzere aylar öncesinden çalışma

başlatmış olduğu görülmektedir. Gözaltı ve tutuklamalar başladıktan sonra yapılan açıklamadan anlaşıldığı kadarıyla, sanıklar yaklaşık 6 aydır izlenmekte, dinlenmekte, adım adım takip edilmektedir. Daha da ötesi, Ergenekon'un karargahı olduğu anlaşılan "Türk" Ortodoks Kilisesi, yerleştirilen kameralarla "BBG evi"ne döndürülmüştür.

Öyle ki, 313'e gerekçe oluşturacak senaryo bile hazır. Hürriyet'in, PKK karalamasıyla harmanlayarak sunduğu habere göre, örgütün iki suikasti "derin PKK tabir edilen TAK"a (Kürdistan Özgürlük Şahinleri) ihale edilmiştir. Bu da, "krokisi çizilen eylem planlarının öncesi, sonrası, etkileri ve eylemler sonrasındaki hareket tarzları" şeklinde yazılı dökümanlar halinde ele geçirilmiştir. Bu dökümanlara göre eylemlerden ilki TSK'ya, ikincisi de Başbakan Tayyip Erdoğan'a yöneliktir. Aynı haberde Erdoğan'ın Ankara ve İstanbul'da kaldığı yerler ve havalimanına gidiş-geliş yol güzergahlarının krokilerinin çıkartıldığı da belirtilmektedir.

Tüm bu planlar, krokiler, yazılı dökümanlar gerçek midir, senaryo mudur, çok fazla bir önem arzetmiyor. Sonuçta suçlama sadece bunun üzerinden oluşturulmuştur. Eylem henüz gerçekleşmediğine göre de, fazlaca bir cezai müeyyide oluşmamaktadır.

Oysa tutuklu sanıklardan çoğunun, kanıtlanmış ya da kanıtlanabilir pek çok ağır suçu mevcuttur. Ne var ki, bu suçların tümü de, pek çok Susurluk sanığının -ve sanık kürsüsüne çıkarılmamış suçlusunun, başta Mehmet Ağar olmak üzere- ifade ettiği gibi, "devlet adına" ve halka karşı işlenmiş suçlardır. Dolayısıyla, soruşturma mercii devlet olamaz.

Bu suçlar da elbette bir gün soruşturulacaktır. Bütün ayrıntılarıyla, tetikçi ve emredicileriyle, birer birer ortaya dökülecek ve hak ettikleri şekilde cezalandırılacaktır. Fakat bunu yapacak olan, kontrgerillanın kuruluş amacında ve hedefinde belirtilen işçi ve emekçi kitlelerdir. Bu kontra çetelerinin en büyük suçları, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin sermaye düzeni ve devletine karşı mücadelesini engelleme yolunda işlenmiştir. '77 1 Mayıs'ından Maraş katliamına kadar, Çorum'dan ve Sivas'tan 12 Eylül darbesine kadar tüm kanlı icraatları, toplu katliamları, sermaye sınıfı ve düzeninin bir sosyal devrimden duyduğu derin korkuyu anlatıyor.

Bu aynı korkuya, bu kanlı düzenin görev başındaki hükümetinin sahip olmadığını iddia etmek, abesle iştigalden öteye, gerçeklerin gizlenmesi, kitlelerin kandırılması anlamına gelecektir.

Operasyonlara ilişkin verilerin tümü, sosyal hareketlere ilişkin bilimsel veriler ve yakın tarihin kaydettiği olaylarla örtüşmektedir.

Ergenekon ve Girdap operasyonları kontrgerillaya karşı bir hareket değildir, olamaz. Düzen içi çatışmanın yanında, sadece, üç-beş denetimi yitirilmiş çete mensubunun ayıklanmasıyla, olsa olsa kontrgerillanın temizlenmesi hareketi olabilir.

İstanbul'da ortak eylem...

İnkâr, imha ve yıkıma karşı mücadele!

27 Ocak'ta AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde biraraya gelen devrimci güçler, sendika ve partiler sınırötesi operasyonların durdurulmasını ve sosyal yıkım saldırılarının geri çekilmesini istediler. "Savaşa değil emekçiye sağlığa, eğitime bütçe! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" pankartını açarak biraraya gelen yaklaşık 200 kişi, "Biji biratiya gelan!", "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Yaşasın halkların birlikte mücadelesi!" dövizlerini taşıdılar.

Alınteri, BDSP, DHP, DTP, EMEP, ESP, EHP, HKM, Kaldıraç, KÖZ, Limter-İş, Tekstil-Sen, Partizan, PDD, PSAKD, SDP, SODAP, Teori ve Politika, TÖP ve Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin ortak gerçekleştirdiği eylemde, Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı bir dönemde emekçilere de ekonomik saldırıların dayatıldığı ifade edildi. Savaş zamlarının, SSGSS saldırısının ve Kürt halkı üzerindeki inkar ve imha siyasetinin sıralandığı açıklamada Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap, her millettten halkın düşük ücretle, sigortasız olarak çalıştırıldığı söylendi. Açıklama şu sözlerle devam etti:

"Kürt ulusuna inkar ve imhayı dayatan da, tüm emekçileri yoksulluğa, sömürüye adaletsizliğe boğan da aynı siyasi merkezdir. MGK ve sermaye sınıfının hükümeti AKP'dir. Emperyalizme hizmette, uşaklıkta sınır tanımayanlar; bütün ezilen halklara saldırmakta da sınır tanımamaktadır..."

Basın açıklamasının son bölümünde "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla saldırılara yanıt verme çağrısı yapıldı. Eylemde, "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "Savaş zamları geri alınsın!" sloganları atıldı. Eyleme Emekli-Sen İstanbul Şubeleri de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Devletin Kürt sorununa çözüm paketi:

Yeni bir inkar ve imha programı!

Bir süredir, PKK mevzilerine ve Güney Kürdistan topraklarına yönelik gerçekleşen bombardıman ile birlikte, düzen cephesinden Kürt sorununa ilişkin bir “paket”in açılacağı alttan alta dillendiriliyor. Daha önce de Erdoğan’ın Diyarbakır’da “Kürt sorunu” üzerine yaptığı konuşmanın ardından AKP’nin Kürt sorununu çözecek bir plana sahip olduğu yönünde ciddi bir propaganda yürütülmüştü. Fakat daha sonra bu iddialı çıkışın arkasının boş, aldatmaya ve kandırmaya dayalı bir politik manevra olduğu görülmüştü.

Ancak, düzen cephesi de bu arada bu manevra ile önemli siyasi kazanımlar elde etmişti. PKK’ye maledilen çeşitli eylemler ve ordunun operasyonlarını arttırmasıyla büyüyen asker kayıpları kullanılarak AKP’nin “iyi niyetli girişimi”nin PKK ve ordu tarafından baltalandığı görüntüsü oluşturulmuştu. Havuç-sopa taktiğiyle kısıpaca alınan Kürt halkı ciddi bir bilinç bulanıklığı ile parçalanarak düzene bağlanmak isteniyordu.

22 Temmuz seçimleriyle AKP’nin Kürt illerinde kazandığı başarıda büyük ölçüde bu oyun önemli bir yer tutmaktadır. İşte bugün alttan alta dillendirilen “paket” de esasında bu oyunun başarı kazandığı ölçüde sürdürülmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Fakat bu kez kullanılan sopa çok daha büyük bir zorbalıkla, Amerikan savaş makinasına binilerek sallanmakta, böylelikle çok daha geniş ölçekli sonuçlar alınmak istenmektedir.

Kürt halkını, kazanma umudunu kırarak düzen içi sahte umutların arkasına bağlamak, bu yönelimin ana amacını oluşturmaktadır. Kürt emekçi halkı siyasal ve moral bakımdan çöktürülerek düşkünleştirildiği ölçüde, bu amaca ulaşılabilirceklerini düşünmektedirler. İşte bunun için o çok sözü edilen “paket”ten çıka çıka yeni bir itirafçılık politikası çıkmıştır. Devletin yıllardan beri uyguladığı, ama her defasında iflas etmiş olan bu politika mevcut hava bombardımanıyla oluşturulmaya çalışılan psikolojik ortama dayanılarak yeniden yürürlüğe sokulmuştur. Ancak bu politikanın bir kez daha sonuçsuz kalacağı şimdiden net bir şekilde görülmektedir.

Öte taraftan bunu tamamlamak üzere devletin imkanları AKP’nin siyasi etkinliği uğruna seferber edilerek yoksul Kürt halkı onur kırıcı sadakalarla satın alınmaya çalışılmaktadır. Kürt halkının mülk sahibi sınıfları için de katmerli teşvik paketleri açıklanmakta, böylelikle bu kesimler düzene sıkı sıkıya bağlanmaya çalışılmaktadır. Demek ki, düzen cephesinden “paket” olarak alttan alta dillendirilen politika, Kürt halkını düşkünleştirip parçalayarak güçten düşürmekten başka bir anlam taşımamaktadır. İnkâr ve imha politikasında esneme yoktur. Bu devlet, hiçbir işe yaramaz kırıntı hakları çok bile görmekte, bunun ötesinde atılacak her türlü siyasî adımı varlık-yokluk sorunu olarak görmekte, inkar ve imha ile yaratılmış sistemi korumak için elinden geleni yapmaktadır.

İşte genel hatlarıyla böyle olan, ayrıntıya inildiğinde ise geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan ilköğretim düzeyindeki Kürt çocuklarını Çanakkale’ye götürmek biçimindeki sistemli asimilasyon politikalarına kadar ince biçimleri olan devletin Kürt paketi bundan ibarettir. Bu politikanın ne denli eski ve çürümeye yüz tutmuş bir politika

olduğunu ise yine geçtiğimiz günlerde gün yüzüne çıkmış bulunan bir belge ortaya çıkarmıştır.

Can Dündar ve Rıdvan Akar tarafından kitaplaştırılan Ecevit’in “gizli arşivi” ile birlikte ortaya çıkan bu belge devletin Kürt halkına yönelik yürüttüğü onlarca yıla yayılmış olan inkar ve imha siyasetinin boyutlarını ele vermekte ve bugünü anlamakta yardımcı olmaktadır. 27 Mayıs darbesinden sonra DPT (Devlet Planlama Teşkilatı) bünyesinde oluşturulan bir komisyonca hazırlanan ve dönemin generallerince hükümete sunulan plan, “kendilerini Kürt sananlar” denilerek inkar edilen Kürt halkını asimile etmek için kapsamlı bir programın yürürlüğe sokulmasını, bununla birlikte ise sorunu kökten çözmek üzere halkın bölgeden sökülüp Karedeniz başta olmak üzere diğer bölgelere zorla göç ettirilmesi ve onlardan boşalacak yerlerin Türklerle doldurularak bölgenin Türkleştirilmesini içermektedir.

Ecevit’in “gizli arşivi”nde bulunmakla birlikte, belgede ifade edilen inkar ve imha siyasetinin sonraki yıllarda büyük ölçüde uygulandığı biliniyor. Sömürgeci devlet, bu kapsamlı inkar ve imha politikasıyla sonuç almaya çalışmış, Kürt halkına büyük acılar ve kırımlar yaşatmıştır. Fakat buna karşın Kürt halkı, direnişin yolunu tutarak bu inkar ve imha politikasını boşa çıkarmıştır. Sonradan bu inkar ve imha programının uygulanmasında görev alan generallerin kabul ettikleri gibi, Kürt halkının ulusal direnciyle tuz buz olmuştur.

Buna karşın bugün Kürt sorununa çözüm olarak öne sürülen “paket” özü itibarıyla bu programdan farklı değildir. Her ne kadar devlet, artık Kürt olmadığı iddiasını bir tarafa bırakmışsa da, Kürt halkının asimilasyonu ve ulusal varlığının ortadan kaldırılması için yapılmak istenenler bakımından özünde bir değişiklik bulunmamaktadır. Irak ve İran Kürtleriyle bağların kesilmesi, bölgenin Kürt halkından arındırılması, Kürt gençliğinin işbirlikçi Kürt sınıfları aracılığıyla düzene entegre edilmesi vb. bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Bu benzerlik, esasında devletin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünü göstermektedir. Bu ve benzeri politikalar her ne kadar Kürt halkını bir zaman için oyalasa ve yolundan alıkoysa da, durdurma şansına sahip değildir. Kürt emekçi halkı, geçmişte olduğu gibi bugün de, kendini aşarak kendisini geleceğe ve özgürlüğe taşıyacak dinamikleri bağrındanww çıkaracaktır. Bir kez daha sömürgeci inkar ve imha siyaseti aşılacak, Kürt emekçi halkı onurunu teslim etmeyecektir.

1960’lı yıllarda hazırlanan Kürt halkını inkar ve imha programı!

- **Asimilasyon:** Halihazır İskân Kanunu ve tatbikatını, tesbit edilen politika ihtiyaçlarını karşılayacak ve asimilasyon temin edecek şekilde incelemek ve tadil etmek...

- **Hicret:** Bölgenin, kendilerini Kürt sananlar lehindeki nüfus strüktürünü, Türk lehine çevirmek için, bölgelerindeki iktisadi şartların zorluğu karşısında başka taraflara hicrete mecbur kalan Karadeniz sahillerindeki fazla nüfusla, memleket dışından gelen Türkleri bu bölgeye yerleştirmek, bölgedeki kendilerini Kürt sananları bölge dışına hicrete teşvik ve bu hicreti finanse ederek, memleketin Türk çocuğu bulunan yerlerine iskân etmek...

- **Irak Kürtleri’nden ayırmak:** Türkiye’de kendilerini Kürt sananlarla İran ve Irak’taki Kürtlerin irtibatını kesme bakımından bölgeyi, kendilerini Kürt sananların çoğunluğunu dağıtmak üzere, sistemli bir şekilde bölecek iskân sahalarına ayırmak...

- **Kontenjan kadro:** Bölgeden batıya ve batıdan bölgeye nüfus akışını temin maksadıyla, doğu ve batıda resmi ve özel sektöre ait sınai, zirai ve ticari tesislerin personel kadrosunun muayyen bir nisbetini, diğer bölge halkından olan işçiler için kontenjan olarak tefrik etmek...

- **Misyoner yetiştirmek:** Planlanan bölge okulları, köy okulları ve meslek okullarının faaliyete geçirilmesi... kız ve erkek misyoner yetiştirilmesi ve bunun için hususi müessese kurulması... Bölge halkından kabiliyetli ve küçükten asimile edilen gençlere yüksek tahsil imkanları sağlanması...

- **Kürt memurlar:** Doğuya kendilerini Kürt sananlardan vali, kaymakam, hâkim, jandarma subayı, ordu subayı, assubay, öğretmen, memur gönderilmesi...

- **Radyoda propaganda:** Radyo vasıtasıyla Türkçe güfteleriyle mahalli havaların çalınması ve mahalli radyoların, bölge için, propaganda uzmanlarından müteşekkil gruplar tarafından hazırlanacak programları yayması...

- **İnandırma faaliyeti:** Irk bakımından, Türk siyasî düzeninin kendi menfaatleri bakımından en elverişli, en emin ve en çok imkan sağlayan düzen olduğunu telkin eden bir inandırma faaliyetine girişilmesi...

- **Tiyatrocular, aşıklar:** Uzmanlar tarafından hazırlanmış skeçler oynayacak küçük tiyatro ekiplerine, bölgenin lisanına vakıf saz şairlerine yukarıdaki fikirlerin aşılınması...

- **Kürt meselesi yoktur:** Dünya entelektüel muhitine Türkiye’de bir Kürt meselesinin mevcut olmadığının anlatılması...

- **Doğu’nun Türk tarihi:** Bir üniversiteye bağlı derhal bir Türkoloji Enstitüsü kurularak, kendini Kürt sananların menşelerinin Türk olduğunun ispat olunarak yayınlanması... Doğunun Türk tarihinin yazılarak neşredilmesi...

- **Dağlı Türkler:** İslam Ansiklopedisi, Rus âlim ve politikacısı Minovski’nin tarafgirane bir surette, kendini Kürt sananların menşesinin İrani olduğunu iddia eden yazısını alarak, kendilerini Kürt sananlar kısmında neşretmekle, Lozan’da delegelere kabul ettirilen, kendilerini Kürt sananların dağlı Türkler olup, menşelerinin Turani olduğu tezi ile de tezada düşülmüştür. Doğulu münevverler arasında münakaşayı mucip olan ve ayrılık taraftarlarına tutamak veren bu hatanın, derhal tashih edilmesi...

- **Menşeleri Turan:** Kendilerini Kürt sananların, menşelerinin Turani kavimlere dayandığı hakkında, çeşitli yönlerden arayışlar yapılmaya ve neticelerinin türlü neşir vasıtalarıyla yayılması..

SSGSS karşıtı mücadelenin birleşik ve merkezi bir hatta, hak alıcı yöntemlerle ilerlemesi için...

Tabanın iradesi açığa çıkarılmalı, mücadele genel grev şiarı etrafında örgütlenmelidir!

Sermaye devleti SSGSS saldırısına başlatmak için son hazırlıklarını yaparken, sendikalar ve meslek örgütleri merkezi düzeyde “Herkesin Sağlık Güvenli Gelecek” şiarıyla geçtiğimiz hafta Ankara’ya yürüdü. Ankara yürüyüşünün sembolik gerçekleşmesi ve sendikal bürokrasinin denetiminde geçmesi eylemin gücünü ve etkisini baştan zayıflatmış olsa da, yine de eylemin belli bir anlamı oldu.

Baştan beri konuyla ilgili yaptığımız değerlendirmelerde, SSGSS saldırısını püskürtmek ve yeni haklar kazanmak için mücadelenin merkezine “genel grev”, “süresiz iş bırakma” çağrısının konulması ve bunun tabandan doğru örgütlenmesi gerektiğinin önemine ve zorunluluğuna vurgular yapıyoruz. Mücadelenin yerellere doğru genişlemesi, ete-kemiğe bürünmesi için buna uygun işleyişlere kavuşturulması gerektiğini söylüyoruz. Sendikal bürokrasinin mücadelenin önüne set çeken tutumlarına karşı mücadele etmek gerektiğini dile getiriyoruz. Ancak, geline aşamada mücadelenin seyrini belirleyecek olan temel eksiklik alanlarında ileriye doğru atılmış somut herhangi bir adım bulunmuyor. Saldırı yasasıyla ilgili yapılacaklar ve olması gerekenler temennilerin ötesine geçemiyor. Mevcut tabloda tabandan doğru örgütlenmesi gereken “genel grev”, “iş bırakma” eylemleridir.

Böylesi bir durumda hareketin öncülüğüne soyunan platform bileşenlerinin tüm bu eksiklikleri giderebilmek için doğru adımlar atması gerekiyor. Bu adımların başında sendikal bürokrasinin mücadelenin önünü tıkayan tutumunu, tabanın basıncıyla parçalayacak bir hat izlemek gelmektedir. Sendikal bürokrasinin hareket üzerindeki denetimi ancak, fabrikalarda, işyerlerinde, sanayi havzalarında, kısacası tüm yerelliklerde, merkezine “genel grev-genel direniş” çağrısını alan, bu çağrının pratikte hayat bulması doğrultusunda oluşturulan bir mücadele programıyla parçalanabilir.

Bu çerçevede İstanbul’daki platformun önüne yerellikleri temel alan somut bir eylem takvimi koyması anlamlıdır. Toplantılar, paneller, toplu bildiri dağıtımları, sağlık kurumlarının önünde yapılacak eylemler, imza kampanyaları, afişler vb. araçlarla sürece müdahale etmeyi tartışan platform bileşenlerinin en temel görevi, mücadelenin yerelliklere doğru yayılmasının ve derinleşmesinin en önemli koşullarından biri olan tabanın iradesini açığa çıkarmak olmalıdır.

Yerelliklerde tabana dayalı komite, komisyon vb. inisiyatiflerin oluşturulması mücadelenin gelişmesi ve güçlenmesi için gerekli ve zorunludur. Zira halihazırda geniş bir işçi ve emekçi kesim saldırının kapsamından habersizdir. Üstelik sendikalara üye birçok işçinin durumu da bundan çok farksız değildir. Yüzünü ilk önce kendi tabanına dönmeyen, üyelerini bilgilendirmeyen ve harekete geçirmeyen sendikaların daha geniş bir emekçi kesimi harekete geçirme şansı yoktur. Gün geçtikçe gerileyen ve eriyen, mevcut durumunu dahi koruyamayan sendikal hareketin, geline aşamada dışındaki bileşenlere yaslanarak hem kendini hem de mücadeleyi geliştirme misyonuna soyunması gerçekçi değildir. Buna rağmen platformda yeralan hem DİSK hem de KESK bileşenlerinin tabanına dönük bir çalışma yapmaması anlaşılır değildir.

Tüm eksikliklerine rağmen, Türkiye’nin çeşitli illerinde oluşturulan diğer platformlarla karşılaştırıldığında, İstanbul’daki platformun tablosu daha ileri konumdadır. Zira hem İzmir’de, hem Adana’da, hem de Bursa gibi kimi illerde oluşturulan platformların şekilsizliği ayrı bir sorundur. Ankara’da ise platform oluşum aşamasındadır. İstanbul dışındaki illerde biraya gelen kurumlar önlerine ne merkezi anlamda ne de yerel anlamda somut bir eylem takvimi koymuş değildir. Düzenli toplanmayan, mücadelenin politik ve pratik sorunlarını tartışmayan, karar alamayan, kendisini denetleyemeyen, hem il düzeyinde hem de Türkiye genelinde mücadeleyi ortaklaştırmak ve merkezileştirmek için çaba harcamayan bileşenler görev ve sorumluluklarını yerine getirememektedir.

Oysa günün en temel ihtiyacı hem Türkiye genelinde mücadeleyi “genel grev-genel direniş” şiarı etrafında merkezileştirecek ve birleştirecek, hem illere doğru genişleyecek ve il düzeyinde merkezileşecek, hem de illerde sanayi havzalarına, fabrikalara, işyerlerine, emekçi semtlerine, kısaca tüm yerelliklere doğru yayılacak bir mücadele hattıdır.

Örneğin İstanbul için düşünülen imza

kampanyasının kapsamı yasanın geri çekilmesini talep etmenin yanısıra işçi ve emekçilere genel grev çağrısı yapan, bunu onaylatan bir içerik taşınmalıdır. Dahası imza kampanyası Türkiye geneline yayılmalı, illerde de yerellikleri güçlendiren ve mücadeleyi merkezileştirilen bir araç olarak düşünülmelidir. İllerde yapılan tüm araç ve materyaller yine buralarda eş zamanlı yapılacak il merkezli mitinglerle bir gövde gösterisine dönüştürülmeli, bu mitingler Türkiye genelinde genel grevin bir provası şeklinde düşünülmeli ve sermaye iktidarına gözdağı verilmelidir. İl mitinglerinde genel greve çıkma çağrısı yapılmalı ve somut bir gün ilan edilmelidir. Mitinglerin ardından kullanılacak tüm araç ve materyaller genel grevi örmenin ve örgütlemenin bir imkanı olarak ele alınmalıdır vb.

Sınıf hareketinin ihtiyacı, birleşik ve hak alıcı bir mücadele tarzını hayata geçirmeyi zorunlu kılmaktadır. Aksi durumda parçalı, dağınık ve etkisiz eylemliliklerle süreç heba edilecektir. Sonrasında ise bu sürecin asıl sorumluluğunu üzerlerinde taşıyanlar “biz yaptık ama olmadı” türü argümanların arkasına sığınarak kendilerini aklamaya çalışacaklardır. Kaybeden ise bir kez daha geleceği ve sağlık hakkı çalınan milyonlarca işçi ve emekçi olacaktır.

Artık kaybedecek, boşa geçirilecek tek bir gün bile kalmamıştır. Sınıf hareketinin ve mücadelenin ihtiyaçlarını temel alan tüm bileşenler, öncü, ilerici, devrimci işçi ve emekçiler, ilerici sendikacılar, devrimci güçler sürece bu bakış ve bilinçle yüklenmek zorundadırlar. Öncü işçi ve emekçiler işyerlerinde, fabrikalarında, şubelerinde, sendikalarında sorunu bu kapsamda ele almalı, tüm müdahalelerini bu temelde yapmalıdırlar.

Platform toplantıları sendikalı veya sendikasız tüm işçi ve emekçilere açıktır. Bu toplantılara katılım sağlamak, buralarda sendikal bürokrasinin mücadelenin önüne set çeken tutumlarına karşı mücadele etmek tüm öncü, ilerici, devrimci işçi ve emekçilerin görevidir. Mücadeleyi fabrika fabrika, atölye atölye, işyeri işyeri örece ve örgütleyecek olanlar da onlardır. Artık sahneye çıkması ve inisiyatif ele alması gerekenler onlar olmak zorundadır.

Emekli-Sen’den mücadele sözü!

DİSK’e bağlı Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) İstanbul Şubeleri SSGSS saldırısına, savaş zamlarına ve sefalet ücretine karşı 27 Ocak günü AKP İstanbul İl Başkanlığı önündeydi.

“DİSK/Emekli-Sen kapatılmaz!/Emekli-Sen İstanbul Şubeleri” pankartını açan Emekli-Sen’liler, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Emekli-Sen kapatılmaz!” vb. dövizleri taşıdılar.

Yapılan açıklamada emeklilerin sefalet ücretiyle yaşamaya mahkum edildiklerini ifade edilerek şunlar söylendi: “*Sosyal Güven(sız)lık ve Genel Sağlık(sız)lık Sigortası bir kez daha gündemde. İMF emrediyor bu sistemin bekçisi olan AKP hükümeti meclisten geçiriyor. Bu yasayı incelediğimizde reform değil bir geriye dönüşüm taslağının olduğunu ve daha önceki yıllarda bazı hakların geri alındığı görülmektedir. Yasallaştığında çalışan ve işsiz olan herkesin çalışma emeklilik ve sağlık hakkını kısıtlayacak olan bu yasa tasarısı, çalışma yaşamına yeni girecek gençler yarının büyükleri çocuklarımız için tam bir saldırı tasarısıdır.*”

Basın açıklaması, tüm emekçilerin yaşama hakkına yönelik saldırılara karşı faşist zihniyete karşı çıkma çağrısıyla devam etti. Pek çok üründe %100’e varan zamlarla hükümetin 2008 yılını emekçilerin sırtına basarak geçirmek istediği dile getirildi. Dayatılan sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadele kararlılığı vurgulandı. Eylem boyunca, “AKP zammını al başına çal!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İMF defol bu memleket bizim!” sloganları atıldı.

BDSP’nin de destek verdiği eyleme 80’e yakın Emekli-Sen üyesi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bu devlet yalnızca işkencecilerin, katillerin “baba”sıdır!

Devlet terörünün boyutlanarak sürdüğü günlerden geçiyoruz. Ceza Hukuku mevzuatı baştan sona değiştirilip, TMY bir çırpıda yasalaştırdıktan sonra gündeme gelen Polis Selahiyetleri Kanunu ile birlikte sermaye düzeni muhalif her türlü sesi, yasal kılıfa sokulmuş bir devlet terörü ile karşılayacağını dostadüşmana ilan etmiş oldu. Bu yasalaşma sürecini ise karakolda, sokakta ardarda gerçekleşen ölümler, kamera önünde gerçekleştirilmekten sakınca duyulmayan işkenceler takip etti. Deyim yerindeyse eskiden bir nebze olsun gizli kapaklı yapılmasına gayret edilen ne varsa, artık yasaların verdiği yetkiye dayanarak gören gözlerin önünde, çekincesiz yapılırdı.

Özellikle Festus Okey’in Beyoğlu Karakolu’nda katledilmesi ile birlikte devlet terörünün ve elbette ek olarak şovenizmin kapsamı ve ulaştığı boyut da çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmış oldu. Bütün bir toplumun güvenlik güçlerinin şiddet eylemlerine hedef hale getirildiği ise ardından gelen cinayetlerle tartışmasız hale geldi. Ancak sermaye düzeni ölçsüz şiddetinin önünü açan bu yasal düzenlemeleri yetersiz görmüş olacak ki, kahraman ilan ettiği güvenlik personeline bir güvence daha sağlamayı kendine borç bildi. Ve işte geçtiğimiz hafta bir yönetmelik sessiz sedasız mecliste kabul gördü!

“Bu memleket için kurşun atan da kurşun yiyen de kahraman” olunca, sermaye düzeninin asli işlerinden biri de bu kahramanları koruyup kollamak oluyor doğallığında. Devlet tetikçilerine sahip çıkacak ki, tetikçiler kurulu düzene hizmette kusur etmesin... İşte geçtiğimiz hafta Terörle Mücadele Yasası’nın 15. maddesine dayandırılarak hazırlanan Yönetmelik’in meclisten geçmesi ile birlikte, bundan böyle işkencecilerin, katillerin, düzenin şiddetten gözü dönmüş bekçi köpeklerinin “savunma giderlerini” devlet üstlenecek. Yönetmelikte kullanılan dille açıklarsak, bundan böyle terörle mücadele ile görevli personel, işleri ile ilgili bir konuda yargılama ile karşı karşıya kaldıklarında, tutukları üç avukatın masrafını devlet bizzat ödeyecek. Yönetmelikte birçok sınır belirtilmiş ama işin niteliğinden, neyin terörle mücadele kapsamına girip, neyin girmeyeceğinden öte, devlet şu kadarını öder, meblağ bu kadarını geçemez cinsinden ayrıntılar bunlar...

Söz konusu yasal düzenlemenin ne anlama geldiği üzerine uzun uzun tartışmaya gerek yok. Bu yönetmelik sermaye düzeninin her nevi “iyi çocuğuna” sahip çıkmasının başka bir yolundan ibarettir. Devlet, temsil ettiği sınıfın çıkarlarını savunmak noktasındaki kararlılığını ek bir yönetmelikle bir kere daha ilan etme gereği duymuş ve utanmadan bütün bir topluma, işçi-emekçilere kendi katillerinin “savunma giderlerini” karşılamayı dayatmıştır. İşçi ve emekçilerden zorla alınan vergilerle, üç kuruşluk gelirlere uygulanan kesintilerle, asgari ücreti çok bulan, emekli maaşlarını nasıl daha da düşürebileceğinin planını yapan devlet, buralardan yapacağı tasarrufu doğrudan kolluk güçlerine aktaran bir düzenlemeye gitmektedir. Türkiye halkları açıktır ki bu yüzüzlükle ilk kez karşılaşmıyor. Yıllarca bu coğrafyada eğitime bütçe ayrılmazken, işçi-emekçilerin bir bütün olarak sosyal ve ekonomik hakları gaspedilirken, silahlanmaya ayrılabilen bütçe

ikiyüzlülüğün iktisadi bir yansımasıdır. Bugüne kadar bizlerden çalınanlar Kürt halkının, devrimcilerin kanını dökmekte, işçi-emekçilerin hak alma mücadelesine azgınca saldırmakta kullanılmıştı. Bundan sonra ise ek olarak bir de tetikçilerin, işkencecilerin savunma giderleri üzerimize yıkılmak isteniyor. Yıllar yılı bütün bir topluma “babalık” taslayarak kanını emen devlet, kimin babası olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Nihayetinde sermaye düzeni kendi kendini gereksiz bir yükün altına sokuyor. Bu coğrafyada hangi devlet tetikçisi, hangi çeteci, hangi işkenceci, yargılanıp da cezaya çarptırılmış ki? Ya Hrant Dink davasında olduğu gibi “devlet görevlisi suçluların” adı dahi iddianameye alınamamış, ya da Şemdinli’de olduğu gibi, suçüstü yakalananlar dahi “iyi çocuk” ilan edilerek daha yargılama süreci başlamadan beraatlerine hüküm olunmuştur. Ötesi ise zamanaşımına uğramış koca koca dosyalar yığını ya da süs icabı verilmiş, çoğu iyi halden ertelenmiş 1-2 yıllık hapis cezalarıdır. Kısacası savunma giderleri karşılansın karşılanmasın, katil sürüsü halihazırda sermaye düzeninin koruyucu kanatlarının altındadır.

Adana’da devlet terörü tutuklamalar!

Adana’da geçtiğimiz hafta başlayan faşist devlet terörü üç devrimcinin tutuklanması ile devam etti. 19 Aralık katliamının yıldönümünde Kürkçüler Cezaevi önünde gerçekleştirilen bir eylemi gerekçe göstererek gözaltına alınan beş devrimciden üçü 26 Ocak günü çıkarıldıkları savcılık tarafından “suç ve suçluyu övmek” iddiasıyla mahkemeye sevk edildi. Mahkeme iki kişiyi serbest bırakırken, Serpil Demirel (BDSP), Cemal Doğan (DHP) ve Seval Gündoğan’ı (ESP) “propaganda yoluyla suç işlemek” suçundan tutukladı.

Aynı suçlamayla 5 devrimci hakkında daha arama kararı bulunuyor. Ayrıca, Kevser Mızrak için düzenlenen basın açıklamasına katılan Halime Keçeli de gözaltına alındı.

Serpil Demirel, Cemal Doğan ve Seval Gündoğdu, 29 Ocak günü akşam saatlerinde avukatlarının yaptıkları itiraz sonucu serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana’da tutuklamalar protesto edildi

Adana’da Kevser Mızrak’ın katledilmesine ilişkin basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle 22 Ocak sabahı “yasadışı örgüt üyeliği ve propagandası yapmak” iddiasıyla gözaltına alınan Şemsettin Kalkan (Adana Temel Haklar Başkanı), Mehmet Bildırcın (Şakirpaşa Temel Haklar Başkanı), İlhan Sarıoğlu (Şakirpaşa Temel Haklar üyesi), Hasan Yüksel (Çukurova Halk Kültür Merkezi), Ethem Açıkalin (İHD Adana Şube Başkanı), Dinçer Ergün (ESP), Hasan Kutlu (Seyhan-Der kurucu üyelerinden) çıkartıldıkları mahkemeye tutuklanarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi’ne gönderilmişlerdi.

Tutuklamaları protesto etmek amacıyla 25 Ocak günü İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, demokratik hak ve özgürlüklere karşı fütursuzca bir saldırı başlatıldığı, bir yandan sınırötesi operasyonlar yapılırken diğer yandan devrimci ve demokratik kurum ve kuruluşlara yönelik sindirme politikası izlendiği vurgulandı.

BDSP, İHD, KESK, THİV, Alınteri, ÇHKEM, DHP, DİP Girişimi, DTP, EMEP, ESP, HÖC, Kurtuluş, ÖDP, SDP, TAHYD-DER, Halkevi, Mücadele Birliği ve Tekstil-Sen tarafından gerçekleştirilen eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Küçükçekmece’de polis terörü!

Küçükçekmece BDSP olarak SSGSS yasa tasarısı ile ilgili afişlerimizi bölgemizde fabrikaların bulunduğu sanayi bölgelerinde yaygın olarak yapıyoruz.

Afişlerimizin Yenibosna-Güneşli bölgesinde yapıldığı Pazar günü arkadaşlarımız gözaltına alınmaya çalışıldı. Arkadaşlarımızın arabaya binmeyi reddetmesi üzerine kolluk güçleri çevredeki insanları kışkırtıp onların desteğini alarak arkadaşlarımıza kelepçe vurdular. Arkadaşlarımız bu esnada kaba dayak, küfür ve hakarete maruz kaldılar. Bu hukuksuz uygulamalar arabada ve karakolda da devam etti.

Arkadaşlarımız 24 saat gözaltında tutuldu ve aynı uygulamalar burada da sürdü. Ertesi gün çevreye kirl ettikleri gerekçesiyle para cezasının kesilmesinin ardından serbest bırakıldılar.

Küçükçekmece/BDSP

AKP gerisinde ordunun da olduğu bir oyunla türbanı sahneye sürüyor...

Hedefte Kürt halkı ve emekçiler var!

AKP yeni bir hamleyle üniversitelerde türbanın yolunu açmak üzere harekete geçti. Bu amaçla yürütülen çalışmalarda MHP ile mutabakata varılmış bulunuyor. Bu uğurda iki partinin yaptığı çalışmalar sonucunda üzerinde uzlaşılan yasa değişikliği netleşmiş bulunuyor. Türban konusunda “hassasiyeti” bilinen ordu merkezli güçlerin bu girişim karşısında nasıl bir tavır alacağı merak konusu. Zira bu güçler türbanın üniversitelere ve buradan giderek “kamusal hayat”a girmesini bir varlık-yokluk sorunu olarak görmekte-dirler. Nitekim bu cephenin sivil uzantıları oldukça sert tepkiler vermektedirler şu an. Fakat dikkat çekici bir şekilde, ordu adına henüz bir tavır konulmuş değil.

Bilindiği üzere türban sorunu, geçmişte RP, bugün ise AKP’nin başını çektiği dini gerici akımla ordu merkezli gerici güçler arasındaki mücadelenin ana konusu haline getirilmişti. Dinci gerici akım türbanı bir bayrak gibi kullanarak toplum üzerindeki siyasi etkisinin aleti haline getirirken, ordu merkezli güçler de “laiklik elden gidiyor” parolasıyla türbanı “kamusal hayat”tan çıkarmak adına mücadele veriyordu. Türbanın merkezinde olduğu fakat geri planda iktidar üzerinde bir etkinlik mücadelesi olan bu süreçte, türban üniversiteler başta olmak üzere “kamusal hayat”ın birçok alanında yasaklanmıştı.

28 Şubat’taki ordu müdahalesiyle birlikte başlayan süreç türbanın bu biçimde çekilişine sahne oldu. Fakat, bununla birlikte bu durum dinci akım tarafından istismar edilen bir “türban mağduriyeti” doğurdu. Türban taktıkları için üniversitelere sokulmayan türbanlı kız öğrenciler bu uğurda etkili biçimde kullanıldı ve sorun siyasi ranta dönüştürüldü. Nitekim, ordu müdahalesiyle RP’den koparılıp ılımlılaştırılmış olsalar da, sonuçta AKP’yi kuran güçler de bu siyasi rantı değerlendireceklerdi. 28 Şubat müdahalesine dayanarak hükümet olan DSP-MHP ve ANAP’ın yarattığı ekonomik-sosyal yıkımın ardından oluşan toplumsal öfke, 28 Şubat’ın mağduru kisvesiyle yaratılan siyasi rantla da birleşince, AKP’nin 3 Kasım zaferi geldi.

Sosyal öfkeyi de bir ölçüde arkasına alarak ama asıl olarak türban rantıyla hükümete gelen AKP, bu süreç içerisinde çeşitli girişimlerde bulunmakla birlikte her defasında ordunun, sivil uzantılarının ve ordunun meclisteki uzantısı CHP’nin karşı tavrıyla geri çekilmek zorunda kaldı. Fakat cumhurbaşkanlığı seçimleri ve bu seçimlerin tayin edildiği 22 Temmuz seçimleri AKP’nin zaferi ve ordu merkezli kampın yenilgisiyle sonuçlandı. Bu geçici olarak da olsa, AKP’nin siyasi ve moral üstünlüğü ele geçirmesi, tersinden ise diğer tarafın AKP’nin hamlelerini sineye çekmesi anlamına gelmekteydi. Nitekim bir “rejim sorunu” olarak tartışılan Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanlığına ses çıkarılamadı.

AKP bugün attığı bu yeni adımla bir adım daha ileri giderek, 28 Şubat müdahalesinin bayrağı haline gelmiş türbanı üniversiteye sokmaya çalışıyor. AKP’nin bu girişiminin maksadı belli. Büyük ölçüde yerel seçimlere endekli bir girişim ve esasta da Kürt illerindeki oy oranlarını artırma hedefine hizmet ediyor. Diğer taraftan ise aynı girişim, işçi ve emekçilere karşı hazırlıkları süren gasp yasalarını perdelemeye yaramaktadır. Ordunun mevcut suskunluğu belki bir parça bu durumdan kaynaklanıyor. Zira, gericiliğe karşı laiklik bayrağını taşıyan ordu, gerçekte dine hiçbir zaman uzak

olmadığı gibi onu her daim halkın uyuşturulmasında etkin bir araç olarak da görmüş ve kullanmıştır. Öyle ki, bugün rejim için sorun olarak görülen İslami gericiğin kazandığı muazzam güç bile gerçekte bizzat ordunun eseridir. Dinsel gericilik, bizzat Amerikalı akıl hocalarının yönlendirmesiyle, ‘60’lı yılların ortasında başlanarak ordu tarafından sola karşı beslenmiş, desteklenmiş, örgütlenmiş ve kullanılmıştır. 12 Eylül darbesiyle birlikte imam hatip liseleri ve kuran kurslarının nasıl devletçe yurdun her köşesinde açıldığını, devlet okulları ve medyasının bu doğrultuda nasıl kullanıldığını bilmeyen yoktur. Dolayısıyla bu aynı azılı ordunun, Kürt halkını düzene bağlamak uğruna AKP’nin türbanı kullanmasına ses çıkartmaması şaşırtıcı değildir.

Bir yerden sonra ordu bu girişime engel olmak için harekete geçse dahi, bu mevcut girişimin gerisindeki gerici ittifakı değiştirmeyecektir. Çünkü, bugün büyük bir meydan okuma gibi görünen bu girişim sonuca ulaşmasa da, dahası ordunun müdahalesiyle önü kesilse de, sonuçta amacına ulaşmış olacaktır. AKP bir kez daha türbanı etkili biçimde kullanmış, Kürt halkının dine eğilimli kesimleri üzerinde etkisini korumuş ve de bir ölçüde geliştirmiş olacaktır. Sonuçta ordu ve AKP ve bir bütün olarak düzen cephesi başta Kürt halkı olmak üzere topluma yönelik yürüttüğü bir siyasi oyundan daha başarıyla çıkmış olacaktır.

İşçi ve emekçiler ile emekçi Kürt halkı bu oyuna düşmemeli, sınıfa karşı sınıf bilinciyle sermayeye, ordusuna ve hükümeti ile birlikte bir bütün olarak düzene karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir.

Pamukkale Ekspresi raydan çıktı...

Raydan çıkan kapitalizmin cinayeti!

Artık karayolunda gerçekleşen kazalar gibi demiryolu kazaları da kanıksanır hale geldi. 2004’te “hızlandırılmış” katliamla başlayan tren kazaları, o günden sonra aralıksız devam etti. Raydan çıkan, çarpışan, devrilen trenlere her gün bir yenisi ekleniyor. Bu kazalarla birlikte ölenlerin sayısı da artıyor. Gittikçe kabaran bu listeye bir yenisi daha eklendi. Denizli’ye giden Pamukkale Ekspresi Kütahya’da raydan çıktı. Sonuç 9 ölü, onlarca yaralı...

Rutinin bir parçası olarak bu “kaza”dan sonra da bildik açıklamalar, bildik hukuk komedyası sergileniyor. Hükümet ve TCDD yetkilileri, durumu özel bir açıklama gerektirmeyen nedenlere ve kadere bağlayıp sorumluluk almaktan kaçınıyor. Onlara göre sorumlu belli: “Bozuk conta!” Fakat teknik uzmanlar, “soğuk havanın ray kırılmasını tetikleyeceğini, ancak düşük hıza rağmen kırılmanın bakım-onarım eksikliğinden kaynaklandığını” söyleyerek gerçek sorumlulara işaret ediyorlar.

Sorumluluk, kamu hizmetlerini kapitalist kâr mekanizmalarının ellerine bırakan, demiryollarına yapılacak bakım-onarım çalışmalarını kârı düşürecek bir masraf kapısı olarak görüp bundan kaçınan hükümete ve onun arkasındaki sermaye sınıfına aittir. Demiryollarını yüksek bir fiyatla özelleştirmek ve siyasi bir şova dayanak yapmak için insanları göz göre göre “hızlandırılmış ölüm”e gönderen de yine bunlardı. Yaşanan bir “kaza” değil apaçık bir cinayettir.

Ortaya çıkan tablo bir “conta”yla açıklanamayacak kadar vahim olduğu ölçüde, bu kez de sorumluluk demiryolu işçilerine yıkılmak isteniyor. Öyle ki, tıpkı “hızlandırılmış cinayet”te olduğu gibi, bu sonuncu cinayette de trende çalışan işçiler suçlanıp tutuklandı.

Oysa suçlu olan ve dolayısıyla yargılanması gereken hükümet ve onun arkasındaki kapitalizmdir. Kapitalizmi ve onun katil takımını yargılayacak olansa bu düzenin yargısı değil, işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesidir. İşçi ve emekçiler hesap sorma bilinci ve iradesiyle hareket ederse bu ölüm düzeni durdurulabilir. Böyle yapılamadığı içindir ki, işçiler kapitalizmin cinayetlerinin kurbanı olduğu gibi aynı zamanda sorumlusu olarak da damgalanabilmektedir.

Kıdem tazminatı gaspediliyor!

Sermayenin AKP hükümetinin önüne koyduğu görevlerin başında kıdem tazminatının gaspedilmesi geliyor. Türk-İş'in ve DİSK'in kıdem tazminatının gaspını "genel grev" sebebi olarak açıklaması, kamuoyunda tartışılmaya başladığı günden bu yana konunun yoğun bir tepkiyle karşılanması, sermayeyi çeşitli manevralara itiyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, kıdem tazminatı konusuna "çareler üretmek" amacıyla Ekonomik Koordinasyon Kurulu'nu (EKK) oluşturdu. Bu kurul kıdem tazminatına ilişkin üç alternatif oluşturarak, kamuoyuna sundu. Ancak sunulan seçenekler birbirinden beter! Tüm seçeneklerin ortak noktası ise sermayenin isteğinin karşılanması! Önerilere genel hatlarıyla şöyle:

Alternatif 1: Kıdem tazminatının tümüyle kaldırılması... Buna göre İşsizlik Sigortası'ndan yararlananların sayısı üç kat artırılacak. Kaldırılacak kıdem tazminatının yerine İşsizlik Sigortası ödemesinin tavanı, brüt asgari ücretin iki katına kadar artırılacak. İşsizlik Sigortası'ndan yararlanma süreleri prim ödenen gün sayısının yarısına kadar uzatılacak.

Alternatif 2: Kıdem Tazminatı Fonu'nun oluşturulması... Bu seçeneğe göre, Fon'da yeterli tutar olmadığında eksik kısmın hazine tarafından karşılanması planlanıyor. Prim oranı artırılrsa da sistemin ilerleyen yıllarda açık vereceği dikkate alınarak, kamuya getireceği yüklere işaret ediliyor.

Alternatif 3: İşçilerin bireysel hesaplarının izlenerek nemalandırılmasına dayalı "katılım esaslı" fon kurulması planlanıyor. Bu kapsamda patronun işçiye kıdem tazminatı ödemek yerine her ay işçinin fondaki hesabına, ücretin belirlenecek oranında (yüzde 3-5) prim yatırması, işçinin de işten ayrıldığında fonda biriken parayı nemasıyla birlikte alması tartışılıyor.

SSGSS Yasa Tasarısı'nın yasalaşmasının hemen ardından gündeme alınacak "İstihdam paketinin" de kısa bir süre diliminde onaylanması amaçlanıyor. Sermaye sınıfı yıllardır üzerinde bir yük olarak gördüğü kıdem tazminatından bir an önce kurtulmak hesabı yapıyor. Bugün sözde işçinin kaybı yokmuş, alternatif önerilerle kayıp telafi ediliyormuş gibi gösterilmeye çalışıyor. Bu öne sürülen seçeneklerin hepsi sadece göz boyamaya ve kandırmaya yarıyor. Çok açık bir gerçek var ki, önerilerin hepsi işçi sınıfının çok ciddi oranda kaybı anlamına geliyor. Bu denli ciddi bir saldırı karşısında "kıdem tazminatının gaspı genel grev sebebidir" söylemi havada kalmamalıdır.

Emekçi Kadın Kurultayı'na yürüyoruz!

"Büyük toplumsal devrimler kadın mayası olmadan gerçekleşemez!"

Marx

varolan hakları korumak için kadınların ön saflarda olması gerektiği ifade edildi. Emekçi Kadın Kurultayı'nın emekçi kadınlar için ön saflarda yer alma çağrısı ve emekçi kadın

çalışmasının güçlenmesi için bir araç olduğu dile getirildi. Ardından Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun çalışmalarını ele alan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Kadınların özgürlük ve eşitlik mücadelesinde kadın-erkek el ele yürüyeceği ve sınıfsız, sömürsüz bir dünya ile emekçi kadınlar için ne gibi haklar elde edileceği vurgulanarak, Emekçi Kadın Kurultayı'nın programı sunuldu.

Katılımcı arkadaşlar söz alarak kurultaya güçlü katılımın sağlanması ile kurultayın güçleneceğini, sadece sorunların dile

getirildiği bir platform değil, kadın sorunlarına çözüm önerilerinin somutlandığı ve kararlar alındığı bir kurultay olması gerektiğini vurguladılar.

Toplantıda şimdiye kadar yürütülen çalışmalar ile bundan sonra örgütlenecek faaliyet de değerlendirildi. Yapılan anket, ev ve işçi toplantılarında öne çıkan sorunlara değerlendirildi.

20 kişinin katıldığı toplantı canlı tartışmaların ardından faaliyet alanına yoğunlaşma iradesiyle sonlandı.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak, Emekçi Kadın Kurultayı'na yönelik hazırlıklarımızı sürüyor.

Emekçi kadınlara yönelik hazırladığımız anketleri ev ziyaretleri ile birlikte yapıyoruz. Kurultay öncesi kurultayın programını ve hedeflerini tartışmak amacıyla 27 Ocak günü bir toplantı gerçekleştirdik. Şimdiye kadar yürüttüğümüz faaliyetin değerlendirmesi de toplantının gündemleri arasındaydı.

Toplantıda ilk olarak emekçi kadınların yaşadığı sorunlara değinildi ve kadınların neden mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. Tüm bu sorunlar karşısında varolma mücadelesinin kadınlar için neden olmazsa olmaz olduğu belirtildi.

Komisyonlardan bir arkadaşımız, kreş hakkının kadınlar için ne kadar önemli olduğunu, kendisinin de bu hakkı savunduğu için işten çıkartıldığını söyledi. Kreş hakkı, sigortasız çalıştırma, düşük ücret ve ev kadınlarının ev içinde yaşamda yaşadıkları sorunlar dile getirildi.

Toplantıda "İstihdamın üzerindeki yüklerin kaldırılması" paketi ve "yeni sağlık yasası" adı altındaki saldırılarla emekçi kadınların hangi haklarının gaspedileceği vurgulandı ve bugün

Hükümetin "İstihdam paketi" hazır!

2008'e saldırı yasalarını hayata geçirme kararıyla giren sermaye hükümeti, her bir yasa için son hazırlıklarını sürdürüyor. SSGSS Yasa Tasarısı'nın ardından "İstihdam paketi" ve "Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı" meclisin gündemine gelecek.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in yaptığı açıklamaya göre "İstihdam paketi"ne son şekil verildi. Basına yansıyan bilgilere göre tasarı, devletin uzun süredir gündeminde olan ve patronların istediği bir dizi değişikliği ve düzenlemeyi içeriyor.

Patronlara "süper" teşvikler!

Tasarının en önemli maddesini SSK primlerindeki %5 oranındaki indirim oluşturuyor. Patronların yıllardır ısrarla istedikleri uygulamanın hayata geçirilecek olması sevinçle karşılanıyor.

Faruk Çelik, yasa tasarısını anlatırken, "İşsizlik sigortasından prim gün sayısının" düşeceğini müjdeliyor. Halen 600 gün prim ödeyenlere 6 ay süreyle (180 gün) ödeme yapılabilir. Burada prim ödeme gün sayısı 510'a çekilecek. 900 gün prim ödeyene 8 ay (240 gün) işsizlik ödeneği veriliyordu, bu süre 810'a inecek. 1080 gün prim ödeyene 10 ay (300 gün) işsizlik ödeneği verilirken, bu süre 1020 güne indirilecek. Düzenlemenin İşsizlik Sigortası Fonu'na 170 milyon YTL yük getireceği ifade ediliyor.

Ancak sermaye sınıfı kaşıkla verdiğini kepçeyle geri almayı hedefliyor. Yıllardır gözlerine diktikleri "İşsizlik Sigortası Fonu"na nihayet "dokunacaklar." Bu amaçla İşsizlik Sigortası'na devletin yaptığı yıllık katkının yüzde 30'unun "İllerde işgücü piyasası analizi yapılması, İş Geliştirme Merkezi kurulması" vb. çalışmalara aktarılacağı ifade ediliyor. "Analizler", "araştırmalar" vb. kılıflar altında İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken 10 milyar YTL'yi aşkın kaynağın parça parça sermaye peşkeş çekilmesi planlanıyor.

Aynı zamanda yasa tasarısı İş Yasası'nda ele alınan ancak bugüne kadar hayata geçmeyen esnek çalışmayı tümüyle yerleşik hale getirecek düzenlemeler içeriyor. İstihdam bürolarının açılması, "ödünç işçilik" sisteminin hayata geçirilmesi gibi... Güvencesiz, geleceksiz, part time çalışma düzeni anlamına gelen bu yasa tasarısı, şu örneklerle övülmeye çalışılıyor:

"Diyelim ki bir şirkette yönetici sekreteri doğum iznine ayrılırsa, o nitelikleri taşıyan bir başka sekreter birkaç aylığına ödünç işçi olarak temin edilebilir. Burada işçinin sosyal güvenlikle ilgili haklarında müşterek sorumluluk olacak."

Bu örnekte olduğu gibi çalışanların çıkarı değil, patronların çıkarları esas alınıyor.

Kıdem Tazminatı Fonu kuruluyor!

AKP hükümeti, geline aşamada Kıdem Tazminatı Fonu'nu artık hayata geçirmek istiyor. Ancak muhtemel tepkilerden kaygı duyduğu için fonu açıkça savunmıyor. Faruk Çelik bu konuda şunları söylüyor: *"Kıdem tazminatı konusunda işveren 'Ücrete yansıtalım, 10 yıl sonra ne olacağını bilemiyoruz' diyor. İşçi kesimi ise 'istismar edilir' kaygısı taşıyor. İş Yasası'nın 14. maddesinde ise Kıdem Tazminatı Fonu kurulması öngörülmüş. Bu konuyu yeniden ele alacağız. Ancak müdahale etmeyip düzenleyici, denetleyici bir rol üstleneceğiz."*

Sermayenin programını uygulamakla yükümlü olan AKP hükümeti, tepkileri nasıl yumuşatacağının hesabını yapıyor.

İstihdam paketi, henüz tümüyle yansımayan maddeleriyle birlikte kazanılmış haklarımızın geride kalan son kırıntılarını da gaspetmeyi amaçlıyor. Bu çapta bir saldırı, bu saldırıyı püskürtebilecek bir mücadeleyi de zorunlu kılıyor.

Gates ve Derviş tartışması üstüne...

Zenginlerin insancıl kapitalizmini değil, “başka bir dünya” istiyoruz!..

Dünya Ekonomik Forumu, pek çok “ciddi” konunun yanı sıra, Bill Gates’in şovuna da ev sahipliği yaptı. Temmuz ayında Microsoft’tan ayrılarak kendini yoksullukla mücadeleye adayacağını daha önce ilan etmiş bulunan bu “en zengin” ünvanlı kapitalist, Ekonomik Forum’da, kapitalizmi sadece zenginlere değil yoksullara da hizmet eder hale getirmeyi önermiş.

Bu, kapitalist düzen cenahında yeni icat edilmiş bir sahtekarlık olmadığı halde, Bill Gates gibi birinin ağzından çıkınca bir komedi senaryosuna dönüşüyor. Daha önceleri de, insancıl kapitalizm tezleri eşliğinde kapitalizm savunulmaya çalışılmış ama tutmamıştı. Gates’inki ne kadar “tutar”, göreceğiz.

Ama önce Gates’in kendini yoksullukla mücadeleye adama senaryosu üstünde durulabilir. Bunu nasıl yapacak dersiniz? Milyonların yoksullaştırılmasında önemli bir payı bulunan birikimlerini gerisin geri yoksullara mı dağıtacak!

Açıktır ki Gates’in önerisi kendine özgü yanlar taşıyor. Sözünü ettiği kapitalizmin “yoksullara da” hizmet eder hale getirilmesidir. Yani olayın şahsi bir yanı bulunmamaktadır. Bu ise, Gates’i, kendini en zengin hale getiren kapitalist düzene bir başka cepheden, ideolojik/demagojik alandan hizmete adama pozisyonuna yerleştiriyor.

Söz konusu Gates gibi bir kapitalist olunca, yaptığı anlaşılmasın da değil. Asıl anlaşılmasın olan, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı Başkanı Kemal Derviş’in Gates’in tezine yönelttiği itirazdır. Daha doğrusu, Derviş’in neye itiraz ettiği bile anlaşılamiyor! İtirazı, kapitalizmin yoksullara da hizmet etmesine midir, yoksa kapitalizmin kendisine midir, belli değil! Bir yandan serbest piyasa ekonomisini (kapitalizmi) desteklediğini söyleyen Derviş, diğer yandan, kapitalizmin sermayenin hakimiyeti olduğunu ve “sermayenin hakimiyetini bir toplum modeli olarak hiçbir zaman kabul edeme”yeceğini belirtiyor. Desteklediğini söylediği serbest piyasa ekonomisinde başka neyin, kimin hakimiyetinin olabileceğine, sermaye sınıfının değilse, hangi sınıfın hakimiyetini düşündüğüne dair

tek sözcük çıkmıyor ağzından.

Nasıl çıksın, bu birbirini dışlayan, birbirine karşıt söylemin üstüne söylenebilecek tek söz yok ki!..

Gates’in açıklamaları üstüne açıklama yapan “Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı Başkanı” Derviş, böylece perdesi açılan komedi sahnesine dalmış bulunuyor.

Derviş’in bu arada söylediği başka şeyler ise, acaba yine kriz yaklaşmışken, yine politikanın hizmetine mi hazırlandığını sorduruyor. Zaten, önceki krizde üstlendiği politik görevine tam ısınmadan ayrılmak zorunda kalmıştı. Görünen o ki, yeniden “sosyal demokrat” pozlarıyla görev almaya hazır. Buradan da anlaşıldığı kadarıyla, ABD’de pimi çekilen kriz bombasının Türkiye’de patlaması uzak bir ihtimal değil.

“Büyük insanlığı” planlı/programlı bir tarzda yıkıma sürükleyen kapitalizm ve insancılık sözcüklerinin asla bir araya gelmeyeceği, getirilemeyeceği açıktır. Ayrıca, insancılık, insanların büyük çoğunluğunu sefaletle sürükleyip sonra da sadaka yardımlarıyla kandırmaya çalışmak da değildir. İnsancılık, en gerçekçi uygulamasını sosyalizmde görebileceğimiz, insanı temel alan, insan için, insana hizmet için örgütlenen bir iktisadi, sosyal, siyasal düzenle yaşanabilecek bir ütopyadır. Yani, insancılıktan bahsetmek için, öncelikle onun katili konumundaki kapitalizmin karşıtlığından bahsetmek gerekir. İnsancılık, yoksullara sadaka dağıtarak değil, yoksulluğu ortadan kaldırarak ortaya konabilir.

Ne Gates’in insancıl kapitalizm zırvası ve ne de Derviş’in Gates’in zırvasını aratmayacak itirazı, kapitalizmi dışlamadığı, hatta savunduğu oranda hümanist olabilir. Hatta hümanizmin karikatürü bile olamazlar.

Ancak insanlık, böyle yavelerle avutulamayacak kadar kapitalizme aşınadır. Büyük insanlık kapitalizm hakkındaki düşüncesini, özetle, önceki Ekonomik Forumlarda dile getirmiş bulunuyor:

Başka bir dünya mümkün!..

Faşist devlet terörü işbaşında!

“Temel Ceza Kanunları”na uyum adını taşıyan 170 maddelik yasa tasarısı 23 Ocak günü TBMM’de kabul edildi.

Bundan iki ay önce kamuoyunun gündemine gelen yasa tasarısı, ilgili-ilgisiz kimi maddeleri öne çıkartılarak tartışılmıştı. Sahte doktora ve dışçıye, zeytinliğe bakmayan üreticiye, kaldırımda kitap satana, çocuğunu okula göndermeyene, ara duraklar dışında yolcu indiren şoföre vb. hapis ve para cezalarını içeren maddeler ile dikkat çekmişti. Yasanın bir dizi maddesini incelediğinde, toplumsal hayatın tümüyle denetim altına almayı amaçlandığı görülecektir

Ancak yasanın bundan öte bir anlamı var. Son haliyle yasa, sermaye düzeninin baskı ve terörünü arttıracak yeni düzenlemeleri içeriyor. İşçi ve emekçilerin hak arama mücadelesinden demokratik hak ve özgürlük istemlerine kadar birçok alanda toplumsal dinamikleri sindirmeyi amaçlıyor. Bunların başında da işçi sınıfının örgütlenmesine ve mücadelesine yönelik saldırılar geliyor.

Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu’ndaki “kanunsuz grev” tanımlaması aynen korunuyor. Ancak yeni düzenleme ile birlikte kanunsuz grev kararı alanlara uygulanacak olan cezalarda artışa gidiliyor. Buna göre, şartlar gerçekleşmeden grev kararı alanlar ile bu kararı teşvik edenler, zorlayanlar ya da propagandasını yapanlar 3 aya kadar, bu greve katılanlar ise 6 aydan 2 yıla kadar hapisle cezalandırılacaklar. Yine grevin sürekli ya da geçici olarak yasaklandığı işyerlerinde bu kararı verenler, teşvik edenler, zorlayanlar veya propagandasını yapanlar 2 aydan 6 aya kadar hapis cezası verilecek, buna katılanlar 6 aydan 3 yıla kadar hapis ile cezalandırılacak.

Yine yasada grev uygulanan işyerlerinde “Bu işyerinde grev vardır!” ibaresini içeren ilanlar dışında grev gerçekleşen işyeri çevresine afiş, pankart vb. görsel ilan asmak yasak. Böyle görsel ilan araçları kullananlar ya da grev çadırı kuranlar 6 aya kadar hapis cezasına çarptırılabilir.

Yasal değişikliklerle birlikte “kanuna aykırı” toplantı veya gösteri yürüyüşleri düzenleyen veya yönetenlerle, bu eylemlere katılanlar, şayet fiil daha ağır bir cezayı gerektirmiyorsa 1 yıl 6 aydan 3 yıla kadar hapisle cezalandırılacak. Yasa “miting ve eylem tertip komitelerini” de atlamıyor. “Kanunda belirtilen görevleri yerine getirmeyen düzenleme kurulu üyeleri, 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezasına çarptırılacak” diyen yasa, tüm bu düzenlemelerle birlikte fiili-meşru eylemlerin ezmeyi hedefliyor.

Son dönemde tırmandırılan faşist devlet terörü ile birlikte düşünüldüğünde, bu “yasal” düzenlemelerin bütünlüklü bir saldırının hukuksal cephesi olduğu görülecektir. Bir yandan fiziki baskı ve terörle öte yandan cüppeli hukuk terör ile işçi ve emekçiler, devrimci ve ilerici güçler sindirilmeye ve tasfiye edilmeye çalışılacaktır.

Dağıtım tekellerinin son saldırısı konusunda devrimci yayınların temsilcileri ile konuştuk...

Devrimciler sorunun üzerine birleşik bir tutumla gitmelidirler!

Sistem devrimci basının sesini kısmak için her yolu deniyor

- *Devrimci-sosyalist çizgide yayın hayatını sürdüren gazete ve dergiler her dönem baskılarla, engelleme girişimleriyle karşılaştılar. Son olarak da Doğan Dağıtım'ın gazete ve dergiler üzerinden kurumlara büyük maddi külfet getiren yeni bir uygulaması, sosyalist-devrimci basının karşısına 'dağıtım sansürü' olarak çıktı. Sansür uygulamasına ilişkin düşünceleriniz neler?*

- **Halit Güdenoğlu (Yürüyüş):** Sosyalist basın bugüne kadar birçok engelle karşılaştı. Karşılaşmaya devam ediyor. Baskınlar, kapatmalar, gözetim-tutuklamalar ve hatta ölümlerle sesleri kısılmaya çalışılıyor. 16 yaşında İrfan Ağdaş *Kurtuluş* dergisi dağıtırken katledildi. Yakın bir örnek Ferhat Gerçek, *Yürüyüş* dergisi dağıtırken sırtından vuruldu, felç bırakıldı. Metin Göktepe, *Özgür Gündem* gazetesi muhabiri Ferhat Tepe'nin katledilmesi örnekleri gibi... Yeni basın kanunlarıyla bu baskılar daha da artırılıyor. Özellikle açılan davalar, para cezalarıyla sosyalist basın kuşatmaya alınıyor.

Tüm bunlar mevcut sistemin yapısından ayrı şeyler değil. Sistem kendine muhalif olan sosyalist basının sesini kısmak, engellemek, susturmak için her türlü yolu dener. Devletin sansür politikasıdır bu. Sansür; yok saymaktır, susturmaya çalışmaktır, ekonomik, siyasi, hukuki vb. araçları kullanarak baskı ve engellemedir.

Son süreçte *Gündem*, *Haftaya Bakış*, *Atılım*, *Kızıl Bayrak*, *Yürüyüş* dergilerine verilen toplatmanın dışında yayın durdurma kararları bu saldırıların ve sansürün de bir sonucuydu.

Tabii devletin uyguladığı politikaların yanında düzenin kurumlarının, sahip olduğu sermaye ile çeşitli olanakları (medya, dağıtım gibi) ellerinde bulunduranların gündeme getirdiği ekonomik zorluklar da bu sansürün başka bir boyutudur.

Sizin de söylediğiniz gibi Doğan Medya Dağıtım'ın sosyalist dergi ve gazetelere büyük maddi külfet getiren yeni uygulaması açık bir sansürdür. Yani sosyalist basının halka ulaşmasını engellemeye çalışmaktır.

Her türlü muhalif düşünceye karşı düşmanca tutum

Toğay Okay (Partizan): Aslında bu iş Doğan Dağıtım'la başlamıyor. Bir süredir çıkartılan Terörle Mücadele Yasası'yla başlayan bir süreç var. *Gündem Gazetesi*'nin uzun bir süre kapatılması, yayının engellenmesi bütün sayılarının toplatılmasıyla devam eden bir süreç var. Bu, devrimcileri halktan, işçi sınıfından koparmanın bir ayağı. Devlet, demokratik alan faaliyetini toptan yoketmeye çalışıyor. Bu

hareketin demokratik taleplerini, mücadele yöntem ve yolunu kapatma girişimleri bunlar.

Bir süredir polisin yetkilerini genişleten Polis Vazife ve Salahiyatları Kanunu'yla beraber devlet sokakta terör estiriyor ve bunu çok açıktan yapıyor. Daha önce gizlemeye çalışıyordu ama şimdi böyle bir dert taşımadan çok açıktan yapıyor ve ister istemez bir şekilde kitlelerde devletin bu şiddetine karşı bir tepki oluşuyor. Devletin şiddetini halka, işçi sınıfına ulaştırabilecek devrimci-sosyalist basındır. Bu anlamıyla bu sesi kısmak devlet tarafından 'teşhir olmayı' engellemek için çok önemli bir yerde duruyor. Devlet bir süredir böyle bir konsept yürütüyor ve bu konseptin bir sonucu olarak da Doğan Yayın Dağıtım devrimci, ilerici, sosyalist basını almamanın gerekçesi olarak yeni bir sözleşme dayattı.

Aslında sözleşmeye bakıldığında ticari hiçbir mantığı yok. Açıkça 'biz sizin yayınlarınızı almıyoruz, biz sizin sesinizi kısmak istiyoruz. Sizin, kitlelere ulaşmanızı ve gerçekleri ulaştırmanızı istemiyoruz' diyor. Aslında bu onun bir yansıması. Şimdi sektör içinde giderek tekelleşen Doğan Yayın Dağıtım da bunun başını çekiyor. Bu sadece ilerici, devrimci, sosyalist basını hedefleyen bir saldırı da değil. Devlet, Doğan Dağıtım aracılığı ile kendisi gibi düşünmeyen her türlü muhalif düşünceye düşmanca davranıyor ve aynı zamanda onu yoketmenin adımlarını da atmış oluyor.

Saldırıların arttığı bir dönemde devrimlerin sesi kısılmak isteniyor

İliden Dirini (Atılım Gazetesi Editörü): Gazetemiz bunu tam anlamıyla bir sansür ve saldırı olarak görüyor. Buna uygun da bir hat izlemeye çalışıyoruz. Sizin de bahsettiğiniz gibi basına yönelik, özelde de muhalif basına yönelik kapsamlı saldırılar var. Belki de "91 SS Kararnamelerini" aratmayacak hale geldi basına yönelik baskı ve sansür... Tutuklamalar, yayın kapatmalar artık pervasız bir şekilde yapılıyor, bunun emri de Genelkurmay tarafından veriliyor. Biliyorsunuz *Gündem* Gazetesi hedef gösterilmişti vb.

Bu, içinden geçtiğimiz süreçle ilgili tabii. Gerçekten topluma yönelik, pek çok alana yönelik hak gasplarının olduğu bir dönemden geçiyoruz. Kürdistan'a yönelik saldırılar, GSS vb. bir sürü saldırı var. Biz aslında bu sansürün derdinin biraz da bunlar olduğunu düşünüyoruz. Hak gasplarının bu kadar arttığı bir dönemde egemenler, muhalif seslerin daha geniş bir alana yayılmasını, yankı bulmasını, gerçekleri söylemesini istemiyorlar. Dağıtım sansürü de bire bir bununla ilgili...

Demokrat ve muhalif kesimleri mümkün olduğunca izole etmek, belli alanlarda, belli kurumlarla sıkıştırmak istiyorlar. Dağıtım sansürü biraz da bununla alakalı bir

şey. Dağıtım, yayınların ulaşamadığı alanlara ulaşmasının bir aracıydı ve dağıtım ihtiyacını belli bir şekilde karşılıyordu. Şimdi, muhalif yayınların okurlarına götürülemediği alanlarda bu gazetelerin, bu yayınların sesleri yankılanamıyor. Bu da dağıtım sansürünün sanırım en temel göstergesi...Ulaşmak isteyenler bize ulaşamıyor.

Devrimciler her zaman halka ulaşmanın yolunu bulmuşlardır...

'Dağıtım sansürü' başta olmak üzere basına yönelik bu sansür uygulamalarına karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmeli? Bu çerçevede sol-sosyalist-devrimci basın yayın organları beraber neler yapabilirler?

- **Halit Güdenoğlu (Yürüyüş):** Öncelikle belirttiğimiz gibi bu baskılar yeni değildir ve bugüne kadar değişik biçimlerde artarak-azalarak sürmüştür. Devrimciler her zaman halka ulaşmanın yolunu bulmuşlardır.

Devrimcilerin ekonomik gücü, düzenin sahip olduğu medya gücü bellidir. Düzenin sahip olduğu olanaklara hiçbir zaman sahip olamaz. Ve düzen doğası gereği devrimcileri susturmaya, yok etmeye çalışır. Tüm bunların karşısında devrimcilerin en büyük güçleri ideolojileri, haklılıkları, halka dayanmalarındır.

Mevcut ve olası baskılara karşı devrimcilerin yapması gereken de çok açıktır. Daha çok örgütlenmektir. Daha çok halka gitmektir. Halka etkili ulaşmanın yollarını ve araçlarını bulmaktır. Bu noktada devrimcilerin güçlerini de birleştirmesi, dayanışması önemlidir.

Devrimci güçler kendi güçlerine dayanarak çözeceklerdir sorunu

Toğay Okay (Partizan): Tabii ki az önce

bahsettiğim çıkartılan yasalar, kitlelerin, halkın haber alma hakkını, aynı zamanda ifade özgürlüğünü kısıtlayan yasalar. Zaten genel anlamda devrimciler ve devrimci basın faaliyetini yürütürken kendi gücüne, okurlarının gücüne dayanıyor. Bu anlamıyla YAYSAT'ın olmaması devrimci kurumlar açısından, sosyalist basın açısından çok büyük bir engel değil. Kitlelere ulaşmak açısından olsaydı elbette daha iyi olurdu, ancak devrimci kurumlar zaten kendi güçlerine dayanıyorlar. YAYSAT, bu düzenin, bu sistemin içerisinde işleyen bir kuruluştur. Dolayısıyla da devrimcilere her zaman sırtını dönebilecek, ilişkisini kesebilecek bir kuruluştur. *Gündem* Gazetesi Merkez Dağıtım tarafından daha önce dağıtılmadı. Merkez Dağıtım böylelikle devletle işlerini ne kadar rahat yapabileceğini, ne kadar keyfi bir tutum takınabileceğini göstermiştir. Bu Doğan Dağıtım için de

geçerlidir. O yüzden bizim kendi dağıtım ağlarımızı kurup abonelik kampanyalarıyla varolan okur kitlemizle daha sık ilişkiler içerisinde yer almamız gerekiyor. Yayınlarımızı kitlelere gerçekten de sokakta ulaştırmamız gerekiyor. Semtlerde, fabrikalarda, merkezi yerlerde, kitlesel dağıtımlarla, ajitasyonlarla kendi dağıtımımıza dair çıkartacağımız bildiriler, afişler, stickerlarla yaygın bir şekilde kendi gücümüze dayanarak kendimizi duyurmamız gerekiyor.

Bu anlamda devrimcilerin ortak hareket etmesi de çok önemli bir yerde duruyor. Gazeteciler Cemiyeti önünde yapılan eylemi çok anlamlı buluyoruz. Bu tarz eylemler okurların bilgileneşmesi açısından genel anlamda önemli, çünkü Yaysat'ın ne yaptığını bilmiyorlar. Tüm devrimcilere, ilericiler kurumlara dönük düşmanca tutumunu bilmiyorlar.

YAYSAT'ın ve Doğan Dağıtım'ın teşhiri anlamında devrimcilerin ortak hareket etmesi gerekiyor. Bu, ifade ve basın özgürlüğüne, halkın haber alma hakkına yönelik bir saldırdır. Bu saldırıya maruz kalan, bu saldırıdan müzdarip olan herkesle biraraya gelip buna dair sesimizi yüksülmemiz gerekiyor.

Son olarak da şunu eklemek gerekiyor: Muhalif basın bu tarz saldırılarla karşı karşıya geldi ve Türkiye'de susmayan bir gelenek yarattı. Devletin tüm saldırılarına rağmen; gözcü, tutuklama ve katletmelere rağmen muhalif basının sesini susturamadı, susturamayacak da. Çünkü muhalif basın, işçi sınıfının, köylülerin, emekçilerin mücadelesi üzerinden yükseliyor. Bu mücadele varolduğu sürece de sosyalist, devrimci basın susturamaz. Bu saldırıdan etkilenen kesimlerle de ortam hareket edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Onları da ortak hareket etmeye davet ediyoruz.

Basın özgürlüğüne yönelik bu saldırı gündeme taşınmalıdır

İlden Dirini (Atılım): Bu yanıyla tamamen bir sansür olduğunu düşünüyoruz. Bir saldırı olduğunu düşündüğümüz için de politik bir şekilde yanıt verilmesi gerektiğini, bu saldırıya birlikte yanıt verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Zaten belli bir süredir toplantılar yapılmaya çalışılıyor. Bu konulara biraz daha duyarlı olunması bizim de talebimiz. Sizin de takip ettiğiniz bir süreç var. Bu konuda hem devrimci-demokrat basının daha yakından ilgilenmesini, eğer basın özgürlüğünden bahsediyorlarsa tamamının daha yakından ilgilenmesi gerekiyor.

Öncelikli olarak bu konunun kamuoyunun gündemine sokulması gerekiyor. Hem aydınların hem de diğer basının gündemine sokulması gerekiyor. Biraz sınırlı da kalsa bu konuda oluşturulan bir birlik var ve bu birliğin sınırlarını aşması gerekiyor. En temel ihtiyaç da bu. Çünkü, ne yazık ki sansür içinde sansür uygulanıyor şu anda ama konu gündemleştirilmiyor. Konu ticari bir şeymiş gibi algılanıyor. Ancak bu konu basın özgürlüğüne yönelik bir saldırı. Bu nedenle öncelikle gündemleşmesi gerektiğini düşünüyoruz. Basın özgürlüğüne savunan, demokrasiye inanan aydınların bu konuda bir tavır alması gerektiğini düşünüyoruz. Bunun dışında kesinlikle birleşik bir hat örgütlenmesi gerekiyor.

Birleşik hat içerisinde konuyu tekrar gündeme getirebilmek için sempozyumlar örgütlenebilir, ortak dağıtım merkezleri olabilir. Belki de ilerleyen aşamada şunu düşünmek zorunda bile kalacağız: 'Ortak dağıtım şirketi kurmanın yollarını aramak.' Tekelleşme herkesin bahsettiği bir şey ve medyadaki tekelleşme sansürle de ilgili bir şekilde hayat buluyor.

Şu anda dağıtım iki büyük şirket üzerinden yapılıyor. '91 döneminde matbaa kurabilmiştik. Belki de şimdi dağıtım şirketi kurabiliriz veya dağıtım için kolektif bir ağ oluşturmanın yollarını ve yöntemlerini aramak gerekiyor. Saldırı bizi kitlelerden koparmaya yönelik ise kitleye ulaşmanın kanallarını bulmak gerekiyor. Ortak gazete satışları yapmak gibi bir plan var. Bunu her alanda daha yaygın bir şekilde yapmak, bilinmeyen yerlere gitmek tercih edilebilir ve konunun gündemleşmesi sağlanabilir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kriz kapıda, sendikalar nerede?

Yüksel Akkaya

Haluk Gerger www.mavidefter.org sitesine yadığı yazının başlığını "Kriz Kapıda Sol Nerede?" koymuştu. Hayli ilgi gören, ama, bu ilginin karşılığını bulamadığını düşündüğüm bu yazıdan ve başlığından esinlenerek, ben soruyu bir de doğrudan sınıfın "örgütlü" alanına sorayım dedim, düşmanlarımın sayısını artırmak "pahasına".

Soruyu sormadan önce birkaç hatırlatma yapmak zorunlu gibi. Örneğin, sendika nedir, ne işe yarar gibi. Aslında anlamsız bir soru, biliyorum, kime sorsanız bir cevabı var. Ancak, ben yazının bütünlüğü gereği bir sormuş olayım. Belki, bu sorunun yanıtını unutmuş olan bazı mümtaz sendikacılarımıza yaptıkları işi hatırlatmada yardımcı olur diye. Zira, sendikacılarımız, iş yapmaktan çok konuşmayı, demeç vermeyi sever oldular. Misal, iş yasası değişiyor. Sendika ve sendika yöneticisi ne yapar? Sorunun yanıtı basit: Kolay olanı yapar, zehir zemberek bir basın açıklaması yapar. Sanırsın ki, adam ve taifesi yeri göğü birbirine katacak. Bakarsın yasa çıkmış, zehir zemberek basın açıklaması yapan meşhur olmuş, tanınmış, bilinmiş, ama işçiler "kazığı yemiş"!..

Evet sendikacılık, sendikacılar bu hale gelmiş. Oysa, sendika bir kaledir, işçinin sığındığı, kendisini güvende hissettiği bir kale. Bu kale taş duvardan oluşmaz. O kalenin savunmasını üstlenenler vardır. Ne yazık ki, yakın zamanlar kaleye en büyük ihaneti yapanların yöneticiler olduğunu gösteriyor. Şana, şöhrete, paraya, pula, ranta teslim olmuş sendikacılar bunlar. Yağmasa da gürleyen sendikacılar bunlar. İktidarla, işverenle kolkola olan sendikacılar bunlar. Sermayenin dilini kullanan "araştırmacı, akademisyen" taifesine teslim olmuş sendikacılar bunlar. Sınıf kavramını duyduklarında huzursuz olup, beş sayfada bir kez sınıf geçtiği için bir yazıyı basmaya cüret edemeyen, sermayenin cüretkar çocukları bunlar. Biz bu yazı vesilesi ile Haluk Hoca'nın yazısını "tanıtmış" olalım onlara; bununla yetinmeyip, bir de Haluk Hoca'nın sorusunu sendikacılara adapte edelim dedik. Dedik, zira tarihin amansız yargısı karşısında savunmamızı güçlendirelim istedik.

Bir "Parti"yi parti yapan iki şey vardır. Biri, araştırma merkezi: Dünyada, yaşadığı ülkede, coğrafyada ne olup bittiğini anlaması için. Diğeri, yayın organı: araştırma merkezinin bulgularını ilkin

kendi üyelerine, sonra ülke halkına ve de dünyaya bildirmek için. Bu sendikalar için de geçerlidir. Bir sendika, kendi sektöründe, ülkesinde, dünyada ne olduğunu öğrenmek için güçlü bir araştırma merkezine sahip olmalıdır. Ve, bu bulguları üyelerine, ülkeye yaymak için de yayın organları olmalı: günlük, haftalık, aylık, üç aylık, yıllık vb. gibi. Var mı böyle bir sendika Türkiye'de, var. Adı: Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu! Evet, bu işveren sendikası. İşçi sendikalarında var mı böyle bir şey? Haşa, demek yalan olur. Var. Araştırma merkezi yok, ama bir mesele konusunda görüşü alınıp, uyarı yayınlanan, uymazsa yayınlanmayan yazı talepleri var. Örneğin, TİSK'in basacağı "Çalışma Yaşamında Kalite" gibi anlı şanlı bir kitabı en devrimci sendikamız basabilir. Lakin, içinde sınıf mınıf, liberal miberal gibi geçen bir beş sayfalık yazıyı basmayabilir. Bu tür bir örgüt kale görevi bir sendika mıdır? Yanıt olarak hayır demek çok kolay olsa gerek. Yine de kolaya kaçmayarak ya sabır demekte yarar var. Dahası, bu sendikalar, burjuva iktisatçıların, kapitalist dünyanın anlı şanlı devlet yöneticilerinin bile artık açıkça kabul ettiği 2008 krizine yönelik ne düşünüyorlar? Bu kriz "reel sektör" denen yerlerde gösterecek acımasızlığını. Peki çok büyük oranda "reel sektörde" örgütlenmiş olan sendikalarımızın mümtaz, akıl, her şeyi bilen yöneticileri bu krizi nasıl karşılayacaklarına yönelik bir araştırma yaptılar mı? Örneğin, "Çalışma Yaşamında Kalite" gibi eserlerin bu krizi atlattırmaya bir katkısı olur mu? Yoksa başka çözüm yolları aramak gerekir mi?

Kriz kapıda, sendikalar, sendikaların araştırma "büroları/merkezleri" ne gibi çözüm yolları öneriyor? Sendika bürokrasisi ve temel giderleri karşılayacak bir aidat geliri üzerine kurulu bir çözüm arayışı varsa, bu bir sendika mıdır? Değilse, ne yapmalı? Tarih, sendika, sendikacı kavramını sorgulatacak bir musibet ile bizi karşı karşıya getirmiş bulunmaktadır.

Umar ve dileriz ki bu musibet, karşılığını bulamamış binlerce nasihattan daha öğretici olur; böylece ya gerçek sendikacılık yeniden kurulur ya da tükenmiş, kirlenmiş, çürümüş bir kurum olarak sendikacılık tarihin derinliklerine gömülür ve yeni görkemli bir işçi örgütü doğup, çağın, zamanın gereklerini yerine getirir.

SSGSS karşıtı faaliyetlerden...

“Sağlıkta yıkıma, mezarda emekliliğe geçit yok!”

Bursa’da SSGSS paneli...

İşçi ve emekçileri sağlık hakkından mahrum eden, mezarda emekliliği öngören ve birçok açıdan tam bir yıkım paketi anlamına gelen “Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası” saldırısına karşı yürütülen mücadele her geçen gün büyüyerek sürüyor. Bursa’da da bu saldırıya karşı çalışmalarımız devam ediyor.

Bu kapsamda 27 Ocak günü Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) olarak ortak bir panel düzenledik.

Salona Özay Tekstil’de yanarak can veren beş kadın işçinin resimlerinin yer aldığı ve üzerinde “Yakılarak can verdiler/Kapitalist sistemin adaleti Özay tekstil patronunu korudu; halkın adaleti bunun hesabını soracak!” yazılı bir pankart, BATİS imzalı pankart ve BDSP imzalı afişler asıldı.

İlk olarak Bursa BDSP temsilcisi bir konuşma yaptı. Panelist olarak BATİS Genel Başkanı Metin Burak ve BDSP temsilcisi yer aldı.

Kısa sunuşun ardından ilk sunumu BDSP temsilcisi yaptı. İlk olarak sağlık sisteminde varolan sorunları anlattı. SSGSS tasarısı yasalaşmasa da bugün halihazırda çökmüş bir sağlık sistemi ile karşı karşıya olunduğunu vurguladı ve tasarının yaşamımıza neler getireceğinden bahsetti. Sağlık alanındaki özelleştirmelere ve mezarda emekliliğe değindi. Tasarı ile işsizlere sağlık güvencesi getirildiği yalanının ne anlama geldiğini açıkladı, eşit olarak sunulması gereken hizmetin tümüyle nitelsiz ve paralı olduğuna dikkat çekti.

Yasa tasarısına karşı verilecek mücadelenin özelleştirme, kıdem tazminatının gaspı gibi sınıf hareketini ilgilendiren saldırılara bütünlüklü bir karşı koyuşun, mücadelenin birleşik bir temelde örgütlenmesinin önemini vurguladı. İşçi ve emekçilerle tabanda buluşan bir mücadele hattı oluşturulmadan bu saldırıların püskürtülmesi olanağının bulunmadığı üzerinde önemle durdu.

Ardından BATİS Genel Başkanı Metin Burak bir konuşma yaptı. ‘80’den sonra neoliberal saldırıların hız kazandığını, ‘90’lı yıllardan itibaren bunun giderek tırmandığını belirtti. Hastanelerdeki özelleştirme saldırısına dikkat çekti. Emeklilik yasasına, prim günlerindeki değişikliğe, kadın işçilerin çalışma yaşamında karşılaşılabilecekleri yeni uygulamalara değindi ve yasanın maddelerini başlıkları üzerinden tek tek anlattı. Sendikaların yasa

karşısındaki tutumunu eleştirdi. İşçilerin mücadele içerisinde nasıl konumlanması gerektiğine ilişkin anlamlı vurgular yaptı.

Aradan sonra konuşmacılar tekrar söz aldılar. Bundan sonra soru-cevap kısmına geçildi. Bu bölümde birçok işçi söz aldı. Oldukça canlı tartışmalar yapıldı. Daha sonra bu saldırıya karşı Bursa’da neler yapılabileceği üzerine tartışıldı. Bu konuda gelen somut öneriler değerlendirildi. Sonuç olarak mücadelenin evde, kahvehanede, fabrikalarda, kısacası her alanda yükseltilerek sürdürülmesi ve bir an önce eylemli bir sürecin yaratılması gerekliliği belirlendi. Dört saat süren panele çoğunluğu işçi yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Ümraniye’de coşkulu referandum çalışması!

İşçi ve emekçiler için yıkım anlamına gelen SSGSS yasa tasarısına karşı OSİM-DER olarak “Sağlıkta yıkıma, mezarda emekliliğe geçit yok!” şiarıyla bir kampanya örgütlüyoruz. Bölgemizdeki işçi ve emekçileri bilinçlendirmek ve yasaya karşı mücadele bayrağını yükseltmek için yoğun pratik faaliyet içindeyiz.

Geçtiğimiz hafta sanayi havzasında afiş çalışması yapmış, Y. Dudullu semt pazarında kitlesel bildiri dağıtımı gerçekleştirmiştik.

Referandum hazırlıklarının tamamlanması ile birlikte açtığımız stantlarla referandum çalışmasını başlattık. Doğanevler’de açılan stantta iki saat boyunca emekçilerle birebir sohbet ederek referandum çalışmasını gerçekleştirdik.

27 Ocak günü önce parçalanmış afişleri yaygın bir şekilde yeniden yaptık. Öğleden sonra, kitlesel bir şekilde Y.Dudullu semt pazarında ajitasyon eşliğinde referandum çalışması gerçekleştirdik. Referandum emekçilerin ilgisi yoğun. Kendileri oylarını kullandıktan sonra arkadaşlarını getirerek, “bu yasa çıkarsa emekliliğimiz elden gidecek” diyerek arkadaşlarının oy kullanmasını sağlayan emekçiler oldu. İki saat içinde yüzlerce emekçiyle SSGSS üzerine sohbet ettik ve 300 civarında emekçi oy kullandı.

28 Ocak sabahı ise İMES A kapısında masa açıldı. OSİM-DER’li işçiler olarak bildiri ve ajitasyon konuşmaları ile işçilere seslendik, onları

SSGSS’ye karşı söz söylemeye çağırdık. İşçilerin ilgisiyle karşılaşan stant, yoğun yağmura rağmen işe giriş saatleri boyunca açık kaldı.

Çalışmalarımız önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaşarak devam edecek.

OSİM-DER’den işçiler

Küçükçekmece’de GSS karşıtı çalışma

Sermayenin işçi ve emekçinin haklarını gaspetmeye yönelik saldırıları hız kazanıyor. SSGSS Yasa Tasarısı ile işçi ve emekçilerin sağlık hakkı tamamen elinden alınıyor ve kamusal bir hizmet olması gereken sağlık alanı özelleştiriliyor. İşçi ve emekçiler geleceksiz ve güvencesiz bırakılmaya çalışılıyor.

Bu saldırılar karşı işçi ve emekçileri uyarmak amacıyla çeşitli araçlarla sürece müdahale etmeye çalışıyoruz. SSGSS konulu bildirilerimizi emekçilerin yoğun bulunduğu bir saatte semt pazarında dağıttık. Dağıtımlar esnasında insanların bu yasa ile ilgili bilgilerinin ne kadar sınırlı olduğunu gözlemledik. Merter üst geçitte sabah işçilerin işe gidiş saatlerinde yaptığımız “Emekçinin Gündemi” satışında ilgiyle karşılaştık ve insanlarla sohbet etme imkanı bulduk.

Sefaköy, Cennet, Beşyol ve İnönü Mahallesi’nde “SSGSS Yasası Geri Çekilsin! Sağlık Hakkımız İçin Genel Grev Genel Direniş! BDSP” imzalı afişlerimizi yaygın olarak kullandık.

Sermaye düzeninin işçi ve emekçilerin mücadele ederek kazandığı haklarını gaspetmeye yönelik saldırılarının püskürtülmesi, buna karşı örgütlenecek mücadeleye bağlı. Çalışmalarımızı bu bilinçle sürdürüyoruz.

Küçükçekmece BDSP

Buca’da SSGSS çalışması

Sermaye sınıfı AKP eliyle işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelelerle kazanmış olduğu sağlık, sosyal güvenlik ve emeklilik hakkını SSGSS ile tümünden ortadan kaldırmaya hazırlanıyor.

Buca BDSP olarak meclisten geçirilmeye çalışılan SSGSS Yasa Tasarısı’na karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak amacıyla pratik faaliyetimize devam ediyoruz. Yerelimizde merkezi olarak çıkarılan afiş ve bildirilerimizi yaygınca kullanmaya başladık.

SSGSS karşıtı bildirilerimizi ilk olarak Çamlıkule semtinde yaygın olarak dağıttık. İşçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı yerlerden biri olan semt pazarında ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildirilerimizi emekçilere ulaştırdık. Yasayla ilgili soru soran emekçilerle sohbet ettik. Bildirilerimizi Üçkuyular’a, bölgemizdeki hastanelere, Kuruçeşme’ye dağıtmaya devam ediyoruz.

Bildirilerimizin yanısıra merkezi afişlerimizi de bölgemizde yaygınca yaptık. “SSGSS yasa tasarısı geri çekilsin! Sağlık hakkı için genel grev-genel direniş! BDSP” imzalı afişlerimizi Çamlıkule, Tınaztepe, Buca Üçkuyular, Şirinyer, Buca Köprüsü güzergahlarına yaygınca yaptık.

Buca BDSP

İşçi ve emekçi hareketinden...

BTS: “Marmaray yüzyılın yanlışı!”

KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası Marmaray Projesi’ne karşı 24 Ocak günü Gebze’den başlattığı yürüyüşünü 26 Ocak günü Haydarpaşa Garı’nda sonlandırdı. Gar binası önüne pankart ve sloganlarla yürüyerek gelen BTS üyeleri “Yüzyılın projesi ‘Marmaray’ yüzyılın yanlışı olmasın! Haydarpaşa halka ve trenlere kapanmasın!” pankartını açtılar.

Yapılan açıklamada, demiryolu ulaşımının önemine dikkat çekilerek İstanbul’un trafik sorununun içinden çıkılmaz bir hal aldığına değinildi. Bu projenin sermayenin çıkarları doğrultusunda yürütüldüğünün ifade edildiği açıklama Marmaray projesinin TCDD’yi tasfiye planının parçası olduğunun söylenmesi ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TEGA’da direniş ve grev

Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan ve doğal gaz tesisatlarının üretildiği TEGA Fabrikası’nda çalışan işçiler, geçtiğimiz dönem BMİS’te örgütlenmiş ve ardından ilk TİS süreci başlamıştı.

TİS sürecinde yaşanan uzlaşmazlık üzerine yapılan grev oylamasında işçiler “grev” demiş ve sendika 4 Ocak 2008 tarihine grev kararı almıştı. Bunun üzerinde TEGA Mühendislik patronu Murat Çavuşoğlu, önce grevi engellemek için mahkemeye itiraz etmiş, ardından da 56 işçiyi işten çıkarmıştı.

Bu saldırılar karşısında direnişe geçen işçiler, yaklaşık bir haftadır fabrikanın önünde bekliyor. Fabrikanın önüne pankart asan ve direniş ateşini yakan işçilerin kararlılığı karşısında sermayenin saldırıları artarak sürüyor. 29 Ocak günü direnişçi işçiler jandarma tarafından gözaltına alınmaya çalışıldı. Sermayenin kolluk güçleri tarafından otobüslere bindirilerek jandarma karakoluna götürülmek istenen işçiler, sendikanın müdahaleleri sonucu tekrar fabrikanın önüne getirildi.

Gün boyu direnişlerini sürdürmeye devam eden işçiler, bu sefer TEGA patronunun yeni bir saldırısı ile karşılaştı. Direniş karşısında acze düşen patron, işçilerin akşam servislerini iptal etti. Bunun üzerine işçiler Sincan Organize Sanayi içerisinde iş çıkışında yürüyüş gerçekleştirdi. Servislerin kaldırılması karşısında gelişen bu eyleme jandarma barikat kurmak istedi, fakat işçiler kararlılık göstererek sloganlar eşliğinde yürüyüşü gerçekleştirdi.

TEGA’da yaşanan tüm bu saldırılar ve gelişen direniş sürecinin yanı sıra grev süreci de netliğe kavuştu. TEGA patronunun greve itirazı mahkeme tarafından reddedildi. Bu gelişmenin üzerine BMİS, 7 Şubat’ta başlayacak olan grev kararını patrona tebliğ

etti. TEGA’da yaşanan sürecin yeni bir boyut kazanması anlamına gelen bu gelişme ile birlikte işçiler, 7 Şubat günü başlayacak olan grevin hazırlıklarına başladı.

Sincan’dan sınıf devrimcileri

TKGM çalışanlarına “sefalet ücreti+karalama”

KESK’e bağlı Yapı Yol Sen İstanbul Şubesi, çeşitli Tapu Kadastro Bölge Müdürlükleri’nde çalışan emekçilere dönük karalama kampanyalarına 24 Ocak günü yaptığı basın açıklamasıyla cevap verdi.

Sultanahmet 2. Bölge Müdürlüğü önünde toplanan Yapı Yol Sen üyeleri “Yapı Yol Sen İstanbul Şube” pankartını açtı. Basın açıklamasından önce konuşan şube sekreteri Ersan Çarkı, emniyet görevlilerince yapılan operasyonlar üzerine basın açıklamaları gerçekleştirdiklerini söyleyerek, çalışanların savcılık soruşturmaları yapılmadan basın yolu ile haber yapılmalarını eleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Çetin Dinçer, çalışanlar ve ailelerinin sosyal yaşamları hiçe sayılarak tiraj ve reytinge kurban edildiklerini söyledi.

Açıklamasına Tapu Kadastro Genel Müdürü’nün çalışanların rüşvet aldıkları yönündeki demeçlerine değinerek devam eden şube başkanı, genel müdürün sorumluluklarını örtbas etmek adına böyle bir yöntemle başvurduğunun altını çizdi.

Yapı Yol Sen basın açıklamasını izleyen günlerde yazılı bir açıklama yaptı. Yapılan yolsuzlukların geçmişten beri bilinmesine rağmen şimdi gündeme getirilmesinin sebebinin, özelleştirme gündemdeyken kurumların yıpratılmaya çalışılması olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“PTT emekçisi yalnız değildir!”

Rumeli Hisarı PTT Şubesi’nde çalışan Hüseyin Kilit’in mesai saatinde çıkan bir tartışma nedeniyle darbedilmesini postacı arkadaşları protesto etti. Haber-Sen 8 Nolu Şube üyeleri 28 Ocak günü Rumeli Hisarı PTT Şubesi önünde bir eylem gerçekleştirerek PTT Genel Müdürlüğü’nün haklarını savunmadığını kaydetti.

“Soygun, gasp, darp artık yeter!” yazılı pankartın açıldığı açıklamada kamu emekçisinin, neoliberal politikaların dayatıldığı ve paranın egemen olduğu bir hayatta ezilmek istendiği, PTT emekçilerinin sağlıksız ve güvenliği olmayan koşullarda çalıştığı, her hafta bir PTT şubesinin soyulduğu belirtildi. Haber-Sen’in olayın takipçisi olacağı ve çalışma alanlarının şehir eşkıyalarına teslim edilmeyeceği belirtildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BES Adana Şube 4. Olağan Genel Kurulu

Osmaniye, Hatay ve Adana delegelerinin katılımıyla gerçekleşen BES Adana Şube 4. Olağan Genel Kurulu coşkulu bir atmosferde tamamlandı.

26 Ocak günü Atlıhan Müzikhol’de gerçekleşen genel kurul BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç’un açılış konuşmasıyla başladı. Tunç yaptığı konuşmada, ülkenin ve dünyanın içinde bulunduğu genel tablonun bir özetini çıkardıktan sonra, hak gasplarına ve sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrısı yaptı.

Ardından SES Adana Şube Başkanı Mehmet

Antmen, Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa, Sendikal İnisiyatif Platformu adına bir kamu emekçisi ve çeşitli delegeler söz aldılar. Yapılan konuşmalarda SSGSS Yasa Tasarısı karşıtı mücadele ön plana çıktı.

Yapılan seçim sonucunda eski başkan Sinan Tunç’un listesi yeniden yönetime seçildi. Yaklaşık 250 delegenin katıldığı olağan genel kurul Sinan Tunç’un kapanış konuşmasının sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana’da 3 Şubat mitingine çağrı

“Herkese sağlık, güvenli gelecek hakkı için yürüyelim” şiarıyla 3 Şubat’ta Adana’da düzenlenecek olan mitingin duyurusunu yapmak amacıyla 26 Ocak’ta İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması ve ardından da mitingin düzenleyicileri tarafından ortak bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında gerek işçi ve emekçileri bilgilendirmek, gerekse de mitinge çağrı yapmak amacıyla hazırlanan ortak bildiri okundu. Açıklamanın ardından 3 Şubat günü Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde başlayacak mitinge çağrı için Çarşı merkezinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak/Adana

Hemşireler: “Ücretsiz barınma hakkımız!”

Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Dekanlığı, 204 kişinin barındığı hemşire lojmanlarında para ödemeyen hemşirelerin kapı dışarı edileceği tehdidini savurdu. SES Aksaray Şubesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde sorunla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada hemşirelerin çalışma ve yaşam koşullarına değinildi ve vardiya sistemiyle 24 saat hizmet veren hemşirelerin her katta 60-70 kişi olmak üzere, toplam 204 hemşirenin barındığı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi lojmanlarında zor koşullar altında barındıklarını söyledi.

Açıklamada Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Dekanlığı’ndan lojman koşullarının iyileştirilmesi ve yazılı hiçbir tebligat yapılmadan başış adı altında hemşirelerden 75 ile 100 YTL arasında para talep edilmesine karşı çıkıldı. Parayı vermeyen hemşirelere yönelik lojmandan atma tehdidi protesto edildi. Lojmanın paralı hale getirilerek tasfiye edilme planından vazgeçilmesi, sendikayla diyaloga girilerek sorunların çözülmesi ve insanca barınma koşullarının yaratılması istendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emekçi Kadın Kurultayı sözcüsü Meltem Aydın ile kurultaya ilişkin konuşma

Tüm emekçi kadınları özgürlük mücadelesine yükseltmeye

- Emekçi Kadın Komisyonları olarak neden bir kurultay örgütleyorsunuz?

- İçinde yaşadığımız kapitalist sistem emeği ile geçinen milyonları azgın bir sömürünün pençesine hapsedmiş durumda. Kadın, erkek, genç, yaşlı demeden üreten yığınları sömürü çarkının içinde eritiyor. Bu verili koşullarda kadınlar, tarihten gelen yenilgileri ile birlikte günümüz kapitalist düzeninde çifte baskı, sömürü ve eşitsizliği en ağır bir biçimde yaşıyorlar.

Kadınlar aynı zamanda kapitalizmin sessiz köleleri. Bu kölelik tek başına bir sınıf olarak burjuvaziye kölelik değil, aynı zamanda erkek egemen bakış ve kültürden kaynaklanan bir kölelik olarak yaşanıyor. Kadının hem cins hem de sınıfsal olarak yaşadığı çifte ezilmişliği, bugün içinde yaşadığımız özel mülkiyet düzeninden, kapitalist üretim ilişkilerinden ve onun değerler sisteminden kaynaklanmaktadır. Sınıf çelişkilerinin hüküm sürdüğü dünyamızda ve ülkemizde kadın aşağılanmaya, eşitsizliğe, baskı ve sömürüye, çok yönlü şiddete maruz kalmaktadır. Bizler, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın gerçekleşmesi mücadelesi verenler olarak, kadınların yaşadığı bu sorunları ele alıyor, sorunların çözümleri için taleplerimizi ortaya koyuyor ve bunu bir mücadelenin konusu haline getiriyoruz. Çünkü kadınların gerçek ve kalıcı kurtuluşuna giden yol, kadınlar olarak mücadele alanına çıkmaktan geçiyor.

Kadınlar çifte ezilmişliği yüzyıllardır bir kambur gibi sırtlarında taşıyorlar. Özel mülkiyete dayalı kapitalist sistem kadın sorununu yeni temeller üzerinde üretmiştir. Kadının üretim sürecine çekilmesiyle ona toplumsal yaşamın kapıları açılmış, fakat kölelik zincirlerine yeni halkalar eklenmiştir. Kadınlar düşük ücretli ve vasıfsız işlerde çalıştırılırlar, aynı işi yapmalarına rağmen erkeklerle göre daha düşük ücret alırlar. Kayıtdışı çalıştırılırlar ve çoğu zaman yedek işgücü olarak bir köşede bekletilirler. Evde eş olarak çocuk bakımını üstlenirler, ev işlerinin bunaltıcı yükünü taşırlar, ancak harcadıkları emek görünmez. Kadın, kadın olduğu için horlanır, aşağılanır, öldürülür, tecavüz edilir, şiddet görür... Farklı bir ulusun ferdi olan kadın ise zulmün en katmerlisini yaşar. Savaşlarda bir kez ölinür, kadınlar ise iki kez... Kadın evde erkeğin, işyerinde patronun kölesidir. İnsanlığın yarısı, işçi sınıfının yarısı, dünyanın tüm ezilenlerinin yarısı oldukları halde, aynı sınıfa mensup oldukları erkek sınıf kardeşlerinden iki kat fazla ezilirler...

İşte tüm bunlar emekçi kadınların mücadelesini ve örgütlenmesini gerekli kılıyor. Biz, Emekçi Kadın Komisyonları olarak, işçi ve emekçi kadınların sorunlarının tartışılacağı ve bir mücadele programının çıkarılacağı Emekçi Kadın Kurultayı'nı, emekçi kadınları kurtuluş mücadelesine çekmede bir adım olarak görüyor, kurultayı bu hedefle örgütleyoruz.

Emekçi Kadın Komisyonları yaklaşık birbuçuk yılı bulan bir süre içinde İstanbul'un çeşitli sanayi bölgelerinde kadın işçi ve emekçilerin yaşadığı çok yönlü sorunları ele alan bir faaliyeti örüyorlar. Bu sorunlar etrafında kadın işçi ve emekçilerin birleşmesini, örgütlenmesini ve mücadele etmesini hedefleyen çalışmaları hayata geçiriyorlar. Kurultayı da

bu çalışmanın bir aracı olarak ele alıyorlar.

- Kurultay sürecine nasıl geldiniz?

- Emekçi Kadın Kurultayı çalışmaları Ekim 2007 tarihinde başladı. Ancak Emekçi Kadın Komisyonları olarak yaklaşık birbuçuk yılı bulan bir çalışmamız var. 2007 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü önceleyen dönemde, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ele alan, 8 Mart'ın tarihçesini anlatan, içi boşaltılan 8 Martlar'ın sınıfsal özüne uygun bir mücadele günü olarak kutlanması doğrultusunda yoğunlaşan bir çalışmayla yola çıktık. Bu açıdan geçtiğimiz yılı kesintisiz ve bütünlüklü bir çalışmanın başlangıcı sayıyoruz.

Bu sürecin öncesinde de farklı bölgelerde Emekçi Kadın Komisyonları olarak yürüttüğümüz faaliyetler mevcuttu. Geçmiş süreçte iki farklı bölgede kreş çalışması yürüttük. Başka bazı bölgelerde kadın sorununu işleyen, gece çalışması, sigorta sorunu vb. gibi, kadınların çalışma yaşamında karşılaştığı çok yönlü sorunları ele alan çalışmalar örgütledik. Kadınlara yönelik etkin bir faaliyetin örgütlendiği 2007 8 Mart'ı ise, kesintisiz ve bütünlüklü bir faaliyetin başlangıcı adımı oldu.

Kurultay, hem kadın sorununun kapsamının, bu sorunun gerçek ve kalıcı çözümünün yolunu ortaya koymanın bir aracı, hem de mevcut sorun alanlarının tanımlanacağı, çözüm önerilerinin ortaya konulacağı, bu öneriler etrafında bir mücadele programının çıkarılacağı ve kapitalizmin sessiz köleleri olan kadınların konuşacağı bir kürsü olacaktır.

Öte yandan, kurultayın örgütlenme süreci, emekçi kadın çalışması açısından zorlanma alanlarına da yüklenme anlamına geliyor. Bizzat kurultaya hazırlık süreci, bugüne kadar yürüttüğümüz çalışmada karşı karşıya kaldığımız sorunlar ve zorlanma alanlarını yoğunlaşmış, etkili ve hedefli bir faaliyet ile aşma doğrultusunda anlamlı adımların atıldığı bir süreç olarak ele alınmaktadır.

Kısacası kurultayı, orta yerde duran sorunların çözümüne giden yolda bir ihtiyaç ve aynı zamanda ön açıcı bir araç olarak görüyoruz. İşte tüm bunlar Emekçi Kadın Kurultay'ı sürecini örgütlemeye götürdü bizi.

- Kurultay gününde ele alınacak konular ve gündemler neler olacak?

- İlk ele alacağımız gündem doğal olarak kadın sorununun genel çerçevesi ve bu sorunun çözüm yolunun nereden geçtiği olacak. Bununla birlikte işçi ve emekçi kadınların sorunları, kadınların ulusal ve cinsel ezilmişliği ele alınacak. Yanısıra, özellikle Kürt kadınlarının maruz kaldığı saldırılar ile kadınların cinsel kimliklerine yönelik saldırılar üzerinde duracağız. Kamu alanında çalışan emekçi kadınların yaşadığı sorunlar, talepler ve KESK'in bu konudaki bakışı da bir başka gündem maddesi olacak. Ve elbette, kadın örgütlenmesinin sorunları ve bugünkü koşullarda çözümü, işleyeceğimiz temel gündemler arasında yer alıyor. Bu temel gündemler tebliğ olarak sunulacak.

Bu temel başlıklarla beraber Emekçi Kadın Kurultayı kadın işçilerin yaşadığı gündelik sorunlar

üzerinde duracak. Gece çalışmasının kadınlar üzerindeki etkileri, sigortasız ve güvencesiz çalışma koşulları, analığa ilişkin hakların tanınması, kreş talebi, düşük ücretler, ev eksensiz çalışma ve gündelik işlerde çalışan kadınların sorunları da işlenecek konular arasında. Yanısıra, kamu alanında çalışan emekçi kadınların Kamu Personel Yasası'yla bağlantılı olarak karşı karşıya kaldıkları performans dayalı ücretlendirme gibi sorunlar ele alınacak. Güncel bir saldırı olan ve özellikle de kadınları vuran Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı, bu tasarının kadın işçilere getireceği yıkım da bir başka başlık olarak kurultay gündemleri arasında...

Elbette, bahar sürecinin başlangıcı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 8 Mart sürecinin örgütlenmesi de en önemli gündem maddelerimizden birisi olacak. Bu bölümde Emekçi Kadın Komisyonları, önümüzdeki dönem yürütecekleri çalışmalara ilişkin görüş ve önerilerini de sunacaklar.

Tüm bunların yanısıra kurultayda, "Mücadelede özgürleşen kadınlar" başlığı altında, mücadele süreçlerinde yeralan işçi ve emekçi kadınlar söz alacak, kendi deneyimlerini aktaracaklar.

- Kurultaya uzanan süreçte nasıl bir çalışma örmeyi düşünüyorsunuz?

Öncelikle bir bilgilendirme yapmak istiyorum. Kurultay gününü 10 Şubat olarak açıklamıştık. Ancak kurultay formuna uygun, işlevsel bir salon bulmakta zorluk yaşadık. Ne yazık ki, bir dizi kurum emekçi kadınlara kapılarını kapadı. Bu durum bize doğal olarak zaman kaybetti. Ancak kurultayı işlevsel ve amaca uygun bir salonda gerçekleştirme konusundaki ısrarlı çabamız olumlu bir sonuca ulaşmış bulunuyor. Kurultayımızı 24 Şubat günü BMİS Genel Merkez Konferans Salonu'nda gerçekleştireceğiz.

Önümüzde üç haftayı aşkın bir zaman var. Çalışmamızı belirlediğimiz görev ve hedeflerimiz doğrultusunda yürüteceğiz. Bu süreci öncelikle olarak iki yönlü düşünmek gerekiyor. Bunlardan ilki politik hazırlık olacak. İkincisi ve daha önemlisi, kurultaya güçlü ve etkin bir katılımı örgütlemek çabası...

Bugüne kadar kurultay gündemleri doğrultusunda,

ıstuk...

ük ve eşitlik için mücadeleyi çağırıyoruz!

yüzü tümüyle işçi ve emekçi kadınlara dönük olarak, beş değişik bölgede çeşitli etkinlikler düzenledik ve farklı araçlar kullandık. Kadın çalışmasının farklı alanlarındaki sorun ve ihtiyaçlarını daha iyi somutlayabilmenin işlevsel bir aracı olarak işçi kadınlara, kamu emekçisi kadınlara ve ev kadınlarına yönelik anket çalışmamızı önümüzdeki günlerde tamamlayacağız. Anket çalışmamızın sonuçlarını kurultaya da taşıyacağız. Yanısıra bir imza metni kullanarak kadın işçi ve emekçileri kurultaya davet ediyoruz. Kurultayımızı toplanacağımız tarihi ve yeri ilan eden çağrı afişimizi ve bildirilerimizi yaygın bir şekilde kullanmaya başlamış bulunuyoruz. Bu süreçte kurultay bültenini de geniş emekçi kadın kitlelerine ulaşmada etkin bir araç olarak kullanacağız.

Bugüne kadar kurumlarımızda gerçekleştirdiğimiz kurultay tanıtım toplantılarına ek olarak fabrika ve ev toplantıları gerçekleştireceğiz. Kurultayın tanıtımını yapacağımız ve gündemlerini tartışacağımız toplantıları yerel planda olabildiğince yaygın bir şekilde gerçekleştirmeyi hedefliyoruz. Örgütlü ve örgütsüz kadın işçilerin çalıştığı fabrikaları da özel olarak hedefleyen bir çalışma içerisindeyiz. Buralara ziyaretler gerçekleştiriyor, kurultayımızı anlatıyor ve çağrımızı yineliyoruz. Aynı zamanda buralara yönelik kimi imkanları değerlendirerek, tanıtım toplantıları gerçekleştirmeye çalışıyoruz.

Bunların yanısıra, kimi çalışma alanlarımızda 8 Mart'ı da işleyecek tarzda kurultay öncesi kitlesel etkinlikler gerçekleştirmeyi amaçlıyoruz. Böylece, önümüzdeki süreçte geniş emekçi kadın kitesine yönelik etkin bir faaliyeti örme çabasında yoğunlaşmış olacağız.

Kurultayın temel işlerinden bir diğerini ise politik plandaki hazırlıklar oluşturuyor. Kurultay tebliğleri, komisyonların görüş ve önerileri ve önümüzdeki dönemin mücadele programının belirlenmesi kapsamlı bir hazırlığı gerektiriyor. Bu nedenle önümüzdeki süreçte mevcut birikimin tartışılması ve bilince çıkarılması büyük bir önem taşıyor.

Kurultaya hazırlık çerçevesinde temel görevlerimizden biri de, kurultayı ilerici, devrimci güçlerin ve kurumların gündemine taşımak. Ne yazık ki ülkemizde bugüne kadar, kadın işçilerin sorunlarını ele alan ve mücadelesini örgütlemeyi hedefleyen çalışmalar son derece sınırlı. Bu alanda yaşanan zayıflığın bir mantığı da var. Zira, kadın işçileri esas alan bir çalışmayı örgütlemek, herşeyden önce sınıfsal bir bakışın ürünü olabilir. Dolayısıyla yürüttüğümüz çalışmanın politik açıdan fazlasıyla önemli olduğunu düşünüyoruz.

Kadın işçilerin sorunlarıyla ilgilenen kimi ilerici sendikacıların ve eğitimcilerin kurultayı ilgiyle karşılamalarını anlamlı buluyoruz. Yürüttüğümüz çalışmanın ilgiyle karşılanmasının gerisinde, bugüne kadar bu yönde etkin bir çabanın sergilenememiş olması var. Önümüzdeki

günlerde en geniş emekçi kadın kitlesini kurultaya seferber etmenin yanısıra kurum ve sendikalara yönelik bir çalışma sürdüreceğiz ve kurultayımıza katılmaları yönünde çağrı yapacağız. Bu amaçla hazırlanan kurultay tanıtım dosyalarımızı yaygın bir şekilde kullanacağız.

- Kurultay ile neyi hedefliyorsunuz?

Emekçi Kadın Kurultayı bizim için daha geniş işçi ve emekçi kadınları biraraya getirmenin ve mücadeleye sevk etmenin bir zemini olacaktır. En temel hedefimiz kadınların özgürlük ve eşitlik için bir adım ileri çıkarak mücadele içinde yerlerini almalarını sağlamaktır. Öncelikli olarak kurultayda biraraya gelen emekçi kadınların sorunlarını ve mücadele taleplerini somutlamayı ve ortak bir mücadele programı oluşturmayı hedefliyoruz. Tabii ki amacımız, tartışıp somutlayacağımız mücadele programını sistemli ve sürekli bir faaliyetle hayata geçirmek olacaktır.

Mücadele programının ana hatlarını komisyonlarımız bugünden tartışmaya başladılar. Öncelikli olarak görevimiz, önümüzdeki 8 Mart sürecini tarihsel ve sınıfsal özüne ve anlamına uygun olarak işçi ve emekçi kadınlara maletmek olacak. Aynı zamanda gece çalışmasının zorunlu haller dışında yasaklanması, kreş hakkı, sigortasız çalışmanın yasaklanması vb. mücadele taleplerimizi ortaya koyacak, bu talepler ekseninde bir faaliyet örgütleyeceğiz. Yine kadınların çok yönlü sosyal, kültürel ve siyasal eğitimini ve gelişimini sağlayacak adımların atılması hedeflerimiz içindedir. Son olarak kadın işçi ve emekçilerin geleceğine yönelik en kapsamlı saldırılardan biri olan SSGSS Yasa Tasarısı'nı püskürtmek için etkin bir mücadele yürüteceğiz.

Kuşkusuz kurultayımızın kendi içimize dönük hedefleri de var. Bunların başında varolan emekçi kadın komisyonlarını güçlendirmek, yenilerini örgütlemek ve kalıcı hale getirmek geliyor. Bunu başarmanın yolu ise sistemli, hedefli ve planlı bir çalışmayı örgütlemekten geçiyor. Bu süreçten, komisyon bileşenlerinin ve komisyonların çevresinde biriken kadın güçlerimizin belli bir kuvvet, inisiyatif ve özgüvenle çıkabilmesini hedefliyoruz. Örneğin birçok kadın arkadaşımız ilk defa kürsüye çıkacak ve konuşacak. Kadın arkadaşlarımızın konuşmalarını hazırlaması ve kürsüye çıkıp konuşma cesareti göstermesi, onlar açısından anlamlı bir ilerlemenin ifadesi olacak.

- Son olarak söylemek istediğiniz...

Tüm kadın işçi ve emekçileri bu mücadeleye omuz vermeye, 24 Şubat günü Emekçi Kadın Kurultayı'nda buluşmaya çağırıyorum. Elbette, omuz omuza yürüdüğümüz erkek sınıf kardeşlerimizin önünde de bu mücadeleye sahip çıkma görev ve sorumluluğu duruyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Özgürlük ve eşitlik için Emekçi Kadın Kurultayı toplanıyor!

Emekçi kadınlar,

Emekçiyiz, kadınız! Dünyanın yarısıyız!

Ancak evde, sokakta şiddeti yaşayan bizleriz!

Fabrikada ise sömürünün, baskının, hakaretin en ağırını!

Eğitim, sağlık, sosyal güvenlik gibi temel haklarından mahrum bırakılan da biziz. Emekçi kadınlarımız, yaşamın her alanında baskıyı yaşıyor, sömürüyü iliklerine kadar hissediyor, eziliyor, horlanıyor, aşağılanıyor!

Ancak çaresiz ve çözümsüz değiliz!

Emekçi Kadın Komisyonları yaşadığımız bu koşullara “artık yeter!” demek için seni çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları'nın İstanbul'un dört bir yanından emekçi kadınlarla hazırlandığı bu kurultay senin, bizim, tüm emekçi kadınların sorunlarını tartışmak, çözüm yollarını bulmak için toplanıyor. Yani yaşamın yarısında varolan biz emekçi kadınların mücadelede de varolduklarını haykırması, sesini yükseltmesi için toplanıyor.

Tüm bu sorunlarla başa çıkmanın yolu, saldırılara ve sömürüye dur demenin yolu, özgürlük ve eşitlik mücadelesinde yer almakla, kadınıyla, erkeğiyle ellerimizi birleştirmekle mümkündür.

Emekçi Kadın Kurultayı, atölyelerde gece-gündüz, sigortadan-sendikadan yoksun çalıştırılan kadınları çağırıyor.

Emekçi Kadın Kurultayı, kreşi olmadığı için çalışmayan, eve kapanarak her türlü sosyal haktan mahrum bırakılan kadınları çağırıyor.

Emekçi Kadın Kurultayı, evde, sokakta, işyerinde şiddeti, baskıyı, tacizi yaşayan kadınları çağırıyor.

Emekçi Kadın Kurultayı, sözünü söylemek isteyen, sınıf mücadelesinde, onurlu yaşam mücadelesinde ben de varım! diyen kadınları çağırıyor.

Emekçi Kadın Kurultayı seni çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları

Acil taleplerimiz:

* **Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!**

* **Eşit işe eşit ücret!**

* **Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı!**

* **Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!**

* **Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları**

* **8 Mart ücretli ve resmi tatil ilan edilsin!**

Yer : BMİS Genel Merkez Toplantı Salonu /Bostancı köprüsü üzeri

Tarih: 24 Şubat 2008 Pazar

Saat : 11:00

İrtibat tel: 0-212- 620 40 76 Esenyurt İşçi Kültür Evi
0-216- 540 35 80 OSİM-DER
0-545- 881 82 04

E-mail: emekcikadinkurultayi@gmail.com

Feshane'den Novamed'e...

Grev ve direnişlerde işçi kadınlar!

Emekçi kadınlar ücretli kölelik düzenine çifte prangalarla bağlıdır. Bu düzen altında yaşanan sömürünün, baskının ve eşitsizliğin sonuçlarını hem sınıfsal kimliğinden hem de cins kimliğinden dolayı iki kat daha fazla yaşamaktadır. Emekçi kadınların bu sömürü düzeninden kurtulması için sınıfsal mücadele içindeki yerini alması gerekmektedir. Geleneksel birçok etken kadınların sınıfsal mücadele içindeki yerini almasının önüne geçebilmektedir. Bu durum kadınlar içinde yapılacak siyasal çalışmanın önemini bir kat daha artırmaktadır. Mücadele tarihimizde birçok örneği olduğu üzere, kendilerini saran çifte prangalardan kurtulan kadınlar direniş süreçlerinde en ön saflarda yer almakta, direnişin yükünü göğüslemekte ve direnişle beraber değişip dönüşmektedir.

İşçi hareketinin gelişmesinin her döneminde işçi kadınlar bu mücadelenin bir parçası olmuşlardır. Yaşadığımız coğrafyada bu anlamda öne çıkan grevci ve direnişçi kadın işçilerinin örneklerine bakıldığında Osmanlı döneminden itibaren çalışma yaşamına giren kadınların işçi hareketinin her adımında olduğu görülecektir. Osmanlı'nın geri feodal ilişkileri altında işçi kadınların öne çıkan direnişçi kimlikleri, bir kez daha sınıfsal mücadelenin kadınların özgürleşmesinde oynadığı rolü göstermesi açısından anlamlıdır.

O dönemle ilgili kaynaklara bakıldığında, Osmanlı döneminde kadınları görmezden gelen egemen anlayış nedeniyle kadınlar 1882'ye dek nüfus istatistiklerinde bile yer almamaktadır. Kadınlar ilk defa 1913 yılında sanayi istatistiklerinde yer almaya başlamışlardır. O dönemlere ait kimi belgelerden kadınların dokuma, gıda gibi işkollarında daha yoğunluklu çalıştıkları ve sanayinin gelişimine bağlı olarak tütün, sigara ve kimya ile ilgili işyerlerinde kadın emeğinin kullanıldığı görülmektedir. Her ne kadar resmi istatistiklerde yer almasalar da kadın işçiler esas olması gereken yer olan mücadele tarihimizde yer almışlardır. Bu tarihte, kadınların mücadele taleplerine ve direniş örneklerine baktığımızda pek çok deneyimle karşılaşmaktayız.

1850'lerden sonraki gelişen sanayi dallarında çoklukla kadın emeği kullanılıyor. Ucuz olduğu için tercih edilen kadın emeğine erkeklerin yarı ücreti kadar bir ödeme yapıyordu. Selanik bükümhanelerinde çalışanların dörtte üçü 12-18 yaş arası kızlardı ve erkeklerin yarı ücretine, yazın 15 saat, kışın 10 saat çalışıyorlardı. Akşam yemek için 35 dakika mola, kahvaltı için sabah molası yoktu.

İşçilerin ilk tepkisel örneği olan, makine kırıcılık, Osmanlı döneminde de görülmektedir. İşlerini kaybetme korkusuyla girişilen bu eylemler, dokuma işkolunda ağırlıklı olarak çalışan kadın işçileri etkilemiştir. Dokuma işkolunda makineleşmenin başlamasıyla işçi kadınlar arasında görülen ilk eylem 1851'de Samakov'da yaşanmıştır. Kadın işçiler mekanik bir tekstil tarağına karşı çıkarak kürek, balta ve sopalarla dokuma atölyesine hücum etmişlerdir. Bu tarağın bir daha kullanılmayacağı sözü verilmesinden sonra, tarağı kırmaktan ve atölyeyi tahrip etmekten vazgeçmişlerdir. 1908 yılında Uşaklı halı dokumacılarının, ki çoğu kadındır, isyanı yine makine tahrip olayıdır.

Osmanlı dönemlerinde işçileri mücadeleye iten sebepler daha çok ağır çalışma koşulları ve düşük ücretler olmuştur. İşçiler, uzun saatler çalıştırılmasına rağmen düşük ücretler alıyor, ancak bu ücretler bile

zorla ödeniyordu. Kadın işçilerin ücretlerin ödenmemesi sonucu yaptıkları eylemlere ilişkin İstanbul'da yayımlanan *The Levant Herald* gazetesinin 4 Ocak 1867 tarihli sayısında şu bilgiye rastlıyoruz:

“Maliyeden 20-30 parayı geçmeyen alacakları olan bir küme kadın tekrar ücretlerinin ödenmesi isteğinde bulundular. Cevap olarak alışılmış ‘para yok’ sözünü işiten kadınlar gittikçe daha fazla şamata yapmaya başladılar ve dışardan müdahaleyle sustular. Çıkan kargaşalıkta kadınların bir çoğunun itilip kakıldığı söylenmektedir.”

Bu gazete haberinin gösterdiği gibi toplumsal planda ikincil konum, ağır baskı altında horlanan ve sessiz itaatkar rolü istenen kadınlar, emeklerine sahip çıkmak için seslerini yükseltmeye daha o yıllardan başlamışlardır. Kadın işçiler bu dönemlerde kendileri dışında, eşleri ve oğulları için de çeşitli direnişlere destek vermişlerdir. Ocak 1873 yılında tersane işçilerinin grevinde, işçilerin Babıali'ye yürüyüşlerinde ve toplantılarında işçi eşleri ve anneleri de yer almaktadır. (27 Ocak tarihli *Hadika gazetesini* haberi)

Yine 1876 yılının Mayıs ayında yaşanan tersane grevine ilişkin *La Turquie* gazetesinde şu haber yer alıyor:

“Bu işçiler(grev kırıcı) işten çıktıklarında grevcilerin saldırısına uğramışlar ve pek çok işçi yaralanmıştır. Silahlı birlikler tarafları dağıtılmıştır. Grevci işçilerin eşlerinin de en az kendileri kadar saldırgan oldukları ve sopalarla silahlanmış ‘hanım’ birliklerinin tersanenin kapısında durarak çalışmak isteyenlere sopa yağdırdıkları söylenmektedir.”

Grevci eşleri yine aynı yıllarda tramvayların sefere çıkmasını engellemek amacıyla sık sık ‘rayların üzerine yatma’ eylemi yapmaktaydılar.

1872-1907 arası dönemde Osmanlı'da 50 grev olduğu bilinmektedir. Bu grevlerin 9'u kadınların çalıştığı dokuma işkolunda gerçekleşmiştir. Bu dönemde örnek olarak gösterilen 1876 Ağustos ayında Feshane Grevi'nde 50 kadın işçi, grevin örgütleyicisi

ve yürütücüsü olmuşlardır. 50 kadar Rum ve Ermeni kadın işçi Babıali'ye yürüyüş düzenlemiş, sadrazamdan ödenmeyen ücretlerinin ödenmesini istemişlerdir.

Osmanlı'da gelişen işçi hareketinin en hareketli dönemi II. Meşrutiyet'in ilanı sonrası, yani 23 Temmuz'la 31 Ekim 1908 arasındaki dönem olmuştur. O dönemlerde grevlerin talepleri arasında uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve işçi sağlığı ile ilgili talepler bulunmaktadır. Bu tarihler arasında İstanbul, Selanik, İskece, Vidin, Kavala, Drama, İzmir, Adana, Üsküp, Varna gibi birçok yerde 100'ü aşkın grev örgütlenmiştir. Bu grevlerin 40'a yakını kadın işçilerin ağırlıklı olduğu gıda ve dokuma işkollarında yaşanmıştır. Tütün, kumaş, deri, halı vb. işyerlerinde çalışan kadınlar bu grevlerde grev komiteleri oluşturmuşlar ve bu komitelerde aktif yer almışlardır. Bu dönemlere ait belgelerde Kavala ve Drama'daki 14 bin tütün işçisinin katıldığı grevin önderi olarak Vera adlı bir işçi kadın bilinmektedir. Kadın işçilerin bu grevdeki talepleri arasında *“işgünün yazın 9, kışın 8 saate indirilmesi, gündeliklerin 18 kuruşa çıkartılması, işyerlerinde tükürük kapları, içme suyu, havalandırma tesisatı bulundurulması”* bulunmaktadır.

Kadın işçilerin 1908 yılında gösterdiği direniş örneklerinden biri de Sivas'ta yaşanmıştır. O dönemin çalışma koşulları o kadar kötüdür ki, 16 saat varan iş günü sonunda alınan günlük ücret bir ekmek almaya dahi yetmez. Bu koşullara isyan eden kadın işçiler Sivas Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçmişler,

belediye başkanının evini taşıyarak buğday depolarına el koymuşlardır.

1908’de yaşanan bir diğer grevse, 1908 İzmir-Aydın demiryolu grevidir. Bu grevde, grevcilerle, güvenlik güçleri arasındaki çatışmaya kadınlar da katılmıştır. 1 Ekim 1910 yılında ise, Bursa’da greve giden 30 bin işçiden çoğu kadındır. Bu dönemde Bilecik’te de ipek işçileri greve gitmiştir.

Cumhuriyet döneminde de kadın ve çocuk emeği yaygın kullanılmıştır. Kadın işçiler bu dönemde emeklerini korumaya yönelik çeşitli talepler ileri sürmüşlerdir. Bunlar arasında kadın işçilere doğum öncesi ve sonrasında 8 haftalık izin verilmesi, kadınların madenlerde çalıştırılmalarının yasaklanması, işyerlerinde emzikhanelerin açılması vb. bulunmaktadır. Kadın işçiler bu taleplerini 1923’te İzmir’de düzenlenen 1. İktisat Kongresi’ne taşımışlar ve talepler kongrede karar altına alınmıştır. (Bu dönemde sosyalist Ekim Devrimi’nin genel işçi hareketindeki etkisi ve bu etkinin burjuva cumhuriyetine basıncı unutulmamalıdır.) 1923 yılında İzmir Mensucat adlı tekstilde grev yapılmıştır. 1931 ve 1936 yıllarında da tekstil işçilerinin grevleri görülmektedir.

Bu topraklarda sınıf hareketinin inişli-çıkışlı seyri içinde kadın işçiler her zaman mücadele içindeki yerlerini almışlardır. ‘60 yıllarda hareketlenen sınıf bölükleri içinde kadın işçiler yine eskiden olduğu gibi ya bizzat işin yürütücüsü ya da destekçisi olmuşlardır. Kadınların 15-16 Haziran direnişine de etkin bir biçimde katıldıkları bilinmektedir.

Mücadele tarihimizin yakın dönemlerinde de pek çok örnekle karşılaşmaktayız. Örneğin, 1991 yılında Zonguldak büyük maden direnişinde, Mengen barikatına işçiler eşleriyle birlikte dayandılar. Örnekler çoğaltılabilir... 2001 Aymasan’da sendikal mücadele için direnen kadın işçiler, özelleştirme karşıtı mücadelesinde Sümerbank direnişinde ön saflardaki kadın işçiler ya da 2005’te Coca-Cola direnişinde eşlerine destek veren emekçi kadınlar. Sınıf hareketi ve eylemi içinde kadınların oynayabilecekleri aktif ve etkin rollerin örneklerindendir.

Ve Novamed grevi... Bu, grevci kadın işçilerin mücadele azmini ve gücünü gösteren en yakın örnektir. Novamed İlaç Fabrikası’nda 447 gündür grevlerini sürdüren Petrol-İş üyesi 80’i kadın 83 işçi, direnişlerini sendika ve toplu sözleşme hakkını kazanarak sonuçlandırdı. Kadın işçiler, 447 gün emek sömürüsüne olduğu kadar işyerinde taciz boyutuna varan uygulamalara karşı direndi ve kazandılar.

Bu topraklarda Feshaneden Novamed’e kadın işçiler grev nöbeti tutmayan hala devam ediyor. Kadınların emeğini ve bedenini katbekat sömüren bu düzen yıkılana kadar da kadınlar grev ve direnişlerde en önde olmaya devam edecek. Emekçi kadınlar kendilerini saran kölelik prangalarını mücadele alanlarında bir bir parçalayacak. Sömürsüz bir dünya elde edene dek bu mücadelede var olmaya devam edecek!

Yararlanılan Kaynaklar:

* KARAKIŞLA, Y.S., “Osmanlı Sanayi İşçisi Sınıfının Doğuşu, 1839-1923”,

Osmanlı’dan Cumhuriyet Türkiye’si’ne İşçiler, 1839-1950 içinde, der: D. Quataert & E.J.Zurcher, İstanbul, İletişim Yayınları, 1998

* QUATAERT, D., “Selanik’te İşçiler, 1850-1912”, **Osmanlı’dan Cumhuriyet Türkiye’si’ne İşçiler, 1839-1950** içinde, der: D. Quataert & E.J. Zurcher, İstanbul, İletişim Yayınları, 1998

Çiğli İKSE Kadın Komisyonu üyesi bir emekçi ile konuştuk...

“Örgütlü mücadele için bir adım ileri!”

- İşçi Kültür Sanat Evi kadın komisyonu ne zamandır çalışma yürütüyor, çalışmalarını hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

- Geçen yıl kadın komisyonunun ilk adımları atıldı. Daha çok komisyon üyelerini bilinçlendirmek amaçlı içe dönük etkinlikler yaptık. Kasım ayından itibaren de bölgemizdeki emekçi kadınları bilinçlendirmeye yönelik çeşitli etkinlikler gerçekleştirdik. Daha sonra her hafta kadınların sorunlarını gündeme getiren seminerler düzenledik. Çalışmalarımızı daha sistemli ve programlı hale getirmek, daha çok emekçi kadını bu sürecin bir parçası yapmak için bir kadın kurultayı düzenleme ihtiyacı duyduk.17 Şubat’ta Çiğli’de emekçi kadınlarla birlikte kurultayı yapacağız.

- Kurultay yapma ihtiyacını biraz daha açabilir misiniz?

- Bu düzende kadınlar yaşamın her alanında baskıya, sömürüye, zulme ve şiddete maruz kalmaktadır. Biz de Çiğli’de işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları bu sorunları gündeme getirerek, onlarında bu sorunlara karşı duyarlı olmalarını sağlamak ve bu sorunları birlikte tartışıp, çözüm yollarını birlikte aramak istiyoruz. Bu sorunları aşmanın yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğini göstererek, onları mücadelede bir adım öne çıkmaya çağıracağız.

- Kurultay çalışmalarınız hakkında bilgi verir misiniz?

- Haftalık düzenli toplantılarla kolektif bir biçimde tebliğ hazırlıklarına başladık. Tartışmalarımız sonucunda Çiğli Organize’de çalışan kadınların yaşadığı önemli sorunlardan bir tanesinin de kreş ihtiyacı olduğunu belirleyerek, “Çiğli Organize’de

ücretsiz nitelikli kreş!” talebiyle bir çalışma başlattık. Bunun için merkezde ve semt pazarlarında imza masaları açtık, bildiriler dağıttık. Emekçi semtlere giderek imza topladık. Bu sayede kadınlarla bire bir konuşma fırsatı yakaladık. Bu çalışmanın sonucunda topladığımız imzaları 2 Şubat’ ta yapacağımız basın açıklaması ile birlikte Çalışma Bakanlığı’na ve Çiğli Organize Sanayi Bölgesi Müdürlüğü’ne göndereceğiz.

Kurultayda işçi kadınların emeklerini korumaya yönelik kreş talebi dışında, gece çalışma vb. talepleri de geniş bir şekilde ele alacağız. Çalışmalarımıza başlamadan önce komisyonumuz dayanışma ve tanışma amaçlı bir kermes düzenlemişti. 3 Şubat’ta da yine bu amaçla bir şenlik düzenliyoruz. Şenlik programımızda, komisyonumuzun hazırladığı sanatsal etkinliklerle birlikte yine komisyon üyelerinin ve destek veren kadınların kendi el emekleriyle hazırladıkları ürünlerle oluşturduğumuz kermes açılışı olacak. Daha çok emekçi kadına ulaşmak için, kurultaya davet amaçlı bildiri, afiş vb. çalışmalar dışında ev ziyaretleri yapıyoruz. Önümüzdeki günlerde emekçi kadınlarla daha geniş toplantılar yapmayı planlıyoruz. Kurultay sonrasında çalışmalarımız, kurultayda aldığımız kararlar doğrultusunda oluşturacağımız çalışma takvimi ile yeni hedeflerle devam edecek.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu düzende sorunlarımıza çözüm bulabilmenin tek yolu örgütlü mücadeleden geçiyor. Bölgemizdeki işçi ve emekçi kadınların, bu çalışmalar sonucunda örgütlü mücadelede bir adım öne çıkacağına inanıyoruz.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Özgürlük ve eşitlik için bir adım ileri!

Emekçi Kadınlar!

Evde, işte, sokakta toplumsal yaşamın her alanında çifte sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe maruz kalmaktayız. Ömrümüz, fabrikalarda, işyerlerinde uzun ve ağır çalışma koşulları altında tükenir. Ama bizler için mesai bitmez. Eve geldiğimizde bizi bekleyen yine birçok iş vardır. Ev işi ve çocuk bakımı “kadın işi” olarak görüldüğü için tam gün çalışırız. Emeğimizin karşılığını ise hiçbir zaman alamayız. Bizi sömürenler, zenginliklerine zenginlik katarken milyonlarca işçi ve emekçi yoksulluğa mahkum edilir. Biz çalıştıkça, onlar zenginleşir. İşte bu kapitalist sömürü düzeni altında emeğimiz ve bedenimiz kat be kat sömürülmektedir.

Nasıl mı?

Düşük ücretlere mahkum ediliyoruz. Sigortamız tam yatırılırsa kendimizi şanslı sayıyoruz. Fazla mesai ve gece çalışmasına boyun eğiyoruz. İşyerlerimizde ne kreş ne de emzirme odası var. Bu nedenle çocuklarımıza bakmak için işsizliğe mahkum ediliyoruz. Gündemde olan SSGSS Yasa Tasarısı ile sağlık ve emeklilik hakkımız elimizden alınıyor. Bunlar yaşadığımız sorunların bir kısmı! Ya evde yaşadıklarımız, sokakta karşılaştıklarımız? Baskı ve şiddet yaşamımızı tehdit ediyor. Yüzyıllardır toplumsal yaşamda ikincil konumda görülüyor, aşağılanıyor, eziliyor.

Artık YETER!

Bizler özgürlük ve eşitlik istiyoruz! Sömürünün, baskının, şiddetin ve her türden gericiiliğin olmadığı bir yaşam istiyoruz! İşte bu nedenle emekçi kadınları, ezilmeye ve sömürülmeye karşı başkaldırmaya çağırıyoruz!

İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak

diyoruz ki; bize dayatılan sömürü ve baskı dolu bu yaşam bir kader değil! Mücadele edersek bu yaşamı değiştirebiliriz!

Emekçi kadınlar! Gelin bu yaşamı hep birlikte değiştirelim! Özgürlük ve eşitlik için verilen bu mücadelede bir adım öne çıkalım! Şimdiye kadar hep sustuk, susturulduk! Düşüncemiz yok sayıldı. Artık sözümüzü söyleme zamanı geldi. Toplumsal yaşamın her alanında karşılaştığımız sorunları konuşmak ve çözüm üretmek için toplanıyoruz!

EMEKÇİ KADIN KURULTAYI DÜZENLİYORUZ!

“Haydi... Bir türkü söyleyelim, değişen sözcüklerle bir türkü,

Ezgisi daha önce bilinmeyen,

Bir türkü söyleyelim hep birlikte...”

Siz de var mısınız yaşamı hep birlikte değiştirmeye? Var mısınız, hep birlikte konuşup, çözüm üretmeye? Var mısınız, bu mücadeleyi büyötmeye! Bu mücadelede “ben de varım” diyorsan, Artık yeter, bu böyle gelmiş, böyle gitmeyecek, bu kaderi biz yazmadık, bozacak olan biziz diyorsan; **Emekçi Kadın Kurultayı’nda buluşalım!**

Tarih: 17 Şubat Pazar

Başlama saati: 13.00

Yer: İşçi Kültür Sanat Evi

Adres: Çelik İş Merkezi K:1, D:2, Egekent

girişi/Çiğli

Tel: 329 64 36

TİB-DER’den iş cinayetleri semineri!

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun”

Bir süredir çalışmasını yürüttüğümüz “**İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun**” konulu kampanyanın seminer ayağı Tersane işçileri Birliği Derneği toplantı salonunda 50 işçinin katılımıyla gerçekleşti. Seminere İstanbul İşçi Sağlığı Enstitüsü’nden Dr. Ercan Duman konuşmacı olarak katıldı.

İlk konuşmayı Tersane İşçileri Birliği Derneği başkanı Zeynel Nihadioğlu yaptı. Nihadioğlu konuşmasında şunları söyledi:

“Tersane patronlarının aşırı kar hırsı bizlerin yaşamlarını öğütmeye devam ediyor. Tersanelerde ancak bir işçi öldüğünde ‘kaza’dan bahsediliyor. Geçtiğimiz yıl 12 kardeşimiz can verdi. Bu yılki cinayetler serisi de Onur Bayoğlu ile başladı... İş cinayetleri, sigortasızlıktan, ücret gasplarından, taşeronlaştırmadan bağımsız değil. Bu sorunlara karşı 25 bin tersane işçisinin ortak tutumu grev olmalıdır. 2. kurultayımız GREV kararı almıştır. Bütün işçi arkadaşları grev hazırlık komitelerinde örgütlenmeye çağırıyoruz. 2. Kurultay’ın aldığı diğer bir karar ise ‘İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!’ konulu kampanyadır. İmzalarla başlayan kampanya değişik araçlarla devam etti. Bugün bu kampanyanın son aşamasıdır artık. Son aşamada imzaları hem Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürlüğü’ne hem de GİSBİR’e iletacağız. 10 Şubat’ta Taksim’de gerçekleştireceğimiz basın açıklamasına tüm işçi arkadaşlar katılmalıdır.”

Ardından Dr. Ercan Duman işçi arkadaşlarla sıcak bir sohbet gerçekleştirdi. Konuşmasını işçi arkadaşların ifade ettiği söylemler üzerinden şekillendirdi. İşçi arkadaşlar cinayetlere ve diğer sorunlara karşı birlik olamamanın nedenlerini güncel örneklerle anlattılar. Bölge ayrımcılığından taşeronluğun işçileri nasıl parçaladığına, işçilerin güvensizliğinden duyarsızlığına kadar bir dizi noktaya değindiler.

İş kazalarının temel sebebinin bu sistem olduğu ifade edildi. İş kazasının tanımını yapan Ercan Duman, yasal süreçlere değindi. Taşeronlaştırmanın yasadışı bir uygulama olduğunu ifade ederek şunları söyledi:

“Tersane patronlarına bu küstahlığı ve bu

cesareti veren şey Tuzla tersanelerinden ses çıkmayıdır. Sadece burada değil Türkiye’nin hiçbir yerinde Tuzla tersaneleriyle ilgili hiçbir duyarlılık yok. Emekten bahseden ne bir sendika ne de bir siyasi partiden ses çıkmadı.”

“Tersanelerde taşerona bağlı iş kazası geçiren bir işçi yüzde yüz haklıdır. Çünkü yargıç hukuk sürecinde iş kazalarını analiz ederken bazı şeyleri sorgular. Örnek vereyim yüksekte düşmek. Bir işçinin yüksekte düşmesini engellemek için bizim mevzuatımızda yüzlerce sayfalık madde var. Oraya çıkacak işçinin sağlık muayenesinde dikkat edilecek hususlardan tutun da, kemerler, bu kemerlerin standartları, orada iş yapacak işçiye verilecek eğitim, yukarıda çalışılacak süre vb. dünya kadar ayrıntı var. Bütün bunlardan tersane patronları sorumludur.”

“Dünyada en kaliteli tersane işçiliği Almanya’dadır. Ama artık Almanya’da tersane işi yapılmıyor. Çünkü orada işçinin hakları var. Adam bir maliyet hesabı yapıyor. Almanya’da 1 gemi maliyetiyle Türkiye’de 3-4 gemi yapılabilir. Sadece işçi hakları açısından değil, orada her iş tariflenmiştir. Sac kesilecek, raspa yapılacak, boya yapılacak, o malzeme oradan buraya taşınacak. Her görev tanımı için belirlenmiş Avrupa standartları vardır. Türkiye’de herhangi bir görevi yapan tersanenin aynı görevini yapmak için Hamburg’ta belki beş kat daha büyük bir alan gerekir. Yurtdışındaki tersanelerde böyle sorunlar yok. Olmadığı için artık oralarda gemi yapılmıyor. Dolayısıyla patronların kar hırsından başka bir şey var. Burada kapitalist sistemin doğal işleyişidir. Onlar sömürü oranını daha fazla arttırmak, işçilere dönük maliyetleri ise daha düşürmek isteyecekler. İşçiler de yaşam standartlarını arttırmaya çalışacaklar. Denge bu.”

Yaklaşık iki saat süren seminere tersane işçileri etkin bir şekilde katıldılar. Ardından işçi arkadaşlar işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini içeren seminerlerin sürdürülmesini talep ettiler. Dr. Ercan Duman da seminerlerin devam etmesini temenni etti ve talep edildiği takdirde bu işi görev olarak kabul edeceğini dile getirdi.

Tersane İşçileri Birliği

Tersanelerde bildiri dağıtımı!

“İş cinayetlerine karşı GREV ateşini yakalım!”

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!” kampanyası çerçevesindeki çalışmalarımız tüm hızıyla sürüyor. Onur Bayoğlu’nun ölümünün ardından ardarda iş kazaları gerçekleşiyor. Patronların iş güvenliği tedbirleri almamasından kaynaklanan “kazalar” peşisıra sıralanıyor. Tüm bunlara karşı tersane patronlarının örgütü GİSBİR, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınması noktasında en ufak bir adım atmıyor.

2. Tersane İşçileri Kurultayı öncesinde başlattığımız kampanyamızı sürdürüyoruz. İmza toplanarak başlanan kampanya değişik araçlarla sürecek. 10 Şubat günü Taksim’de gerçekleştireceğimiz bir açıklamayla kampanyamızı bitirecek ve topladığımız imzaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na bağlı Unkapanı’ndaki İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü yetkilileri ile GİSBİR’e iletacağız.

24 Ocak sabahı kampanya çerçevesinde iki ayrı noktada bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Aydıntepe Tren İstasyonu ve Tuzla Gemi Tersanesi önünde gerçekleştirdiğimiz dağıtımlarda “**İş cinayetlerine karşı GREV ateşini yakalım!**” çağrısı yaptık.

Toplam bin adet bildiriye burada işçi arkadaşlara ulaştırdık. Derneğimizin aylık yayını olan ROTA’nın Şubat sayısını da iş cinayetleri ve cinayetlere karşı mücadeleye ayıracağız.

Aydıntepe ve İçmeler tren istasyonlarında dağıtılan bildiri metninden...

İş cinayetlerine karşı kenetlenelim!

* 14 Ocak Onur Bayoğlu, yüksekte düşerek yaşamını yitirdi. (SEDEF Tersanesi)

* 16 Ocak Gazi Akıllı, yüksekte düşerek ağır yaralandı. (GEMSAN Tersanesi)

* 17 Ocak Şükrü Akel, yüksekte düştü ve çenesi kırıldı. (KIRAN Tersanesi)

* 18 Ocak Erkan Günel, yüksekte düştü, vücudunda sayısız kırık var. (DEARSAN Tersanesi)

“Buraya çalışmaya geldik, ölmeye değil!”

Tersanelerde ölümlerin, sakatlanmaların ve yaralanmaların ardı arkası kesilmiyor. Tersane patronları halen yaşanan bu ölümlere karşı utanmadan “Biz işçinin canını en az kendimizinki kadar düşünüyoruz” diyor.

Bu yalanların ardından ONUR, iş cinayetine kurban gitti. Sıra hangimize gelecek bilmiyoruz. Bildiğimiz bir gerçek var ki, o da bu cinayetlerin süreceğidir. Çünkü Tersane patronları örgütü GİSBİR, halen işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini almıyor. Çünkü onlar için “maliyetli” bir iştir. Onlar kendi zenginliklerini işte bu maliyeti en aza indirgeyerek kazanıyorlar. Sigortalarımızı çalışıyorlar, ücretlerimizi çalışıyorlar, yaşam hakkımızı çalışıyorlar...

Ölümlere tepkisiziz!

Ses çıkarmadığımız içindir ki, tersane patronları, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri almıyor. Ses çıkarmadığımız içindir ki, sigortalarımız ve ücretlerimiz gaspediliyor. Ve eğer biz sessiz kalmaya devam edersek, örgütlenmezsek ölümler peşisıra gelip bizi de bulacak. ÖLMEMEK için haklarımızı kazanmak için Tersane işçileri Birliği’nde örgütlenerek GREV’e hazırlanalım. Ancak onbinlerce tersane işçisinin gerçekleştirebileceği bir GREV’le bir nebze olsun ölümler durdurulabilir. Bir nebze olsun yaşadığımız cehennem koşulları düzelebilir. Bütün tersane işçilerini GREV’e hazırlık için komitelerde örgütlenmeye çağırıyoruz.

Tersane İşçileri Birliği Derneği

İrtibat telefonu: 447 44 81 / Cep: (0 537) 771 71 69

GİSBİR'in “ortaklaşa rekabet” projesine karşı tersane işçilerinin ortak projesi: Grev!

Yeni Şafak gazetesinin 28 Aralık '07 tarihli sayısında gemi inşaa sektörünün “Altın çağı” yaşadığını öne çıkaran bir haber yayınlandı. Haberde, GİSBİR Başkanı Murat Bayrak, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ile Çelik Tekne Tersanesi Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Taylan'ın Gemi İnşaa'daki “başarıları” sıralayan görüşlerine yer veriyor. Tersaneciliği yere göğe sığdıramayan bu kan emici asalaklar, bu “başarıların” hangi yöntemle kazanıldığını da ballandıra ballandıra anlatıyorlar.

GİSBİR Başkanı Murat Bayrak, son 4 yılda dünya gemi inşaa sanayiinin yüzde 89 büyüdüğünü, Türk gemi inşaa sanayiinin ise yüzde 360'lar seviyesinde bir büyüme yaşadığını belirtiyor. 2000'li yıllara kadar yüzde 10 kapasiteyle çalışan sektörün, uyguladığı örnek modelle bütün zorlukların üstesinden geldiğini ve uluslararası gemi inşaa sanayinden sipariş alan ülkeler sıralamasında 22. sıralardan önce 8. sıraya, oradan da 5. sıraya yükselmeyi başardığını, 2005 yılına kadar 2.5 milyar dolar olan sektör ihracatının son iki yılda 5 milyar dolara yaklaştığını ifade ediyor.

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ise, yat imalatında Türkiye'nin dünyada 3. olduğunu söylüyor ve “Denizcilikte Türkiye altın çağını yaşıyor” ifadeleriyle durumu özetliyor.

Yıldız Tersanesi'nde inşa edilen “Maltese Falcon” isimli yatın dünyanın en iyi yatı seçildiğini hatırlatan GİSBİR ve Çelik Tekne Tersanesi Yönetim Kurulu Üyesi Mehmet Taylan, 2007'de Türk tersanelerinde inşa edilen 3 geminin 2006 yılı özel gemiler katalogunda yer almasının da sektör adına gurur verici olduğunu açıklıyor. 2006 ile 2007 verileri karşılaştırıldığında, Türkiye'nin siparişlerini bir yıl içinde iki mislinden daha fazla arttırdığına dikkat çeken Mehmet Taylan, 6.5 milyon dwt'e yaklaşan sipariş ile Türkiye'nin Japonya'nın arkasından 4. ülke olmaya doğru hızla yol aldığını vurguluyor. Tüm bu başarıları da “örnek büyüme” diye tabir ettikleri “ortaklaşa rekabet” projesine bağlıyor.

Söz konusu proje Harvard İş Okulu profesörlerinden Brandenburger ve Yale Yönetim Okulu'ndan Nalebuff'un 1997 yılında birlikte yayınladıkları kitapları Co-Opetition (Ortaklaşa Rekabet/İşbirlikçi Rekabet) ile sundukları modeldir.

GİSBİR Başkanı Murat Bayrak, dünyanın önde gelen firmalarından olan Intel, Nintendo, American Express, NutraSweet ve American Airlines gibi devler tarafından uygulanan bu modelden esinlenerek yola çıktıklarını ve “altın çağı” bu şekilde yakaladıklarını ifade ediyor. Brandenburger ve Nalebuff'e göre; “İşletmelerin büyüyen pazarlarda ayakta kalabilmeleri için çeşitli stratejik çözümler bulmaları gerekmektedir. Büyümenin dışında kalan işletmeler ne yeni teknolojiye yararlanabilmekte ne de diğer büyüyen işletmelerle rekabet edebilmektedirler. Piyasadaki payları azalarak, çok küçük bir payla yetinmek zorunda kalmakta; ancak yine büyük işletmelerin baskılarına dayanamayarak üretime son verme durumuna gelmektedirler. Bu ve benzer gelişmeler uluslararasılaşmayı ve işletmelerin stratejik işbirliğine yönelişlerini hızlandırmaktadır.”

Industrial Bank of Japan, Fuji Bank ve Dai-Ichi Kangyo Bank arasındaki planlanan birleşme de bir Japon finansal grubu oluşturarak global finansal piyasalarda rekabet edebilme isteğinden ortaya

çıkmiştir. Tuzla tersanelerinin uluslararası gemi inşaa tekelleriyle (Çin, Kore, Japonya) rekabet edememesi ve uluslararası plandaki pastadan pay alabilmesi birleşmeyi zorunlu kılıyordu. Bu konuda uluslararası tekellerle rekabet etme cüreti gösteren tek kişi Sadıkoğlu Tersanesi patronu Kahraman Sadıkoğlu oldu.

Kahraman Sadıkoğlu Irak savaşı döneminde Baltık Denizi'ndeki batık gemileri çıkarıp yenileme ve piyasaya sürme çabası gösterdi. Ancak Ürdün kralı Abdullah da aynı yönelime girince arada çatışmalar başladı. Kısa bir süre sonra da Kahraman Sadıkoğlu Irak'ta direnişçiler tarafından kaçırılarak 500 bin dolarlık fidye karşılığında serbest bırakıldı.

“Ortaklaşa rekabet” modelinin bir diğer yönünü üretim sürecindeki artan maliyetlerin düşürülmesi oluşturuyor. Tuzla tersanelerdeki birleşme, gemi üretiminde kullanılan malzemelerin büyük oranda yurtdışından pahalıya ithal edilmesinden dolayıdır. Bunun için GİSAŞ (Gemi İnşaa Sanayi A.Ş.) kurulmuştur. GİSAŞ Gemi İnşaa Sanayi A.Ş., Tuzla Gemi İnşaa ve Onarım Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren tersaneler ve yan sanayi kuruluşlarının iştiraki ile 1995 yılında kurulmuştur.

GİSAŞ kuruluşunu şu şekilde açıklamaktadır:

“Tersanelerin kendi imkanları ile yapmaları halinde maliyet ve etkinlik açısından rasyonel olmayacağı değerlendirilen yatırımları bölgedeki tüm tersanelerin kullanımı amacıyla yapmak, bu yatırımlarla gerçekleştirilecek tesisleri tersanelerin üretim faaliyetleri kapsamında entegre bir yapı içinde çalıştırmak, gemi inşaa ve onarım sektörünü yakından ilgilendiren hizmetleri tersanelere daha uygun koşullarda sağlamak, gemi inşaa ve onarım ana girdilerini oluşturan malzeme ve teçhizatı uygun koşullarda temin etmek GİSAŞ'ın kuruluş amacını oluşturan ana faaliyetlerdir.”

Asıl birleşme sınıfa karşı sınıftır!

Sermaye grupları bir yandan uluslararası pazarda yok olmamak için birleşme yoluna giderken, diğer yandan onlar için asli tehlikeyi yaratabilecek olan işçi sınıfına karşı ortaklaşıyorlar. Uluslararası çapta işçi sınıfı ve emekçilere taşeronlaştırmayı, güvencesiz çalışmayı, geleceksiz yaşamayı dayatıyorlar. “Ortaklaşa rekabet ediyoruz” diyen GİSBİR de bu saldırı dalgasının bir parçası. Örneğin GİSAŞ hizmetlerinden birini de, tersanelerin gemi inşaa ve onarım faaliyetlerinde sac raspalama amacıyla

kullandıkları raspa gritini yurtdışından temin etmek ve tersanelere satışını gerçekleştirmek oluşturuyor. Farklı kullanım amaçlarına uygun değişik grit türlerinin araştırılması yapılmakta, kullanıma uygun olabileceklerin testleri gerçekleştirilmekte, daha kaliteli ve daha **uygun fiyatlı** malzemeler temin edilerek tersanelerin rekabet ve kalite gücünün artırılmasına çalışılmaktadır. Ucuza maledilmiş olan ve raspada kullanılan grit tozuyla çalışan işçi hem kanser olabiliyor hem de grit doğayı tahrip ediyor. Ötesinde belki de en kritik nokta, GİSBİR'in malzeme kolu GİSAŞ'ın işçilere kişisel koruyucu donanımları sağlaması gerekiyorken sağlamaması ve buna bağlı olarak peşpeşe tersane kapılarından işçilerin parçalanmış cenazelerinin çıkmasıdır.

Son 15 yıl içerisinde işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasından kaynaklı 75 işçi iş cinayetine kurban gitti. Bunun temel sebebi patronların bu aşırı kâr hırsıdır. Elden geldiğince yurtdışından ucuza ithal ettikleri gemi malzemelerine rağmen yine de “biz kâr elde edemiyoruz, asli kârımız işçilikten” diyen GİSBİR Başkanı Murat Bayrak ile “baret, gözlük vb. tersane vermiyorsa işçi kendi alsın” diyen Torlak patronu D. Ali Torlak'ın “altın çağ” dedikleri işte bu. “Ortak rekabetçiler” altınlar içerisinde yüzerken, binlerce işçi kan içinde yüzüyor.

Çıkarları için birbirleriyle rekabet edenler, işçi hakları sözkonusu olduğunda güçlü bir birlik kuruyorlar. Havzada yaygın bir sigortasızlık, taşeronlaştırma, ücret gaspları ve iş cinayetleri yaşanmaktadır. İşte GİSBİR ve onun Bakanı Binali Yıldırım'ın övüne övüne anlattıkları “örnek büyüme” modeli. Bu modele bakan, bir tarafta sarayları, saltanatlarıyla refah içerisindekileri, bir tarafta perişan hale getirilmiş işçi sınıfını görecekler.

“Örnek model”e karşı grev!

Tersane kapitalistlerinin birliğine karşı sınıfın birliğini yaratma ve greve yürüme iddiası ve cüreti bugüne damgasını vuran önemli bir süreç olarak sınıf devrimcilerinin omuzlarına binmiş tarihsel bir sorumluluktur. Bugün tersaneler cehenneminde yaşanan iş cinayetlerine, taşeronlaştırmaya, ücret gasplarına, yaygın sigortasızlığa karşı örgütlü bir güç yaratabilmenin koşul ve olanakları 2. Tersane İşçileri Kurultayı'nda alınan kararlarla açığa çıkmıştır.

2. Kurultay üç yıllık mücadelenin yarattığı birikim ve deneyim zenginliğinin güvence altına alınması süreci olarak işledi. Bu yeni dönemde ülke sermayesinin “örnek” grubu olan GİSBİR'e karşı savaşında daha bir çelikleşmenin yolları açıldı. Bu çelikleşme içerisinde açığa çıkabilecek bir grev, biz tersane işçilerini GİSBİR'in tek rakibi haline getirecektir. Bu rekabet ve çatışma içerisinde kazanan tersane işçisi olduğu koşullarda işçi sınıfının mücadelesinin önü açılacaktır.

Şimdi artık temelleri güçlendirmenin zamanı. Şimdi artık komiteleri yaymanın ve güçlendirmenin zamanı. Tuzla tersaneler cehenneminin ala şafağında Kızıl Bayrak'ın dalgalanacağı güne hazırlanıyoruz. Kendi ellerimizle inşa ettiğimiz motorları güneşli güzel günlerde maviliklere süreceğimiz günler için savaşıyoruz. Bu savaşı biz kazanacağız!

Komünist Tersane İşçileri

Nokia patronlarını geriletmek için grevden başka bir seçenek yok!

Nokia'da üretim devam ediyor. İşçiler öfkeli, moralsiz ve tedirginler. Önümüzdeki günlerde neler olacağını bilmeden, üretimi sürdürüyorlar. Sendikacılar ise günlerini işçileri oyalamakla geçiriyorlar. Geleceğe dönük ciddi hiç bir eylem planları yok. Buna karşın Nokia patronları zamanlarını iyi değerlendiriyorlar. Bir yandan devam eden üretim sayesinde depolarını doldururlarken, diğer yandan da Romanya'da fabrikanın inşası için gerekli hazırlıkları yapıyorlar. Nokia işçilerini gerçekten de zor günler bekliyor.

Nokia patronları rahat!

Nokia, dünyanın en büyük mobil telefon şirketlerinin başında gelir. Nokia patronlarının, fabrikayı Romanya'ya taşıma gerekçesi olan "Rekabet edememek" şeklindeki açıklamasının hiçbir inandırıcılığı yok. Zira Nokia 2007 yılında üretimi %67 oranında arttırmıştır. Zarar etmek bir yana, geçen yılı %20 oranında karla kapatmıştır. Nokia patronları aşırı kar peşindedir, bu nedenle de kar oranının çok yüksek olduğu yerlere yöneliyorlar. Romanya bu nedenle seçilmiştir. Romanya'da daha şimdiden serbest bölge oluşturulmuştur. Nokia patronları için Romanya sadece ucuz işgücü cenneti değil, aynı zamanda işletme vergisi alınmayan bir imkan olacaktır.

Nokia patronlarının iştahını kabartan diğer ülkeler ise, Hindistan ve Çin'dir. Çin'in elektronik parça üretme girişimleri biliniyor. Nokia parçalarını da üretecekler böylece.

Tüm bunlar, Nokia patronlarının kararlılığının da açıklaması olmaktadır. Kaldı ki Nokia patronları yalnızca kararlı değil, aynı zamanda pervasızdır da. Örneğin, işçilere açık açık, "Temmuz'a kadar rahat rahat çalışın, ondan sonra fabrikayı kapatırız" diyebiliyorlar. Dahası, "isterlerse Romanya'ya gidip işlerine devam edebilirler" diyerek, işçilerle adeta alay ediyorlar.

İktidardaki ve muhalefettekileri ile düzen partileri işçileri tam bir kuşatma altına almış bulunuyor. Sözde işçileri destekliyorlar. Ancak bunun gerçek yaşamda hiçbir karşılığı yok. Bunların hepsi de düzen partileridir ve her fırsatta Nokia patronlarının yararına telkinlerde bulunuyorlar. Bir yandan işçilere, "bastırın, fabrikanın taşınmasını belki durdurabilirsiniz" derlerken, bir diğer yandan "ama siz de ücretler konusunda feragat etmelisiniz" diyerek, gerçek niyetlerini açığa vuruyorlar.

Sendikacılara gelince, günlerini işçileri oyalamakla geçiriyorlar. İfade bir düzen partilerine/politikacılarına, ağırlıklarını kullanmaları ve Nokia patronlarına baskı yapmaları çağrısı yapıyorlar. Bunu adeta fabrikanın kapatılmasını engellemenin biricik çaresi olarak görüyorlar. Geleceğe dönük sonuç alıcı hiçbir planları, hiçbir eylem hazırlıkları yok. Tam tersine, işçileri oyalayarak, bundan özenle kaçıyorlar. Daha da kötüsü, Nokia patronlarının kararlılığını ileri sürerek, işçilerin mücadele isteğini kırıp, morallerini bozuyorlar. Altın alta işçileri berbat bir uzlaşmaya, örneğin "yüksek miktarda tazminat karşılığı işten çıkma"ya hazırlıyorlar.

Başta Bochum olmak üzere tüm çevre kentlerdeki

fabrikaların işçileri, emekçileri, öğrencileri, esnafı, ilerici ve devrimci güçlerinin desteğinin varlığı da, sendikacıları hiç ama hiç ilgilendirmiyor. Tam tersine korkutuyor, rahatsız ediyor. Çünkü bunun kendisi bir büyük mücadele demektir. Sendika bürokratları bu imkanı güce çevirmeye niyetli değil.

10 Şubat 2008 tarihinde, yapılacağı söylenen "Fabrikanın etrafında bir insan zinciri oluşturma" eylemine gelince, bu da bir oyalamadır. Nokia işverenlerine zaman kazandırmak, işçilerin öfkelerini yatıştırmak ve bu arada yeni bir uzlaşma için koşulları hazırlamak... Asıl niyetleri budur. Dolayısıyla, sendikacıların oyalayıcı her girişimine karşı uyanık olunmalı, onlara her zamankinden daha fazla bir güvensizlik duyulmalıdır.

Saldırıya karşı grev -hemen şimdi!

Nokia patronları, "fabrikayı daha verimli kılmak", demek oluyor ki, ne pahasına olursa olsun Romanya'ya taşımak konusunda kararlıdır. Kendilerinin belirlediği "tüm koşulların kabul edilmesi karşılığında fabrikayı kapatmama" alternatifine gelince, çok açık ki bu geçici bir süre içindir. Bu süre tamamlanınca, fabrika kararlaştırılan yere taşınacaktır. Bu durumda işçilerin hiçbir kazancından söz edilemez, bunu ileri sürmek kendini kandırmaktır. Patronlar işçilere ölümü gösterip sıtmaya razı edecekler, gerçek budur.

Sendikacılar yalan söylüyor, işten çıkmanın karşılığı olarak verileceği iddia edilen tazminat öyle yüksek bir meblağı bulmamaktadır. Bir dizi kesintisi olacaktır. Dahası, bunu alan işçiler Hartz V'nin muhatabı haline gelecektir. Bir talepte bulunduğu kendisine, "önce elindekini bitir, sonra gel" denilecektir. Elindekinin 12 ay dayanacağı ise tartışmalıdır. Nokia işçilerinin çoğu araba ve ev nedeniyle borçludur, bugün dahi ödeme güclüğü içerisinde. İşten atılmaları durumunda, aldığı tazminatla geçinmek olanaklı olsa bile, bu giderleri karşılayamayacaktır. Nokia işçileri greve gitmez de uzlaşmaya mahkum olursa, sadece işini değil çok şeyini kaybedecektir.

Nokia işçilerinin önünde grevden başka bir yol yoktur. Öte yandan Nokia işçileri yalnız değildir; grevi kazanmak için, başta deneyimli Opel işçileri olmak üzere Bochum ve tüm çevre kentlerdeki işçilerin ve halkın, tüm ilerici ve devrimci güçlerin aktif desteğine sahiptir. Nokia işçileri, deneyimsizliklerine aldırmadan, tıpkı Opel işçileri gibi kararlı ve inatçı bir direniş için harekete geçmelidirler. Böyle bir direniş sergilendiği koşullarda Nokia patronları geriletilebilir, fabrikanın kapatılması önlenabilir, en azından daha ileri bir tarihe ertelenebilir. Bu sonucusu tam bir zafer olmasa da, işçilerin diğer bölüklerini olumlu etkileyen, politik ve moral değeri olan bir kazanım olacaktır.

Kızıl Bayrak / Almanya

Dünya Ekonomik Forumu karşıtı gösteriler

Bir haftadan bu yana İsviçre'nin değişik kentlerinde DEF'e karşı gerçekleştirilen gösteriler 26 Ocak'ta da devam etti. Zürih, Bern ve Basel'de protesto gösterileri yapıldı. Bern polisi önce izin verdiği gösteriyi ardından izni geri çekerek yasakladı. Buna rağmen gerçekleştirilen gösterinin ardından komite, İsviçre'nin birçok kentinde gösteri yapma kararı aldı.

Bu arada 24 Ocak günü Basel ve çevresinde emperyalist tekellerin kurum ve kuruluşlarına yönelik eylemler gerçekleşti ve kimi otomotiv bayiileri kundaklandı.

BİR-KAR'ın da içinde yer aldığı Basel Platformu, 26 Ocak günü korsan bir gösteri düzenleme kararı aldı. Eylem alanını ve sokakları polis ve askeri araçlarla kuşatan kolluk güçleri, çok geçmeden toplanan kitlenin etrafını kuşattı. Göstericilerin yoğun ablukadan dolayı eylemi başka saat ve mekanda yapma kararı alarak dağılmaya başladığı sırada, göstericilerin küçük gruplara ayrılmasını fırsat bilen polis gözaltı saldırılarına girişti.

26 Ocak günü akşam saatlerinde kentin farklı noktalarında küçük gruplar halinde gösteriler devam etti.

BİR-KAR / Basel

1967'den 2000'e FHKC Genel Sekreteri George Habbaş...**“Bir savaşçı gibi yaşadı...
Halkı için bir savaşçı gibi öldü!”**

Filistin halkının özgürlüğü uğruna yürüttüğü mücadelede 1940'lı yıllarda başlayan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) kurucusu Dr. George Habbaş, (El Hekim/Doktor) 26 Ocak 2008'de, 81 yaşında bir devrimci olarak Ürdün'ün başkenti Amman'da hayata gözlerini yumdu.

Filistin davasının direnişçi lideri Habbaş'ın yoldaşları ve sevenleri, “Bir savaşçı gibi yaşadı... Halkı için bir savaşçı gibi öldü”, “Uzlaşmacı çözüme hayır, silahlı direnişe evet!” sloganları eşliğinde uğurladı.

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) içindeki “marksist kanat” diye tanımlanan FHKC'nin lideri, son ana kadar marksist dünya görüşünü savunduğunu dile getirmeye devam etti. Her koşulda teslimiyeti reddedip devrimci direnişi savunan Habbaş'ın önünde, marksist dünya görüşünün bazı karşıtları bile saygıyla eğilmiştir. Ölümü dolayısıyla yapılan açıklamalar, farklı anlayışları temsil eden güçler nezdindeki saygınlığını ortaya koymuştur. Bu saygınlık, Habbaş'ın kişiliğinde yansıyan devrimci/direnişçi çizginin gücünün de göstergesidir.

**Filistin davasına adanmış
direnişçi bir yaşam**

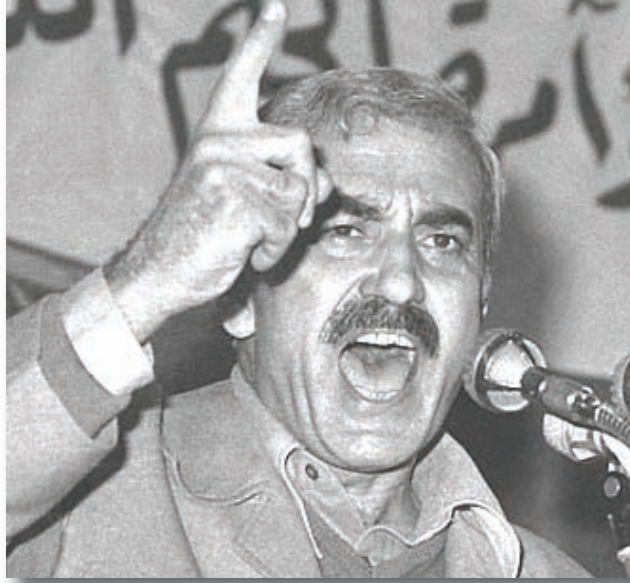
1936'da Filistin halkının İngiliz emperyalizmine karşı ayaklanması patlak verdiğinde henüz çocuk olan Habbaş, üç yıla yayılan ayaklanmanın etkilerini taşıyarak gençliğe adım attı. Lise eğitimini tamamladıktan sonra siyonistlerin sonradan zorbalıkla işgal edip İsrail'e kattığı kentlerden Yafa'da iki yıl öğretmenlik yapan Habbaş, ardından Beyrut'ta tıp okumaya gitti. 1948 yılında Beyrut'ta öğrenci iken El-Nakba (Büyük Felaket) gerçekleşti. Dr. Habbaş'ın ailesi de dahil 700 bini aşkın Filistinli, katliamlar eşliğinde yurtlarından sürülerek mülteci durumuna düşürüldü.

Dr. Habbaş, Filistinlilerin yanı sıra diğer Arap ülkelerinden ilericilerin de katılımıyla El-Nakba'ya karşı mücadele eden Arap Ulusal Hareketi'nin (AUH) kurucuları arasında yer aldı. Arap dünyasında gençler, öğrenciler, aydınlar arasında kısa sürede yaygınlaşan AUH, sömürgecilğe karşı bir cephe oluşturarak işgal altındaki Arap topraklarını özgürleştirmeyi hedefleyen silahlı mücadeleye dayanan ilk pan-Arap hareketi olarak tarihe geçti.

Bu hareket, dönemin nesnel koşullarına bağlı olan sınırlılıklardan, fakat bundan da önemlisi, emperyalistlerle işbirliği yapan dönemin Arap egemenlerinin ihanetinden dolayı büyük felaketi önleyemedi.

Siyonistlerin yıkımlar ve katliamlar eşliğinde gaspettiği Filistin topraklarının dışında kalan Batı Şeria Ürdün, Gazze Şeridi Mısır tarafından işgal edilince, Filistin halkının dinamikleri zayıfladı. Bu dönem, Filistin'in her şeye rağmen diri kalan güçleri, çeşitli Arap siyasi güçleri tarafından yedeklenebildi. El Fetih'in 1964 yılında silahlı direnişi başlatmasıyla darbe alan bu uğursuz dönem, Filistin gerilla hareketinin hızla güçlendiği 1967'de önemli ölçüde aşılabildi.

Haziran 1967'de Arap ordularının emperyalist

güçler tarafından büyük destek alan İsrail tarafından yenilgiye uğratılması, hem Filistin hem diğer Arap halkları açısından bir dönüm noktasıydı. Yenilgiden 6 ay sonra, Aralık 1967'de Mustafa Zibiri ile Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni (FHKC) kuran Dr. Habbaş, 2000 yılına kadar örgütün genel sekreterliğini üstlendi.

Uçak kaçırma dahil gerilla eylemleriyle Filistin davasını tüm dünyaya duyuran sarsıcı eylemlerin önemli bir kısmı FHKC militanları tarafından gerçekleştirildi. FHKC ile diğer örgütlerin siyonist düşmana karşı geliştirdiği silahlı direnişin günden güne güçlenmesi, ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerini rahatsız etmeye başladı.

1970 yılı sonlarına kadar Amman'da üslenen direnişçi örgütler, CIA bordrosundan maaş alan Ürdün Kralı Hüseyin rejimi eliyle işlenen vahşi bir katliamla Beyrut'a sürüldü. ABD-İsrail-Pakistan desteğiyle gerçekleşen vahşi saldırı, tarihe “Kara Eylül katliamı” olarak geçti. Tanklarla Filistinliler'in üzerine yürüyen katil sürüleri, gerilla-sivil ayrımı yapmadan binlerce insanı katletti. Bu saldırıyı kahramanca bir direnişle karşılayan Filistinli gerillalar, ancak emperyalist-siyonist güçlerin desteğiyle yenilgiye uğratılabildi.

Kara Eylül katliamından sonra Filistin devriminin yeniden örgütlendiği Lübnan'a -diğer örgütlerle birlikte- göç etmek zorunda kalan FHKC, bu sürgünden sonra direnişine daha kararlı bir şekilde Dr. Habbaş önderliğinde devam etti. El Hekim, hem Lübnan iç savaşı hem İsrail işgali boyunca FHKC'nin önderliğini sürdürdü. 1982 yılında ise, FKÖ genel merkezi ile FKÖ'yü oluşturan örgütler Lübnan'ı terketmeye zorlandı. FKÖ Tunus'a taşınırken, Dr. Habbaş yoldaşlarıyla birlikte Şam'a gitti.

1987 yılında, Büyük İntifada'nın patlak vermesi ile birlikte Dr. Habbaş, Filistin ulusal birliğinin sağlanması ve Cezayir'de Filistin Ulusal Kongresi'nin toplanması için mücadele etti. El-Hekim, gerek Beyrut'taki Filistinliler arasında gerçekleşen iç mücadeleler sırasında gerekse de sonrasında, her zaman “ulusal birliği” mücadelenin ve ulusal kurtuluş hareketinin devamı için gerekli bir koşul olarak algıladı. Emperyalist güçler himayesindeki siyonist düşmana karşı direnen Filistinliler'in iç çelişkilerinin askeri yollarla değil ancak Filistin özgürlük hareketinin demokratik süreçleri ile

çözümlenebileceğini savundu, buna uygun tutarlı bir pratik sergiledi.

1971 yılında FKÖ'ye katılan El Hekim önderliğindeki FHKC, Arafat liderliğindeki El Fetih etkisinde bulunan örgütte “ret cephesi”nin oluşturulmasında öncülük etti. George Habbaş'la yoldaşları, “Oslo Barışı”na uzanan Arafat önderliğindeki uzlaşmacı çizgiye karşı FKÖ içinde mücadele ettiler.

1993 yılında Oslo anlaşması imzalandığında, El-Hekim'le yoldaşları, anlaşmaya karşı kitlesel bir muhalefet çağrısı yaptılar. Dr. Habbaş, Oslo Anlaşması'na imza atan FKÖ'nün geleneksel liderliğinin bir yenilgi içerisinde olduğunu saptayarak, Filistin'in emperyalistlerin icazetiyle kurtulamayacağını vurguladı.

1994 ve 1995 yıllarında Dr. Habbaş, Oslo Anlaşması süreci ile birlikte ortaya çıkan tehditlere karşı, geri dönüş hakkını savunmak için her yerde El-Awda (Filistin'e dönüş) komiteleri/örgütleri kurulması, kampanyalar düzenlenmesi yönünde çağrılar yaptı. Sürgündeki Filistinli liderlerle eylemcileri bu yönde toplantılar örgütlemeye çağıran Habbaş, emperyalist-siyonist dayatmalara karşı direnişi sürdürdü.

FHKC, Dr. Habbaş'ın genel sekreter olarak katıldığı 6. Kongresi'ni 2000 yılında gerçekleştirdi. Dr. Habbaş'ın genel sekreterlikten ayrılması üzerine kongre, Ebu Ali Mustafa'yı genel sekreterliğe seçti. Ebu Ali Mustafa (Mustafa Ali Kasım Zibri), 27 Ağustos 2001'de siyonist cellatlar tarafından yapılan roketli saldırıda katledildi.

FHKC, 3 Ekim 2001'de Ahmed Saadet'i genel sekreterliğe seçti. FHKC, Ebu Mustafa'nın katledilmesinin hesabını soracağını açıkladıktan sonra, Ekim 2001'de, ırkçı-faşist görüşleriyle tanınan İsrail Turizm Bakanı Rehavam Zeevi'yi Kudüs'te cezalandırdı. İsrail'in baskılarına boyun eğen Arafat liderliğindeki Filistin Yönetimi, bir grup yoldaşıyla birlikte Ahmed Saadet'i tutukladı. Siyonist ordu, Ahmed Saadet'le yoldaşlarını Filistin'den kaçırarak İsrail zindanlarına kapattı.

El Hekim liderliğindeki FHKC, dağılma öncesinde Sovyetler Birliği'ne yakın durmasına rağmen, '91'den sonra devrimci çizgisini terketmemiştir. Dünyada esen gerici rüzgârlara, daha önemlisi Filistin toplumunda dinci akım Hamas'la uzlaşmacı çizgiyi temsil eden El Fetih'in önemli bir etkinlik kurmasına rağmen devrimci çizgiyi sürdüren FHKC, güç yitimine uğrasa da, Filistin'i özgürleştirecek yegâne yolun devrimci direnişten geçtiğini savunmuştur.

FHKC, programının buna ne ölçüde tekabül ettiğinden bağımsız olarak, Filistin'de marksist dünya görüşünü savunmaktadır. Devrimci direnişçi çizgide mücadele eden bu akımın özelde Filistin'de, genelde Ortadoğu'da dinci akımların bu kadar öne çıktığı bir dönemde çizgisinde ısrar etmesinin apayrı bir önemi vardır. Bu çizginin oluşturulmasında hareketin lideri olarak Dr. George Habbaş'ın önemli rolü olmuştur. Yoldaşları, bundan sonra da bu yolda ilerlemeye devam edeceklerini El Hekim'in ölümü vesilesiyle bir kez daha ilan etmişlerdir.

700 bin Filistinli Mısır'a geçti...

Teslimiyet reddedildi, emperyalist-siyonist abluka delindi!

“‘Ölüm daha merhametli’ diyordu. Çünkü Gazze halkının yaşadığı işkence katlanılmaz. Yaralı çocuğunuzun gözünüzün önünde erimesini ve ölüm baygınlığına dalmasını hiçbir şey yapamadan izlemek ölümden daha zordur. Zira ne elektrik var, ne ilaç, ne ameliyat odaları. Ölmek dışında hiçbir şey yok kesinlikle...” (25 Ocak '08/Radikal)

Londra'da Arapça yayımlanan **Kuds ül Arabi** gazetesi genel yayın yönetmeni Abdulbari Atwan'ın telefonla görüştüğü bir yakını Gazze'deki vahim durumu yukarıdaki sözlerle tarif ediyor.

Vahşi kuşatmaya isyan!

İşgalci İsrail ordusunun havadan, karadan, denizden kuşatma altında tuttuğu Gazze Şeridi, boyu 40 km, eni 8-12 km'den ibaret olan bir bölgedir. Dünyanın en kalabalık nüfuslu toprak parçası unvanı taşıyan Gazze Şeridi'nde 1 milyon 500 bin Filistinli yaşam savaşı vermektedir.

Hem tarımsal üretimde hem sanayi alanında üretici güçlerin işgalciler tarafından sürekli tahrip edildiği Gazze'de, ırkçı-siyonist baskının yanı sıra sınıfsal baskı da alabildiğinde hissedilmektedir.

Sık sık narenciye bahçeleriyle zeytinlikleri dozerlerle söken İsrail ordusu, tarım alanlarını tahrip ederek ürün hasadını engellemeyi de adet edinmiştir. Küçük atölyeleri bile “silah imalatı yapılıyor” gerekçesiyle bombalayan siyonist ordu, işsizliğe mahkûm ettiği Filistinli emekçileri, uzun yıllar İsraili kapitalistler için “ucuz işgücü kaynağı” olmaya zorladı. Bu sayede ırkçı-siyonistler en ağır işleri Filistinli işçilerin sırtına yıkarken, İsraili işçilere nazaran çok daha düşük ücretlere çalıştırma olanağını bulmuşlardır. Ancak siyonist rejim özellikle El Aksa İntifadası diye anılan ikinci intifadadan sonra Filistinli işçilerin İsrail'e girişini engellemeye başladı. Bu ise Gazze'de işsizliğin yüzde 50'leri bulmasına neden oldu. Birleşmiş Milletler'in verdiği bilgiye göre, hâlihazırda 850 bin Gazzelinin yaşamı dağıtılan yardımlara bağımlı hale getirilmiştir.

Emperyalist-siyonist güçlerin uyguladığı vahşi kuşatmaya İsrail savaş makinesinin havadan, karadan, denizden yağdırdığı bombalar eklenince, Gazze ölümün kol gezdiği bir cehennem parçası görünümü almaktadır. Bu nedenle Filistin direnişinin en militan damarı Gazze'den beslenmektedir.

İki yıl önce yapılan seçimlerden Hamas'ın galip çıkmasını gerekçe gösteren ırkçı-faşist İsrail rejimi, emperyalist zorbalardan yanı sıra gerici Arap rejimlerinin pasif desteğini de alarak Gazze'yi abluka altına almıştı. Uygulanan iğrenç plana göre Filistin halkı aç-susuz bırakılarak teslim alınacaktı. Böylece bugün için Hamas'ın beslendiği direnişçi damar kurutulacak, bu parti teslimiyete zorlanacaktı.

Bu soykırımcı uğursuz plan, bütün gerici rejimlerin işine geliyordu. Zira kokmuş karanlığı temsil eden bu güç odaklarının ortak korkusu, halkların işgale karşı meşru-militan direnişte ısrar etmesidir. Ancak daha önce de pek çok kere görüldüğü gibi, direnen halkları teslim alma girişimi bir kez daha, direnişçi Filistin halkının kararlığı ile boşa düşürülmüştür.

Sadece üç günlük bombardımanlarla 100'ü aşkın Filistinliyi katleden siyonist zebaniler, 17 Ocak'tan itibaren Gazze'nin elektriğini, suyunu kesmiş, temel

gıda maddeleri, ilaç, petrol, gaz gibi günlük yaşamın vazgeçilmez ihtiyaç maddelerinin sevkini durdurmuştur. Bölgenin tek elektrik santrali yakıt yokluğundan dolayı üretime ara verince, 1.5 milyon Gazzeli'yi karanlıkta boğma planı son aşamasına varırılmıştır.

İsrail'e “özel himaye” sağlayan kapitalist-emperyalist düzenin efendileri, soykırımcı ablukaya ses çıkarmayarak bir kez daha Filistin halkını sırtından hançerlemiştir. Buna karşın Filistinli direnişçilerin Gazze-Mısır arasındaki sınıra örülen duvarları bombalayarak delmesi ile vahşi abluka parçalandı. Bölgeye akın eden binlerce Filistinli 12 km'lik duvarın üçte ikisini yerle bir etti. Böylece geçen yazdan beri, ABD-İsrail ikilisiyle suç ortaklığına giren Mısır rejimi tarafından kapalı tutulan Refah kapısı, direnişçilerin bombalarıyla açılmış oldu.

Duvarı yıktıktan sonra temel ihtiyaçlarını karşılamak için sınıra yakın Mısır kasabalarına akın eden Filistinliler, vahşi ablukayı birkaç günlüğüne de olsa aşmanın sevincini yaşadılar. Birleşmiş Milletler yetkilileri üç günde 700 bin Filistinlinin Mısır'a geçiş yaptığını açıkladılar.

Yıkılan duvarlar gerici güçleri kaygılandırdı

Vahşi ablukayı destekleyen ABD ile batılı müttefikleri, Gazze halkının etrafına örülen zindan duvarlarını yıkmasından rahatsız oldular. Mısır'daki Amerikancı rejimin şeflerine seslenen Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, Hüsnü Mübarek yönetiminden sınırı bir an önce kapatmasını istedi.

Duvarın yıkılmasından önceki günlerde sınırı geçmek isteyen Filistinli kadınlara tazyikli su sıkın Mısır kolluk kuvvetleri, çok sayıda kişiyi yaralamışlardı. Duvarın yıkılmasıyla saldırganlığa ara veren sınır bekçileri, üç gün sonra utanç verici tutumlarına devam ettiler. Üçüncü gün duvarı yeniden inşa edip etten barikat oluşturan kolluk kuvvetlerinin barikatını dağıtan Filistinliler, dördüncü gün ise gaz bombalarıyla karşılandılar. Gazzeliler'in üzerine gaz bombası atan, biber gazı sıkın, havaya ateş açarak kitleyi dağıtmaya çalışan Mısır özel timleri, emperyalist-siyonist güçlerin isteğini yerine getirerek, Filistinlilerin sınırı aşmasını tekrar engellemeye başladılar.

Filistin halkını boğmaya çalışan soykırımcı ablukayı kınamakla yetinen Arap devletleri ise, siyonist zorbalara karşı kılını kıpırdatma gereği duymadılar. Filistin Yönetimi'nin talebiyle toplanan Arap Birliği de, bekleneceği üzere ırkçı-siyonistlere karşı herhangi bir yaptırımda bulunmaya cesaret edemedi. Bölgedeki diğer gerici devletlerin de tutumu farklı olmadı.

Tayyip Erdoğan'ın daha çok AKP'nin tabanına hitap eden işe yaramaz sözleri bile, siyonistler tarafından tepkiyle karşılandı. Dostları Erdoğan'dan eleştiri değil destek bekleyen siyonistler, “vefasızlığa” uğradıklarını dile getirerek, Ankara'daki suç ortaklarını uyardılar.

Avrupa Birliği dahil olmak üzere bazı güçlerin İsrail'i eleştiren titrek açıklamaları oldu, ancak bu açıklamaların hiçbir değeri yoktur. Zira BM Güvenlik

Konseyi kararlarını bile dikkate almayan küstah siyonistlerin titrek açıklamaları dikkate almaları söz konusu bile olamaz.

Mahmut Abbas başkanlığındaki El Fetih liderlerinin tutumu da utanç vericidir. Halen emperyalist güç odaklarından çözüm dilenen bu ekip, ortaya kayda değer bir tepki koymaktan aciz kaldı.

Davos'taki Dünya Ekonomik Forumu toplantılarına katılan Filistin Başbakanı Selam Feyyad, burada yaptığı konuşmada, Gazze'deki durumun giderek kötüleşmekte olduğunu belirterek, İsrail'i, durumu kontrolden tamamen çıkarabilecek şiddet döngüsüne son vermeye çağırmanın ötesine geçemedi.

Arap Birliği'nin talebiyle sorunu görüşmek üzere toplanan BM Güvenlik Konseyi ise, bekleneceği üzere herhangi bir karar almaktan kaçınarak İsrail'le suç ortaklığını sürdürdü.

Duvarın yıkılmasına sert tepki gösteren siyonist şefler ise, yeni tehditler savurarak, Mısır'ın biran önce Filistinlilerin Gazze'den çıkışına engel olmasını istedi. Aksi halde Gazze ile tüm bağlarını keseceği tehditini savuran ırkçı-siyonistler, İsrail'in Gazze'ye sattığı herşeyi kesebileceğini ilan ettiler. “Gazzeliler Mısır'a geçiyorsa, ihtiyaçlarını Mısır karşılasın” türünden küstah açıklamalarda bulunan bazı İsraili yetkililer, işgale karşı direndiği sürece Gazze'de yaşayan Filistinlilerin normal yaşama dönemeyeceği tehditini yinelediler.

Emperyalist-siyonist ablukayı kaygıyla izleyen bölge halkları, Filistin halkının üstü açık Gazze zindanı etrafındaki duvarı yıkmasını sevinçle karşıladılar. Gerici zorba rejimlerin baskısı altındaki halkların sokağa taşan tepkileri yetersiz olsa da, direnişçi Filistin halkına destek verdiklerine kuşku yoktur. Ancak bölge halklarının emekçi kesimlerinin tepkilerini sokağa taşırabilmeleri için örgütsüzlük engelini aşmaları gerektiği kesindir.

Duvarı yıkan Gazzelilerin geçici de olsa bir sevinç yaşadığı muhakkak. Yaşananlar, emperyalist-siyonist güçlerden çözüm dilenmenin çürütücü bir bekleyişten öte bir şey sağlamayacağını gösteriyor. Zira bu sınırlardaki başarı da meşru-militan direnişle sağlanabildi. Ancak özgürleşmek için, emperyalist-kapitalist düzenin ördüğü zindan duvarlarını geçici değil kalıcı bir şekilde yıkmak gerekiyor.

Ortadoğu’da tanrı suskun!

Abu Şehmuz Demir

Batılılar, Kudüs “Yahudiye çölü tanrı orada konuştuğundan beri suskun” anlayışıyla hareket etmektedir. Bu anlayışa sahip Batı merkezleri, “*Araplar ilkel bir halktır; Kutsal Kitap şiiri Lübnan toprağına kazınmıştır. Hz. İsa ile Filistin ilişkisi Rousseau (Fransa) ile Cenevre (İsviçre) arasındaki ilişkiye benzer ve bu Arap diyarı mucizeler diyarıdır...*”¹ vb. diyerek Şark’ın önemine değinip dururlar. Şark’ın alt kıtasında ve Akdeniz havzasında Arap dünyasının kalbine bir çıban gibi yerleştirilen İsrail’in bekası için emperyalist haramilerin başı George Bush, başkanlık döneminin son yılında, diğer ABD başkanlarının yaptığı gibi Ortadoğu’ya geldi. Bush ve başını çektiği emperyalist Batı merkezleri İsrail’e sınırsız destek vererek, İsrail’in Filistin halkına yönelik insanlık dışı uygulamalarına kulaklarını kapatarak, sözünü ettikleri toprakların “tanrının bu çocuklarına” verilmesi, İsrail’in 60. (2008) yılında bölge devletleri tarafından tanınması ve diplomatik ilişkilerin geliştirilmesi babında bölgede bir dizi görüşmelerde bulundular.

G. Bush, Körfez ülkelerine İsrail’in bölgedeki konumunu güçlendirme eksenli yaptığı ziyaretinin ilk durağı Tel-Aviv’deki konuşmasında, “*Terör durmadan bir Filistin devleti yok. Ben bir Amerikan Başkanı olarak İsrail’in güvenliği için buradayım*”² diyordu. Kendisinden önceki Başkan Bill Clinton da, İsrail’in güvenliği için “*elime bir silah alıp cepheye koşarım, savaşıp ölürüm*” demişti.

Bush’un Tel-Aviv’deki bu beyanatının ardından İsrail Gazze’yi kuşatarak, Filistin halkına adeta ölümlerden ölüm seç zulmünü dayatarak, büyük bir insanlık dramına daha imza atıyor. En kötüsü de Filistin halkını açlığa, susuzluğa, sefaletle mahkum ederek, dünyanın gözleri önünde vahşice öldürüyor. Yani ırkçı İsrail devleti kural kaide tanımadan, sağı-solu bombalayarak, gulyabani humbaba vahşeti gibi, Filistinliler’e diz çöktirme Apartheid hareketini sürdürüyor.

Bütün bunlar yaşanırken Filistin davasını bir “terör” meselesine indirgeyen G. Bush, öte yandan da “İran dünya ve bölge barışını tehdit ediyor” ve “İran’ın nükleer faaliyetlerinin bölge güvenliği için tehdit”³ benzeri ifadeleri bölgede her gittiği yerde tekrarladı.

Bunun üzerine Suudi Arabistan Krallığı’na yakınlığıyla bilinen *El-Riyad* gazetesi, 16 Ocak 2008 tarihli sayısında, “*Bush’un telaşlanmasına gerek yok. Varsayılan İran tehlikesi, dünyada nükleer silaha sahip 10 ülke arasında bulunan mevcut İsrail tehlikesini azaltmaz*” diye yazıyordu. Aynı gazete, “*Eğer Bush Ortadoğu’da barışı gerçekleştirmek istiyorsa, önce bölge halkının barış ve istikrarlı bir hayat yaşama hakkına saygı göstermesi, İran’a düşmanca tavır sergilememesi ve bölgede savaş çıkarmaması gerektiğini*” vurguladı. Böylece, Batılılar’ın Ortadoğu’da en “demokrat” dedikleri İsrail devletinin elindeki kitle imha silahlarının bölge insanını nasıl tehdit ettiğini ima eden gazete, bölgedeki müttefik rejimlerinin rahatsızlıklarını dile getirmiş oldu.

Bölgeyi tehdit eden İsrail’in elindeki kitle imha silahları ile ilgili hiçbir şeyi dile getirmeyen Bush, bölgeye yönelik havuç ve sopa siyaseti ile, İsrail’in tanınması ve diplomatik ilişkilerin geliştirilmesi için Araplar’a baskı yapmaya çalışıyor. Bush ve ekibi

başta olmak üzere pek çok Batılı devletin hedefinde, “60. kuruluş” yılında, İsrail’in bölgede resmi bir statüye kavuşturulması var. Bugüne kadar İsrail ile diplomatik ilişki kurmamış Arap-Müslüman coğrafyasına bu saldırgan devletin resmen tanınması dayatılıyor.

G. Bush’un ve diğer Batılı yöneticilerin bu baskıları üzerine olmalı ki, Suudi Arabistan Prensi Türki el-Faysal, *Reuters*’e verdiği demeçte, “*İsrail işgal altında tuttuğu Arap topraklarından geri çekilir ve Arap Birliği planını kabul ederse, İsrail’in Arap coğrafyasıyla bütünleşmesinin düşünülebileceğini*” söyledi. Prens Türki el-Faysal’ın sözünü ettiği Arap Barış Planı’na göre, İsrail’in 1967’de işgal ettiği Filistin ve Arap topraklarından geri çekilmesi ve başkenti Doğu Kudüs merkezli bağımsız bir Filistin devletinin İsrail tarafından tanınması gerekiyor. İsrail bu yönde bir adım atarsa Arap dünyasıyla İsrail arasında her türlü ilişki normalleştirilecektir, deniliyor.

Ancak, demografik olarak geleceği tehlike altında olsa da, İsrail işgal ettiği “Tanrı tarafından kendilerine vaad edilmiş” bu topraklardan asla kendi rızasıyla geri çekilmekten yana değildir. Tersine, ABD öncülüğünde bölgeye dayatılan stratejiler doğrultusunda, sınırlarını genişletmek için bölgeyi ABD silahlı güçleri ile birlikte denetim altında tutarak, saldırgan tutumunu sürdürecektir.

Devam edelim. Dünyanın her yerinde Amerikan emperyalizminin zora ve güce dayalı askeri zorbalığının tesis edilmesi için, “haydut devletler” dize getirilmeli ve gerekirse vurulmalı anlayışı ile Ortadoğu vurulmalıdır. Bu çerçevede, Beyaz Saray’daki muhafazakar savaş çetesinin başı Bush ve aparatının salt savaş doktrini üzerine oturtulmuş Monreo teorileri doğrultusunda, Ortadoğu’da devam eden savaşın yanısıra, yeni musibet savaşlarının hazırlıkları yapılmaktadır. Yeni saldırganlığın eksenine İran oturtularak, Mollalar “terörü destekleyenlerin başında geliyor” denilerek, İran’ın bölgede ve uluslararası camiada elde ettiği konum hedeflenmektedir. Yani İran’ın “vurulması” da dahil İran’a yönelik olarak sürdürülen bu silahlı diplomasinin ekseninde, Ortadoğu’yu askeri olarak denetim altına alma hedefi bulunmaktadır.

Bu anlamda George Bush, Ortadoğu’da İsrail’in konumunu güçlendirmek, Arap Yarımadası’ndaki İran eksenli hattın önünü kesmek, mollaların Arap meselesine burnunu sokmaması için Araplar ve Farslar arasında gelişmekte olan ilişkileri törpülemek ve İran’ı yalnızlaştırmak için bölgedeki müttefiklerinden yardım almaya çalışıyor.

Ancak, Araplar’ın İran konusunda, ABD’ye kapalı kapılar ardında ne gibi sözler verdikleri tam olarak bilinmese de, Körfez’deki Araplar’ın İran konusunda ABD’ye şu an fazla bir açılım sağlayacaklarını söylemek zor. Zira, Vahhabi Suudi Arabistan rejimi ile İran mollaları arasındaki çelişkiler tarihin derinliklerine dayanmakla birlikte, İran’ın Arap dünyasında Cihan-ı şumul teorileri ekseninde edindiği itibar Körfez’deki rejimleri köşeye sıkıştırmış durumda. Bu ülkeler Sünni rejimler temelinde iktidarda olsalar da, Körfez’in birçok yerinde petrol yataklarına yakın yerlerde yaşayan Şiiler’in politik ağırlığı ve etkisi gözardı edilemez.

Bu meyanda, Bush’un Körfez ülkelerini ziyaret ettiği sırada ve Körfez’i terkettikten sonra, Suudi

Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud el-Faysal, “İran komşumuzdur, İran’la sürtüşmemize gerek yok” diyordu. Diğer Körfez ülkelerinin yetkilileri tarafından da, İran konusunda dostluk ilişkilerine önem verdiklerine dair benzeri açıklamalar yapıldı. Öyle görünüyor ki, geline yerde Körfez ülkeleri, ABD’nin Irak savaşı ve sürdürdüğü işgalden birçok yönden etkilenmiş durumdalar. Bu emir, şeyh ve kralların ABD’nin savaş trenine, özellikle İran seferinde ve hemen binmek istemedikleri görülüyor.

Çünkü ABD’nin Irak işgali ve Ortadoğu’daki kaos ortamının yarattığı olumsuz atmosfer, Körfez ülkeleri başta olmak üzere, Araplar’ın ekonomisine, sosyal dokusuna ve coğrafyanın geleceğine yönelik birçok yönden ağır bir yük yüklemiştir. Şöyle veya böyle Irak savaşından etkilenen Körfez ülkeleri, basına yansıdığı kadarıyla, bölgede şu an özellikle İran eksenli yeni bir savaşın yaşanmasından yana görünmüyorlar. Bu vesileyle, Birleşik Arap Emirlikleri Stratejik Araştırma Merkezi Genel Müdürü Cemal es-Suveyda, “Bush’un bölge ülkelerini İran’a karşı kışkırtmaya dayalı sözlerinin kabul edilemez olduğunu” ve “bölge halklarının hem Amerika’yı hem de İran’ı tanıdığını”, “İran ve bölge ülkeleri arasında iyi bir işbirliğinin olduğunu”⁴ söylüyordu.

Arap şeyhlerinin gözünü korkutan bir diğer olgu ise, ABD’nin bölgedeki ve Irak’taki marifetleri. Bunun yanısıra, Körfez’in kimi ülkelerinde İran eksenli Bahreyn’de ve özellikle Yemen’in Kuzey’inde Abdulkerim el-Hovsi milisleriyle hükümet güçleri arasında ara sıra devam eden çatışmalar, bölgedeki bu rejimleri İran konusunda ayrıca kaygılandırıyor. Yani İran’a yönelik olası bir askeri harekette, ABD’nin yanında yer alacak olan herhangi bir Körfez rejimin ayakta kalıp kalmayacağı sorusu ortada duruyor. Bu nedenle son yıllarda Körfez ülkeleri İran’la ekonomik ve siyasi ilişkileri geliştirmeyi tercih ediyor. Diğer emperyalist devletlerin, İran meselesinin görüşmeler yoluyla halledilmesini dilendirdikleri gibi, Bahreyn Emiri basın müşaviri Nebi el-Hamr da “İran meselesinin çözüm yolu müzakereler”dir diyor. Öyle görünüyor ki, Körfez ülkelerinden biri, ABD, İsrail ve İran arasında bir arabulucu misyonuna soyunuyor gibi...

Özet olarak, ABD’nin İran’a olası bir saldırısı durumunda, Körfez’den dünyaya sevk edilen petrol ihracatı büyük darbe alacağı gibi, Körfez ülkelerinin petrolden elde ettikleri gelirler büyük oranda baltalanacaktır. Böyle bir saldırı, halihazırda gripe yakalanmış olan ABD ekonomisi başta olmak üzere, dünya ekonomisinde yaşanan krizi de tetikleyecektir.

ABD ve müttefiklerinin Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan ve Kürdistan coğrafyasına yönelik sürdürdükleri vahşi zulüm ve cani yöntemler karşısında, Tanrı Ortadoğu’da adeta inzivaya çekilmiş! Bu bölgedeki kullarına karşı suskunluğunu korumayı sürdürüp, sorumluluğunu unutmuş durumda!..

23 Ocak ‘08

¹ Edward Said, Şarkiyatçılık Batının Şark Anlayışları. Metis Yayınları.

² Aktaran, ARTE TV

³ Ajanslar

⁴ Aktaran, Mehrnews Ajansı, 14. 01.08

Almanya'nın iki eyaletinde seçimler!

Yaklaşık bir aydan beri yoğun tartışmalara konu olan Hessen ve Aşağı Saksonya (Niedersachsen) eyaleti seçimleri 27 Ocak tarihinde gerçekleşti. İster genel, ister yerel seçimlerde olsun, her seçim döneminde diğer sorunların ve gündemlerin yanısıra göçmenler hep seçim malzemesine konu edilir. Hafta sonu yapılan seçimlerde, özellikle de Hessen Eyaleti'nde iktidarda olan CDU'nun eyalet başkanı Roland Koch tarafından iki konu öne çıkarılarak seçim kampanyası yürütüldü. Bunlardan biri göçmen sorunu idi. Buna bağlı olarak göçmen gençlik ve şiddet teması, yabancı düşmanlığı ve ırkçılık temelinde bir kampanyaya dönüştürüldü. Koch hızını alamyarak 14 yaşın altında olan çocuklara bile suç işlemeleri halinde ağır cezalar verilmesini, suç işleyen yabancı gençlerin sınırışı edilmesini seçim malzemesi yaptı. Ancak açıktan ırkçı-faşist partilerin dillendirmeye cesaret edebilecekleri göçmenlere dönük politikasını seçim kampanyası süresince hep işledi. Bu konuda CDU'lu olan Almanya başbakanı Angela Merkel başta olmak üzere partisinin her kademesinin desteğinin yanısıra ırkçı-faşist parti NPD'nin sözcülerinden bile destek aldı.

CDU ve FDP'nin (Liberal Parti) ortaklaşa seçim konusu ettikleri ve tam bir sınıf kini ile saldırdıkları sosyalizm fikriydi.

Ama sonuçta ne Koch'un partisi CDU'nun göçmenlere dönük ırkçı-faşist seçim kampanyası, ne de sol parti şahsında sosyalizm

ve onun değerlerine saldırganlık onları hezimetten kurtaramadı. 2003 seçimlerine göre %12 lik bir oy kaybı yaşadı. Hafta sonu yapılan seçimlerdeki oy dağılımları şöyle oldu.

Hessen Eyaleti: CDU %36.8, SPD %36,7, Yeşiller %7.5, FDP %9.4, Die Linke (Sol parti) %5.1

Nierdersachsen(Aşağı Saksonya): CDU %42.5, SPD %30.3 (300 binin üzerinde oy kaybı), FDP %8.2, Yeşiller %8, Sol parti %7.1

Hessen Eyaletinde nasıl bir koalisyon oluşacağı henüz belirsiz ve kısa sürede çözülmesi zor görünüyor.

Aşağı Saksonya'da CDU % 42.5 oy oranı ile birinci parti olmasına rağmen, tam 470 bin civarında oy kaybetmiş durumda.

Bu seçimlerin dikkate değer olan yanı ise, Sol partinin, Almanya'nın eski eyaletlerinden Aşağı Saksonya'da %7,1 ve Hessen Eyaletinde %5,1'lik oy oranı ile ilk kez parlamentoya girmiş olmasıdır. İkincisi ise SPD Hessen Eyaleti'nde sosyal adalet temalarını işleyerek oylarını %8 oranında sahtekarca arttırmış olmasına rağmen, işçilerden, işsizlerden ve emeklilerden sadece %1 oranında oy almıştır. Oyların önemli bölümünü memur statüsünde olanlardan, küçük ve orta işletmelerden sağlamıştır. Üçüncüsü ise, ırkçılık ve yabancı düşmanlığı yapılarak eskisi gibi oy avcılığı yapılamayacağı görülmüştür. Hessen seçimleri bunun en somut örneğidir.

Kızıl Bayrak/Berlin

Küresel eylem günü...

“Başka bir dünya mümkün!”

Davos'ta toplanan Dünya Ekonomik Forumu ile aynı zamanda düzenlenen Dünya Sosyal Forumu bu yıl toplanamadı. DSF onun yerine yerellerde yapılacak protestolar örgütlenmesi kararı aldı. Bu karar doğrultusunda, Türkiye Sosyal Forumu'nun çağrısı ile 26 Ocak günü Taksim Gezi Parkı'nda bir eylem gerçekleştirildi.

“Emperyalizme, neoliberalizme, ırkçılığa, gericiliğe karşı başka bir Türkiye, başka bir dünya mümkün!” pankartının açıldığı eylemde, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Katil İsrail Filistin'den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Başka bir dünya mümkün!” ve “Milyonlar aç işgal altında! Yaşasın küresel intifada!” sloganları atıldı.

Eylemde kitle adına MMO İstanbul Şube Başkanı İlter Çelik basın açıklaması yaptı. Sermayenin küreselleşme saldırılarının dünyada yarattığı sonuçlardan örnekler verdi ve bu yıkıma karşı sessiz kalınmadığını, mücadelenin küreselleşmesinin tüm bu yağma politikalarının çok güçlü, çok renkli ve çok direngen bir hareket yarattığını vurguladı. Latin Amerika'dan Hindistan'a, Afrika'dan Avrupa'ya kadar kıtalara yayılan ve kıtalardaki sosyal hareketleri birleştiren bir küreselleşme karşıtı mücadele dalgasına işaret ederek 15 Şubat 2003'te 600'den fazla kentte aynı anda örgütlenen savaş karşıtı eylemin, bu hareketin en çarpıcı zirvelerden biri olduğunu ifade etti.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme BAK, Alınteri, HÖC, Kaldıraç ve SGD dövizleriyle katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Duisburg'da Hrant Dink anması

Hrant Dink'I anma etkinliklerden biri, 27 Ocak günü, Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu (DEKÖP-A) tarafından, Almanya'nın Duisburg kentinde gerçekleştirildi. Panele yaklaşık 200 kişi katıldı.

Panele konuşmacı olarak, DEKÖP-A adına Bir-Kar temsilcisi ile Hrant Dink'in avukatı Erdal Doğan katıldı. Ragıp Zarakol kendisine açılmış bir davadan dolayı yurtdışına çıkamadığı için panele konuyla ilgili görüşlerini belirten bir yazı gönderdi. Panel, bir arkadaşın yaptığı kısa bir giriş konuşması ve ardından Hrant Dink şahsında tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ve Zarakolu'un gönderdiği metnin okunmasıyla başladı.

Saygı duruşunun ardından ilk söz Hrant Dink'in avukatına verildi. Doğan konuşmasında, Hrant Dink'in asıl katilinin 17 yaşındaki bir genç değil, harcinin halkların katliamıyla yoğuran faşist, şovenist, dinci ve inkarcı zihniyet olduğunu; amaçları farklı olsa da aynı güçler tarafından, Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Muammer Aksoy, Musa Anter'in katledildiğini belirtti. Eskilerle yeniler arasında temel bir farkın olduğunu, eskiden katillerin gizlendiğini, şimdi ise 17 yaşında gençlerin fail diye açıklandığını bunların ulusal kahramanlar gibi gösterildiğini belirtti. Saldırıların asıl olarak Kürtleri hedef aldığını, önümüzdeki dönem ise Alevilerin de buna dahil olacağını vurguladı.

Av. Erdal Doğan'dan sonra ise DEKÖP-A temsilcisi arkadaş söz aldı. DEKÖP-A temsilcisi daha çok bu katliamın siyasal mesajına ve bu mesajın biz devrimcilere yüklediği görevlere vurgu yapan bir konuşma yaptı.

DEKÖP-A temsilcisi, Hrant Dink ve başka birçok ismin tesadüfen hedef seçilmediklerini, Hrant Dink, Musa Anter gibi şahsiyetlere sıkılan kurşunun Türkiye'deki halkların kardeşliği özlemine sıkılan bir kurşun olduğunun altını çizdi. Türkiye'de ulusal sorunun kesin ve kalıcı tek çözümünün her ulustan işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesi sonucu yapılacak devrimle olduğunu belirtti. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve bu konudaki deneyimlerden örnekler verdikten sonra, herkesi faşist sermaye devletine karşı birleşik devrimci bir eksende birleşmeye çağırdı.

Soru-cevap bölümü ile devam eden panelde çeşitli kişiler konu hakkındaki görüşlerini dile getirdiler. Bu bölümde Hrant Dink'in kuzeni Filiz Dink ile Dersim katliamını yaşamış ve o dönemde sürgün edilmiş bir Ermeni yaşlı kadın da söz alarak kısa bir konuşma yaptı.

Panelin son bölümünde söz alan bir başka katılımcı ise, başta devrimcilerin Ermeni soykırımını kabul ve mahkum eden ideolojik bir tutum içinde olması gerektiğini vurgulayan bir konuşma yaptı.

Bir-Kar / NRW

1980 Tariş Direnişi: Faşizme karşı ileri!

Volkan Yarasır

Türkiye kapitalizmi 1980 yılına derinleşen bir krizle girdi. Tekelci burjuvazi krizi aşmak için iç savaş politikaları izliyordu. Terörize bir ortam yaratılmış, toplum istenen psikolojik ortama sokulmuştu.

Geniş toplum kesimleri, nasıl olursa olsun can ve mal güvenliğini sağlayacak güçlü bir devlet otoritesine rıza gösterecek bir haldeydi. Askeri bir darbe “kurtuluş” olarak görülmeye başlanmıştı.

13 Aralık 1979’da Selimiye Kışlası’nda bir araya gelen generaller, gerekli ortamın tam olgunlaşmadığını düşünerek, müdahaleden önce bir uyarı mektubunu-muhtırayı kaleme aldılar. Muhtıra, gerekli mercilere iletmek için 27 Aralık’ta, Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk’e verildi.

Muhtıra, bir anlamda 12 Eylül müdahalesinin bir ön hazırlığı niteliğini taşımaktaydı. Genelkurmay Başkanı bu ön hazırlıkların tamamlanmasını sağlamak ve nabız ölçmek amacıyla, 15 Şubat’la 16 Mayıs 1980 tarihleri arasında bütün ordu ve kolorduları dolaştı.

Bu dönemde ekonomi tam bir tıkanma noktasındaydı. Dışa bağlı ekonominin yapısal özelliklerinden kaynaklanan ekonomik kriz iyice derinleşmekteydi. Hiper enflasyon ve pahalılık, yolsuzluklar ve karaborsa günlük hayatın bir parçası haline gelmişti, yaşanan döviz darboğazı ekonomiyi işlemez bir duruma sokmuştu.

IMF ve Dünya Bankası, Türkiye’nin ihracata yönelik bir ekonomi modeline yönelmesini dayatmaktaydı. 24 Ocak 1980 tarihinde Demirel hükümeti, IMF ve tekelci burjuvazinin “önerileri” doğrultusunda ünlü 24 Ocak Kararları’nı aldı.

Bu kararlar doğrultusunda yüzde 49 devalüasyon yapıldı ve dolar 70 TL oldu. Bu uygulamayı temel gıda ve tüketim maddeleri yanında, petrol ürünlerine, kömüre, demir-çelik ürünlerine, çimentoya, kağıda yapılan yüksek oranları zamlar izledi.

Alınan kararlarla, en başta dış kredi musluklarının açılması ve ekonominin canlandırılması hedefleniyordu. İç talebin kısıtlandığı, halkın alım gücünün düştüğü ortamda yeni önlemlerle ekonomi ihracata yönlendirilecek ve bu suretle Türkiye dış borçlarını faizleriyle birlikte ödeyebilir hale gelecekti. Egemen çevrelerin bu programı hayata geçirmelerinin “normal” bir parlamenter rejimde mümkün olmadığı herkes tarafından kabul edilmekteydi.

Bu program ancak bir faşist diktatörlükle hayata geçirilebilirdi. Latin Amerika ülkelerinde yaşanan deneyimler bu süreçte tipik bir örnek oluşturmaktaydı.

Bülent Ecevit, 24 Ocak Kararları’na karşı çıkarken şu sözleri sarf etmekteydi; “Şimdi izlenmekte olan ekonomik ve sosyal politikalar bir dikta rejimi oturmaktan uygulanamaz.”

Programın özü kısaca şuydu: İşçi ücretlerinin sınırlandırılması, tarım ürünleri fiyatlarının, memurların ve tüm çalışan kesimlerin gelirlerinin düşük tutulması, yüksek oranlı seri zamlar yapılarak, halkın tükettiği bütün malların pahalılandırılması...

Bütün bunların yapılabilmesi, başta sendikaların kapatılması, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını savunan tüm güçlerin tasfiye edilmesi ve halkın yoğun bir baskı altında tutulmasıyla olanaklıydı.

Adımlar da bu doğrultuda atıldı. 24 Ocak Kararları, 12 Eylül’e giden süreci hızlandırdı. 24 Ocak Kararları askeri darbeyi zorunlu kılan bir içerik taşımaktaydı.

Demirel Hükümeti, bu durum karşısında askeri darbeyi “gerektermeyecek” bir politika izlemeye başladı. Bir askeri darbenin gerçekleştireceği politikalar

Demirel Hükümeti tarafından yürütülmeye çalışıldı. Toplumsal muhalefetin bastırılması için ancak askeri faşist diktatörlükler altında yürütülebilecek operasyonlar, “anarşiyi önleme” adına yapılmaya başlandı.

Demirel’in bu politikalarının ilk örneği 1980 yılı başlarında, Tariş’te yaşandı.

Tariş, Ege bölgesinde 80 bin üreticinin ortak olduğu ve ülkenin tarımsal ürünlerinin değerlendirilmesinde önemli bir yer tutan ve 11 bin kadar işçinin çalıştığı fabrikalardan oluşmaktaydı.

Bir kooperatif olan Tariş’in yönetim kurulları, kağıt üzerinde, üretici ortaklar tarafından belirlenmekteydi. Fakat yönetim kurulunu seçen asıl güç, büyük toprak sahipleri ve kooperatifin büyük hissedarlarıydı.

Kooperatife bağlı fabrika müdürleri, genel müdür ve diğer bürokratlar, bakanlıklar tarafından atanmaktaydı. Tariş bu görünümüyle (bütün birliklerde -Çukobirlik, Ant, Trakyabirlik, Fiskobirlik- olduğu gibi) yarı-resmi bir kuruluş özelliği taşımaktaydı. Bu özelliğinden dolayı, siyasi iktidarların her zaman üzerinde projeler geliştirdiği bir alan oldu. Siyasi iktidarlar bu kuruluşa politik olarak yaklaştı.

Milliyetçi Cephe-MC hükümetleri döneminde, Tariş işçisi üzerinden yoğun baskı kurulmuş, yüzlerce işçi işten atılmıştı. Bu işçilerin yerlerini ağırlıkta, MC hükümetlerinde yer alan partilerin taraftarları yerleştirilmişti. Özellikle 1975-1977 arasında işe alınanların büyük çoğunluğu MHP kökenli işçilerdi. MC hükümetleri döneminde Tariş işletmeleri, bir iflasın eşiğine gelmişti.

Ancak 1977 yılında MC’nin iktidardan düşmesinden sonra, işçilerin mücadelesi ve büyük fedakarlıkları sonucu Tariş yeniden normal bir işletme haline dönüşmüş, üretim en yüksek düzeye ulaşmıştı.

Demirel’in yeni bir MC niteliğindeki hükümeti başa gelince, Tariş’e yönelik tasfiye ve baskı politikaları yeniden gündeme sokuldu.

Önce yazılı ve görsel basında (TRT 1’de) Tariş’in “anarşi yuvası” olarak gösteren yoğun bir dezenformasyon kampanyası başlatıldı, ardından Tariş’te çalışan işçiler işlerinden atılmak istendi. Fakat

binlerce Tariş işçisi, hükümetin bu politikalarına karşı tepki gösterdi ve direndi.

Güvenlik güçleri, 22 Ocak sabahı, “arama yapmak” bahanesiyle Tariş’in tüm işletmelerine girdiler. İşçiler, güvenlik güçlerinin operasyonlarına karşı direnişe geçtiler. Çiğli İplik Fabrikası, Zeytinyağı Kombinası ve Üzüm İşletmeleri’nde işçilerle polis arasında çatışma yaşandı. İşçiler, kendilerini silah, cop, panzer ve kariyerlere karşı iğlerle, masuralarla korumaya çalıştılar. Olaylarda 5 işçi, bir polis yaralandı, 100 işçi gözaltına alındı.

Olay kısa sürdü. Ama yankısı kısa sürede İzmir’in bütününde duyuldu. Özellikle Tariş işçilerinin oturduğu Çimentepe, Gültepe gibi gecekondu bölgelerinde halk işçileri desteklemek için sokakları doldurdu. Ege Üniversitesi öğrencileri, üniversiteyi işgal ederek, Tariş direnişini desteklediler. Öğrencilerle polis arasında çıkan çatışmada 60’tan fazla öğrenci ve 7 polis yaralandı.

23 Ocak’taki bu eylemleri, 24 Ocak’ta İstanbul ve diğer illerdeki yüksek okullarda yapılan protesto eylemleri izledi.

24 Ocak’ta DİSK, İzmirli işçilerin Tariş işçileriyle dayanışmalarını göstermek ve Tariş işçileri üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla iki saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Eyleme, İzmir’in bütün işyerlerindeki işçiler katıldı.

26 Ocak’ta DİSK, Tariş işçilerinin direnişini desteklemek amacıyla, İzmir’de bir miting düzenledi. Kitlel bir katılımla gerçekleşen mitingde DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk yaptığı konuşmada şunları söyledi:

“Bugün ülkede 5 milyona yakın işsiz var. İşsizliğin gırtlığımızı sıktığı, böylesine yaygın olduğu bir ortamda eski MC’lerin devamı yeni hükümet, Kooperatif Birlikleri’nde ve KİT’lerde çalışan işçilere karşı korkunç bir saldırıya geçti. Tekel’de, Fiskobirlik’te, Çukobirlik’te, Antbirlik’te ve Tariş’te her türlü kıskırtmaya girişerek planladıkları büyük işçi kıyımını gerçekleştirmek istiyor. Salı günü Tariş’e bağlı işyerleri savaş yöntemleriyle basılmıştır. İşçiler süngü ve coplarla dağıtılmak istenmiş. İşyerleri işgal

edilmeye çalışılmıştır.

‘Anarşi ve teröre karşı’ mücadele bahanesiyle Demirel iktidarı işyerlerinde anarşi ve terörü yaratmıştır.

Amaçları bellidir. Bu işyerlerine yine faşist militanları dolduracaklardır. İşçiler bu faşist militanların baskısıyla yılgınlığa ve sömürüye boyun eğmeye itilmek istenecektir.”

Tariş işçisi, 22 Ocak günü başlattığı direnişi bir süre sonra kendiliğinden kaldırdı. Tüm işletmelerde üretim yeniden başladı.

Fakat saldırı dalgası durmamıştı. Tariş Genel Müdürlüğü gazetelere 6 Şubat 1980’de paralı ilan vererek, fabrikaların bir hafta süreyle kapatılacağını ve hasar tespiti yapılacağını, işletmenin bütün işçilerin işine son verme hakkının doğduğunu, fabrikalar yeniden açıldığında direnişe katılmayanların yeniden işe başlayabileceğini açıkladı. 7 Şubat günü 3 bine yakın işçinin işine son verildi ve polis aynı gün tekrar operasyona başladı. Bazı işletmeler polis tarafından boşaltıldı. Alsancak’taki üzüm işletmesinin boşaltılması sırasında polisle işçiler arasında çatışma çıktı. Gaz dökerek caddeyi ateşe veren işçilerden 600’ü gözaltına alındı. Çatışmada 50 işçi yaralandı. Gözaltına alınan işçiler Atatürk Stadyumu’na götürüldü.

8 Şubat 1980’de, güvenlik güçleri iplik fabrikasındaki direnişi kırmak için fabrikanın bulunduğu bölgeye yöneldi. Güvenlik güçleri fabrikaya varmadan, Çiğli, Çimentepe, Maraş mahalleleri gecekondu halkının oluşturduğu barikatlarla karşılaştı. Güvenlik güçleri bu barikatı aşamadı. Tariş işçisi, İzmir’in Gültepe, Altındağ ve diğer gecekondu halkı tarafından desteklendi. Halk sokaklarda protesto gösterisi yaparken, kentte esnaf yaygın bir şekilde kepenk kapama eylemine başladı. Özellikle Gültepe’de ve şehrin birkaç gecekondu bölgesinde polisle çatışmalar çıktı. Gültepe’de 400 içi gözaltına alındı.

Aynı gün, İzmir’de DİSK’e bağlı sendikalara üye 55 bin işçi bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. Bankalar, fabrikalar, belediye otobüsleri çalışmadı.

7 Şubat’ta polis tarafından boşaltılan Yağ Kombinası ve Bornova’daki 2 No’lu Üzüm İşletmesi işçiler tarafından yeniden işgal edildi. Polis işgale hemen müdahale etti. Polisle işçiler arasında çıkan çatışma sonucunda 3 kişi yaralandı. Polis zorla fabrikaları yeniden boşalttı.

Olaylar 9 Şubat’ta da sürdü. Bu arada işten çıkarılan işçilerin sayısı 5 bine ulaşmıştı.

10 Şubat’ta Çiğli İplik Fabrikası’ndaki direnişi kırmaya giden güvenlik güçleri, Çimentepe halkının direnişiyle karşılaştı. Polisle halk arasında silahlı çatışma çıktı.

Bu olayın ardından polis Çiğli’nin gecekondu mahallesine operasyon düzenledi. Çiğli’de halk barikatlar kurarak direndi. Polis, binin üzerinde jandarma gücüyle takviye edilerek, yeniden müdahale etti. Halkla güvenlik güçleri arasında çatışma çıktı. Barikatları aşan polis, Çimentepe gecekondu mahallesine büyük bir operasyon düzenledi. Mahalledeki bütün evler arandı. 500 kişi gözaltına alındı.

Polis, Çiğli pamuk depolarına ulaşarak, işçiler tarafından burada kurulan barikatları dağıttı. İşçileri fabrikadan zorla çıkardı. Çiğli’de bu olaylar devam ederken, İzmir’in çeşitli yerlerinde ve özellikle Gültepe’de Tariş işçilerinin direnişini destekleyen eylemler yapıldı. Gültepe’de polisle halk arasında silahlı çatışma çıktı.

Olaylar 11 Şubat’ta da devam etti. İzmir’in çeşitli yerlerinde Tariş direnişini destekleyen gösteriler yapıldı. Destek eylemleri Türkiye çapına yayıldı. İşçi sınıfı, öğrenci gençlik, demokratik kitle örgütleri Tariş işçilerini destekleyen ve güvenlik güçlerinin operasyonlarını kınayan protesto gösterileri gerçekleştirdiler.

13 Şubat’ta Tariş işletmelerinin bazı bölümleri,

polis gözetiminde açıldı. Fakat işçilerin büyük bir kısmı işbaşı yapmadı.

14 Şubat’ta Çiğli İplik Fabrikası’nda devam eden işgalin kırılması amacıyla, güvenlik güçleri büyük bir operasyona girişti. Operasyona 10 bin jandarma komandosu ve piyadenin yanında binlerce polis katıldı. Çiğli İplik Fabrikası’ndaki işgalci işçilere karşı, panzer, kariyer, helikopter ve keşif uçakları kullanıldı.

Operasyon saat 11’de başladı. Polis 15 dakika süren çatışma sonucunda panzerlerle kapıları kırarak fabrika bahçesine girdi. Polisin işgali bitirilmesi yönündeki çağrısı sonucu bin kadar işçi fabrikadan çıkarak teslim oldu. Bir kısım işçi direnişe devam etti. Fabrikaya ikinci operasyon öğleden sonra yapıldı. Polis panzerler ve zırhlı araçlarla fabrikanın içine girmeye çalıştı. İşçiler bu saldırı karşısında pamuk balyalarıyla oluşturdıkları barikatı ateşe verdiler. Bir saat süren direniş sonucunda polis sonuna kadar direnen 500’ün biraz üzerindeki işçiyi etkisiz hale getirerek, gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçilerin sayısı 1500’e ulaştı. Bu işçiler Karşıyaka Spor Salonu’na götürüldü.

Fabrikaların boşaltılmasının ardından Çiğli ve Çimentepe gecekondu mahallelerinde polisle silahlı çatışmalar çıktı. İzmir’in birçok semtinde de polisle çatışma yaşandı.

Aynı gün DİSK’e bağlı sendikalar iki günlük greve çıkarak, Tariş olaylarını protesto edip, Tariş işçilerinin yanında olduklarını gösterdiler. Grev, süre dolmadan 15 Şubat günü öğlen saatinde bitirildi. Bu dayanışma grevine tahmini olarak çeşitli sektörlerde çalışan 50 bin işçi katıldı.

15 Şubat’ta, polis, çevresi barikatlarla örülmüş Çimentepe’yi kuşattı. Polisin barikatları aşma girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Çıkan çatışmada yaralanmalar oldu. Halk Çimentepe’nin bütün sokaklarında barikatlar kurdu. Polis, ancak jandarmadan aldığı destekle barikatları aşarak mahalleye girebildi. Çimentepe’de bütün evler arandı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Aynı günün akşamında polis Gültepe’ye yönelik gece baskını yaptı. Resmi güçlerle koordineli hareket eden sivil faşistlerin saldırıları sonucu bir öğretmen yaşamını yitirirken, iki kişi yaralandı.

16 Şubat’ta polis Gültepe’ye girmeye çalıştı. Çıkan silahlı çatışmada 3 polis öldü, 17 polis, iki er ve halktan 100 kişi yaralandı. 17 Şubat’ta saatlerce süren operasyon sonucunda polis Gültepe’de denetimi sağlayabildi. Gültepe’de bütün evler arandı. 700 kişi gözaltına alındı.

18 Şubat’ta Pamukyağı Kombinası ile 1 ve 2 no’lu üzüm işletmeleri güvenlik güçlerinin gözetiminde açıldı.

1 No’lu üzüm ve pamuk işletmelerine daha önce çalışan hiçbir işçi alınmadı, MHP eğilimli 800 işçi işbaşı yaptı. 2 No’lu üzüm işletmesinde ve incir, alkol ve kolonya işletmelerinde üretim yapılmadı.

Eylemlere katılmayan işçilerin işe alınacağı açıklansa da, bu işçilerin bir kısmı ve raporlu 300 işçi işten atıldı. 1200 işçi ve memur, kooperatiflere atandı. İşlerine son verilen işçilerin hiçbirine tazminat ödenmedi.

Olaylardan sonra, Tariş Genel Müdürlüğü tarafından kara listeler hazırlandı. Listeler özel sektördeki işyerlerine gönderildi. Böylece işten atılan işçilerin özel sektörde iş bulmasının önüne geçilmek istendi.

20 Şubat’ta Tariş’ta üretime yeniden başlandı. Olaylardan sonra işçilerin çoğunluğunun işlerine son verildi. Bu işçilerin yerlerine MHP eğilimli kişiler yerleştirildi. İşçiler aleyhine açılan davada 135 işçiye direnişe katıldıkları gerekçesiyle 25’er ay ceza verildi.

Tariş Direnişi, Türkiye işçi hareketinin en önemli işçi eylemlerinden biri olarak tarihteki yerini aldı.

Eylemin uzun süreli olması ve devlet güçleriyle açık çatışmalarla geçmesi, sınıfın giderek radikalleştiğini ve siyasallaştığını ortaya koymaktaydı.

Tariş direnişinin önemli özelliklerinden biri de eyleme tüm anti-faşist güçlerin katılmasıydı. Eylem gecekondu halkı, öğrenci gençlik, diğer sektörlerde çalışan işçiler ve bütün devrimci güçler tarafından aktif olarak desteklendi. Eylemin lokal düzeyde kalmayarak, İzmir çapında yayılması ve yaşam alanlarıyla çalışma alanlarında koordineli bir direniş hattının örülmesi, Tariş Direnişi’nin dünden bugüne taşıdığı önemli birikimler oldu.

Tariş Direnişi, Türkiye işçi sınıfının özellikle 1968-1969 yıllarındaki fabrika işgal eylemleriyle başlayan, 15-16 Haziran genel direnişiyle zirveye ulaşan, düzenden kopma ve militan mücadele geleneğinin önemli örneklerinden biri olarak dikkat çekti. Hatta Tariş Direnişi, koşulların iyi değerlendirilmesi ve ücret edilmesine bağlı olarak bir genel ayaklanma örneği olabilirdi. Direniş bu anlamıyla tarihsel bir fırsattı. Tariş Direnişi’nin bu yönünün açığa çıkması, Türkiye solunun işçi sınıfına, devrime ve sosyalizme bakışıyla yakından ilintiliydi. Direniş, bir genel ayaklanma provası olabilirdi, yine de yenilgi yaşanabilirdi, ama Samuel Beckett’in* dediği gibi, denerdik ve daha iyi yenilmiş olurduk. Böylesi bir süreç 12 Eylül faşizmine karşı mücadelenin de seyrini değiştirebilirdi. Tariş Direnişi’nin bu yönü, ayrıca düşünmeye değerdir.

* “*Denedik, hep yenildik. Olsun, yine dene. Yine yenil daha iyi yenil*” sözüyle bilinen İrlandalı roman, öykü, tiyatro oyunu yazarı.

KAMP-ÜS’ün kampüslere girişi yasak!

İstanbul Üniversitesi’nde çıkarttığımız yerel yayınıımız KAMP-ÜS’ün Merkez Kampüs’e girişi rektörlük tarafından yasaklanmış bulunuyor. Geçtiğimiz günlerde Merkez Kampüs’te KAMP-ÜS dergisinin satışını yaparken bizler için hiç de yeni ve şaşırtıcı olmayan bu gelişmeyi öğrendik: Merkez Kampüs’e KAMP-ÜS ile girmek yasakmış!

İkinci sayımızın satışı için Merkez Kampüs’e gittiğimizde, geçen sayımızı alan öğrenciler, kampüs girişindeki çanta aramalarında bu yayının görülmesi üzerine KAMP-ÜS’ün rektörlük tarafından yasaklandığını ve içeri sokulmasının engellendiğini söylediler. ÖGB’ler birçok öğrencinin dergisini çıkışta geri vermek üzere el koymuş.

İÜ’de her gün baskı koşulları artıyor. Üniversite yönetimi özel güvenlikler eliyle istemediği yayınları keyfi bir şekilde üniversiteye sokmuyor. Üniversiteye girerken öğrencilere potansiyel “terörist” muamelesi yapılıyor, üstleri ve çantaları aranarak taciz ediliyor. Cezaevlerine bile girebilen yayınlar üniversiteye sokulmuyor. Ancak aynı kapılardan satır ve bıçaklar ise giriyor. İÜ’de F tipini aşan uygulamalara imza atılıyor. Yasal olan yayınlara yasadışı uygulamalar yapılıyor.

Hafta başından itibaren gelişen olayı anlatan bildirilerimizle öğrencileri KAMP-ÜS’ü sahiplenmeye çağırıyoruz. Önce olayın yaşandığı Merkez Kampüs’e dağıtım gerçekleştirdik. Ayrıca Yabancı Diller ve Fen-Edebiyat Fakülteleri’nde de olayı gündemleştiriyoruz.

Üniversitelerin toplama kampına ve sermaye üssüne dönüştürülmesine karşı yükselttiğimiz mücadeleyi engellemeye çalışıyorlar. Bizleri susturamayacaklar, yazılarımızı susturamayacaklar, sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz!

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Yargısız infaz talimatı!

M. Can Yüce

Aslında gündemde önemli konular var; “Ergenekon operasyonu”, “derin devlet” tartışmaları, yayınlanan Ecevit belgeleri ve bunlarda yazılan Kürdistan için öngörülen tehcir ve Türkleştirme planları gibi... Ama www.hpg-online.net sitesinde yayınlanan **Aram Masis** imzalı bir yazı, açık bir “Yargısız infaz talimatı” niteliğinde olduğu için bu yazı ve buna sinen anlayışı ve pratiği teşhir etmek kaçınılmaz bir öncelik haline geldi.

Anılan yazı, PKK / KCK’nin resmi sitelerinden birinde yayınlandığı için önemli ve devrimci yurtsever, demokrat ve insan hakları savunucularının dikkatini bu konu üzerine çekmek kaçınılmaz bir zorunluluk olmaktadır. Yazıda İbrahim Güçlü “Derin devletin ajanı” olmakla suçlanıyor ve “Kürt gençlerine” hedef olarak gösteriliyor. Bu yazı, “katli vacip” fetvasından başka bir şey değildir...

Bu anlayış ilkel, insanlık dışı bir yargısız infaz talimatıdır. Bu suçlama, yargısız idam kararı Kürt halkı adına, onun değerleri ve mücadelesi adına veriliyor, infazı için ise “gençler” göreve çağırılıyor; bu, içinde her türlü linç olasılığını da barındırıyor.

Önce şuradan başlamak gerekiyor: Sizde en sıradan ve geri adalet, hak ve hukuk duygusu yok mu? İkincisi, insanları böyle keyfi yargılama, suçlama, mahkûm etme ve infaz etme hak ve yetkisini kimden aldınız? Kürt halkından mı, devrim yasalarından mı? Kürt halkı ve devrim yasaları keyfilik, ölçüsüzlük, sınırsızlık, hiçbir yasa ve hukuk tanımama mıdır? Peki, bu noktada sizin özel savaş rejiminden ve uygulamalarından bir farkınız kalır mı?

Bugün en sıradan ve geri burjuva hukukunda bile, en azından formel-biçimsel olarak, savunma hakkı ve yargılanma hakkı vardır ve bu sıkı kurallara bağlanmıştır! Bu, özel savaş rejimi olarak nitelediğimiz TC’de de böyledir, 12 Eylül karanlığında, en azından biçimsel olarak böyleydi. Elbette yargısız ve yerinde infazlar dün de vardı, bugün de var... Ama bunlar, hiçbir zaman resmen savunulmadı, savunulamadı, yargıdan kaçırıldı, üstü örtüldü, karanlık sırlar içinde bırakıldı. Öyle olmakla birlikte 12 Eylül rejimi, resmen bir adamı öldürmek için aylar süren biçimsel mahkemeler kurdu, savunma, temyiz ve diğer mekanizmaları işletti; yani “işî kitabına uydurmaya çalıştı”.

Daha uzaklara gitmeye gerek yok. Öcalan yakalandığında PKK adına yapılanların tümünü üstlendi, 30 bin kişinin ölümünden sorumlu olduğu söylendi ve kendisi de bunu mahkemede kabul etti. Bu durumu belgeli olmasına rağmen devlet bir yargılama sürecini açtı ve yargıladı. Bunda başka hesapları da olsa, devlet formel olarak “yasalarına” uymayı kaçınılmaz gördü. Bu yargılama sürecinin bir parçası olarak Öcalan, “asgari savunma” hakkını kullandı. Yani devlet hemen “yargısız infaz” yapmadı. Oysa devlet ve onun propagandasının etkisindeki halkın gözünde Öcalan bir suçluydu, suçu da 30 bin kişinin ölümüydü. Buna rağmen onu sokaktaki linç sürülerinin önüne atmadı...

Şu noktaya gelmek istiyoruz: Ortada bir suç iddiası mı var, bunun öncelikle usulüne göre yargılanması gerekir. Usulüne göre yargı, suçun yasal tanımı, suçun kanıtlanması, yargılanma ve savunma hakkı gibi temelleri içermesi gerekir. Peki, yargılama hak ve yetkisini kim kullanacak, kimden alacak? Bu söylenenler, bir devletin işlevini anlatıyor, evet. Ama devlet olmayan, halk adına belli

bir gücü elinde tutanların bu tür konularda sorumlu ve dikkatli olmaları gerekir. Yoksa ulusal kurtuluş gibi bir amaç için biriken bir gücü keyfi kullandığınız zaman, kendi iktidarınızı korumak adına her farklı sesi susturmak için kullandığınızda bunun sorumluluğu çok ağır olur ve mutlaka hesap vermeyi gerektirir.

Hiç kimsenin, hiçbir gücün yargısız infaz hakkı ve yetkisi yoktur! Ama ne yazık, bu “yetki” dikta rejimlerinde, demokratik olmayan örgütlerde, tek kişiye veya dar bir gruba dayalı iktidar sistemlerinde farklılıkları susturmanın, iktidarlarını “dikensiz gül bahçesi” gibi yönetme sevdasında olanların sık sık kullandıkları ve bir siyaset kültürüne dönüştürdükleri çok ilkel ve despotik bir araç niteliğini almıştır.

Peki, “ajanlık” nedir? Gerçek suçları açığa çıkarma kavramı mı, yoksa “muhalifleri”, “beğenmediklerini” susturmanın, yargısız infaz konusu yapmanın meşrulaştırıcı maskesi mi? Aram Masis takma adı ardına gizlenen yargısız infazcı kişi, anılan yazısında gerçekten somut bir belge, somut bir kanıt, olay, ilişki dile getirme çabasını sergiliyor mu? Yoksa “gücüm var, istediğimi istediğim gibi karalarım, suçlarım, mahkûm ederim ve infazı için sokağa hedef gösteririm” sorumsuzluğunu mu sergiliyor? Gerçek derdiniz ajanları teşhir ve tecrit etmek mi? Bu konuda da en az burjuva hukuku ölçüsünde adil ve bu bağlamda vicdanlı olmak koşuluyla bunu yapın!

Size göre açıktan açığa “devlete hizmete hazırım” diyenleri nasıl, hangi suç kategorisiyle tanımlamak gerekir? 2004 ortalarında yeniden “silahlı mücadele” kararı aldınız! Bu tarihten sonra yüzlerce insan öldü. Daha yakın bir zamanda Diyarbakır’da birçok masum insanın can vermesine ve yaralamasına neden olan bombalı bir eylem gerçekleştirildi. Bunu da dolaylı da olsa üstlenmek durumunda kaldınız. Peki, bu “silahlı mücadelede”, savaşta politik amacınız nedir? Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkı için verilmeyen silahlı mücadelenin politik ve ahlaki meşruiyeti olabilir mi? Ya sizin mücadeleniz politik ve ahlaki meşruiyetin neresine oturuyor? Açıkça vurgulamak gerekir ki, HPG eliyle yürütülen ve PKK yönetiminde verilen silahlı mücadelenin Kürt halkının özgürlüğü, kendi kaderini belirleme hakkı doğrultusunda bir politik hedefi yoktur ve bu bir suç durumudur! Hedef başkadır ve bu birçok yazımızda

işlenmiştir.

Öcalan iktidar sisteminde, “ajan”, “ajan-provokatör”, “objektif ajanlık” gibi terimler, önemli bir siyaset aracıdır, çok temel bir iktidar mekanizmasıdır! Farklılıkları, “kendilerinden olmayanları”, farklı düşünenleri, itiraz ve reddetme potansiyeli olanları susturmak, tasfiye etmek ve gözden düşürmek, siyaset olarak farklı zeminlerde siyaset yapmalarını önlemek için kullanılan kavramlardır. Birine, “ajan” veya “ajan-provokatör” denildi mi, artık onun “işî bitmiştir”. Bu, süreç içinde bir siyaset kültürüne dönüşmüştür. Bu siyaset kültürünün nasıl oluştuğu ve ortaya çıkardığı politik, psikolojik ve örgütsel sonuçlar “KUKM”ni Toparlama ve Yeniden İnşa BİLDİRGESİ’inde ayrıntılı olarak işlenmiştir. İlgilenenler bu kitabı inceleyebilirler.

Kendileri için demokrasi, insan hakları isteyenlerin uluorta, sorumsuzca ve fütursuzca beğenmedikleri, kendileri gibi düşünmeyenleri suçlama, mahkûm etme ve yargısız infaza tabi tutma hakları yoktur. Kürt halkı da kendi adına yapılan bu tür suç girişimlerine karşı tavır almak, adil ve vicdanlı olmaya davet etmek yönünde net ve kesin bir tavır almak durumundadır! Yoksa bu kirli politikalar ve anlayışlar kendisini de kirletmeye devam edecektir! Hiç kuşkusuz bu, ileri sürülen iddia ne olursa olsun, bir özel savaş kirlenmesidir!

Özel savaş, hiçbir sınır, ölçü, ahlak ve hukuk tanımama, kendisini her şeyin üstünde görme rejimidir!

Peki, halk adına hiçbir sınır, ölçü, ahlak ve hukuk tanımama, kendisini her şeyin üstünde görme anlayış, siyaset ve pratiğini nasıl tanımlamak gerekir?

Birincisine tavır alırken, ikincisi karşısında sessiz kalmak, sadece ilkesizlik ve tutarsızlık değil, aynı zamanda koca bir ikiyüzlülük ve suç ortaklığıdır!

Devrimci sosyalistler, sadece özgür, bağımsız, demokratik ve sosyalist Kürdistan’ın bugünkü sesi değil, aynı zamanda bunun bir ifadesi ve gereği olarak halkımızın ve emekçilerin vicdanının da sesidirler! Bu sesi daha gür ve etkili dillendirmek, toplumumuzun vicdanının karatılmasına, adalet duygularının kirletilmesine karşı etkin bir duruşun sahibi de olmak durumundadırlar!

29 Ocak 2008

Köln İşçi-Kültür Evi’nden etkinlik çağrısı!

“Faşizme, şovenizme ve gericiliğe karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!”

*“Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür,
Ve bir orman gibi kardeşçesine!” Nazım Hikmet*

Türkiye’de, başta Kürt halkı olmak üzere, işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler, sermaye devletinin dozu her geçen gün artan faşist, şovenist ve gerici bir kuşatması altındadır. Sözkonusu olan birleşik bir kuşatmadır.

Kürdü-Türkü ile Lazı, Çerkezi, Arabı, Rumu ile tüm ulus ve azınlıklardan işçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Zira bu birleşik kuşatmayı yarıp-dağıtmanın biricik yolu, işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde birleşik bir sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

İşçi-Kültür Evi olarak, bu ihtiyaçtan hareketle, 10 Şubat 2008 tarihinde gerçekleştirmek üzere, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarı ile bir etkinlik düzenlemeye karar vermiş bulunuyoruz.

Sömürü ve baskıdan arındırılmış, özgür, eşit ve gönüllüğe dayalı bir büyük birlikteliğin özlemini duyan herkesi, bu etkinliğimize katılmaya çağırıyoruz.

Köln İşçi ve Gençlik Kültürevi

Bir özelleştirme öyküsü: TEKEL

TEKEL'in özelleştirilmesinin ikinci ayağı olan TEKEL'e ait sigara bölümünün satışında son teklif verme tarihi 25 Ocak'tan 18 Şubat'a kadar uzatıldı. Oldukça kararlı bir şekilde, TEKEL'i sermayeye peşkeş çekmeyeceklerini ifade eden işçiler, bu konuyu çeşitli eylemlerle gündeme taşıyorlar. SEKA, Seydişehir Alüminyum, TÜPRAŞ, ERDEMİR, TELEKOM vb. gibi önemli işletmelerin özelleştirilmesinden sonra sırada bekleyen PETKİM ve TEKEL sermayenin iştahını kabartan işletmelerdir. Uzun yıllardır özelleştirme kapsamında olan ve parça parça özelleştiren Tekel'in özelleştirme sürecine ve bu süreçte hem sermaye cephesinin ısrarına hem de işçilerin direniş sürecine kısaca bakmakta fayda var.

Tekel'in özelleştirme süreci 70'li yıllarda başlamaktadır. Öncelikle, yabancı tütünün, 70'lerin sonundan itibaren ülkeye kaçak girmesine fırsat verilerek sigara tiryakilerine alıştırıldığını görüyoruz. 12 Eylül sonrası dönemin Başbakanı Turgut Özal ve hükümeti uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına göre yeni düzenlemelere girişmiştir. Özal hükümeti tarafından kaçakçılığı meşrulaştırmak amacıyla önce yabancı sigara ithaline izin verilmiş, daha sonra da Tekel, 1983 yılından itibaren bazı yabancı sigaraları ithal etmeye ve iç piyasaya sürmeye başlamıştır. 1862'den beri yasak olan tütün ithalatı 1984 yılından sonra serbestleşmiştir. Sonraki aşama olarak, 1986 yılında bir kanun değişikliğiyle tütün mamullerinin üretim, dağıtım ve satışında devlet tekeli kaldırılarak, özel sektöre TEKEL ile ortaklık şartıyla, sigara üretim izni verilmiştir. Böylece TEKEL'in tek olma özelliği delinerek, özel sermayenin önü açılmıştır. Bu süreçten itibaren Tekel'de çalışan sayısı adım adım azaltılmaya başlamıştır. (1985'te 57.613 istihdam sayısı, 1995'te 40.841'e, 2001'de ise 32.294'e düşürülerek işçi, memur ve sözleşmeli personelde %44'lük bir azalma söz konusudur.) Bununla birlikte, TEKEL'in 1989 yılında sigarada yüzde 90 olan pazar payı, 2004 yılında yüzde 58'e kadar gerile(til)miştir.

Bu süreç tamamen IMF ve Dünya Bankası'nın denetiminde işlemekteydi ve TEKEL'in özelleştirilmesi için direktifler verilmekteydi. 2 Şubat 2001 tarihinde Tekel'in özelleştirilmesini öngören Özelleştirme Yüksek Kurulu kararı alındı. Tütün Yasası olarak bilinen 4733 sayılı yasa da 9 Ocak 2002 tarihinde yürürlüğe girdi. Bu Tütün Yasası ile tütünde destekleme alımları sona erdirildi ve sözleşmeli üretime geçildi. 3 Haziran 2003 tarihinde Tekel'in sigara ve içki bölümlerinin ticaret sicile ayrı ayrı tescilleri yapıldı. Bu "yeniden yapılanma" ile sermayenin işine gelecek bir şekillendirme yapılmış oldu. Böylece bağımsız şirket kimliği kazanan Tekel'in sigara ve içki bölümlerinin ayrı ayrı özelleştirilmesinin yolu açıldı. 70'li yıllardan beri önü hazırlanan bu süreç sermaye için nihayet sonlanmıştı. Tekel'in önce alkol bölümü Nurol-Limak-Özaltın-TUTSAB Konsorsiyumu'na 292 milyon dolara satıldı. Bu birleşme Mey İçki Sanayi ve Ticaret AŞ. adını alarak Şubat 2004'te faaliyete başladı. Mey içki daha sonra Teksaslı başka bir şirkete satıldı.

Tekel'in adım adım özelleştirme sürecinde Özal'ın büyük katkıları olmuştur. Bilindik senaryo yaşama geçirilmiş, "Tekel zarar ediyor, pazar payı düşüyor" denilerek özelleştirmenin gerekçelendirilmesi yapılmıştır. Bu süreçte önemli katkısı olan bürokratlardan biri de Mehmet Akbay'dır. Özal'ın kararıyla Tekel'e genel müdür olan Mehmet Akbay 15

yıl Tekel'in özelleştirme sürecinde bilfiil çalıştıktan sonra yolsuzluk nedeniyle görevden alınmıştır. Bu kişi daha sonra Philip Morris'e danışman olmuştur.

Tekel'in alkol bölümünün özelleştirilmesinin emekçiler cephesindeki yansıması ise ağır olmuştur. Binlerce Tekel işçisi doğrudan etkilendiği gibi üzüm üreticisi emekçiler de bu durumdan olumsuz etkilenmiştir. Tekel, üzümü doğrudan üreticisinden alırken, özelleştirmeden sonra yeni işletme sahiplerinin üretici yerine tüccarlardan üzüm almaları, ürünlerin fiyatlarının düşmesine neden olmuştur. Bu durum, üzüm üreticisi bir kesimin zarar etmesi ve işsiz kalması sonucunu doğurdu. Tekel'in alkol bölümünü alan Mey İçki, bu işletmeyi alırken değerinin çok altında satın alırken ayrıca yaklaşık 350 trilyon TL'yi de devraldığını, bu konuyla ilgili meclise soru önergesi verilmesinden anlıyoruz. 262 milyon dolar değeri olduğu ifade edilen Tekel alkol, 292 milyon dolara devredilmişti. Bu satıştan yaklaşık 30 milyon doların devlet hazinesinin kazandığını iddia edilse de, gerçekte Mey İçki'nin devraldığı parayla birlikte düşünüldüğünde Tekel alkol bölümünün sermayeye açıkça peşkeş çekildiği ortadadır. Mey İçki ayrıca hisselerinin %90'ını Teksaslı bir şirkete 810 milyon dolara satarak kârına kâr katmıştır. Bu örnekle özelleştirme sayesinde sermayenin nasıl kolayından bir rant elde ettiğini açıklıkla görmekteyiz. Bu nedenle sermaye hükümeti oldukça kararlı bir şekilde özelleştirme çabası içindedir.

Sermayenin iştahını kabartan Tekel özelleştirmesinin şimdiki aşaması ise Tekel sigara bölümüdür. Bu anlamda somut ilk adımların 2003 senesinde atıldığını görüyoruz. Tekel sigaranın özelleştirme ihalesi ile ilgilenenler arasında, **Doğan Grubu, JTI ve BAT** bulunuyor. Ayrıca Bakkallar ve Bayiler Federasyonu da ihale ile ilgileniyor. ABD ve İngiliz yatırım fonlarının da konuyla yakından ilgilendiği belirtiliyor. Bu satışla ilgilenen başka sermaye grupları da var kuşkusuz. Bu satış için ön hazırlık anlamında ilk yasal adım yukarıda bahsettiğimiz 2002'de çıkarılan tütün yasasıyla atılmış, Tütün Yasası ile sermayenin küresel ihtiyaçları konusunda somut düzenlemeler yapılmıştır.

Küreselleşen dünyada Çok Uluslu Şirketler (ÇUŞ), dünyanın hangi bölgesinde ne kadar, hangi fiyatla ürün ekiminin yapılacağını belirleyen güç olduğu için, tütün için de aynı kural geçerlidir. Dünya sigara üretimi ve ticaretini eline geçiren üç dev sigara şirketi Türkiye pazarına da hakimdir. Türkiye sigara pazar payının en büyük hissesi artık **Philipp Morris**'in elindedir. Bu anlamda mevcut haliyle Tekel sigara bu sermaye gruplarının önünde, yakın zamanda aşılması gereken engel konumdadır. Sermaye hükümeti bu konuda kendinden beklenen görevin farkında olarak hızlıca özelleştirme işine sarılmaktadır. Tabii bu sürecin yine emekçiler cephesinde yansıması ilk elden Tekel'in sigara bölümünde çalışanları etkileyeceği gibi, tütün üreticileri de bu durumdan olumsuz etkilenecektir. Çünkü tütün ekimi ve hangi fiyatlarda alınacağı ÇUŞ'lerin denetiminde olacak, tütün ekerek geçimini sürdüren kesim giderek tasfiye olacaktır. Bu süreci hızlandıran bir diğer etken de, sermaye hükümetinin 2005 yılında çıkardığı yasa ile sigaradan alınan vergi oranındaki değişikliklerdir. Öncesinde yerli tütünün kullanım miktarına göre vergi yerli üretici lehine azaltılarak, yerli üretici korunuyordu. Ancak, yeni düzenlemeye göre bu değiştirilerek, aynı oranda

vergi alınmaya başlandı. Böylece, uluslararası sermayenin Türkiye pazarındaki rekabet şansını artıran bir düzenleme yapılmış oldu.

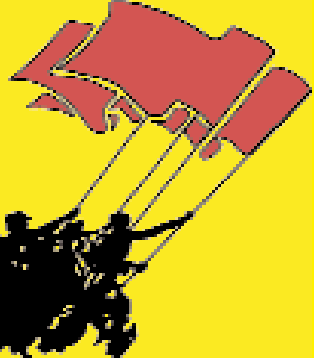
Bu coğrafyada tütün işçilerinin mücadeleci bir geçmişi olduğu söylenebilir. 1900'lü yıllarda gerçekleşen grev ve direnişlerde tütün işçilerini de görmekteyiz. '60'lı yıllardan beri gelişen mücadele yıllarında da Tekel işçileri bu hareketliliğin bir parçası olmuşlardır. Son yıllarda özelleştirme karşıtı mücadelede çeşitli yöntemleri kullanan Tekel işçileri bu anlamda birçok deneyim biriktirmiştir. İşyeri terketmemeye eylemleri, özelleştirme süreçlerinde fabrikaları gezmek isteyen şirket yetkililerini işyerine almama eylemleri, mitingler vb. eylemlerle sürekli gündeme geldiler.

Özelleştirilen işletmelerin akıbetini yakından gören ve özelleştirmeye karşı mücadelede belli bir deneyim biriktiren Tekel işçilerinin son dönem eylemlerine yansıyan kararlı tutum dikkate değerdir. Cevizli Tekel işçilerinin Tekel'in özelleştirilmesini protesto etmek için AK Parti İstanbul İl Başkanlığı önündeki bariyerlere kendilerini zincirlemeleri, Bitlis Tekel Sigara Fabrikası'nın özelleştirilmesini protesto etmek amacıyla yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı miting düzenlemeleri, Bandırma ve Tokat'ta yapılan eylemler vb. Tekel işçisinin özelleştirmeye kolayından geçit vermeyeceğinin sinyallerinin veriyor.

Tekel işçileri özelleştirme saldırısıyla kendilerini bekleyen geleceksizliğin farkındadır. Bu duyarlılıkları ve eylem kararlılıkları önemlidir. Ancak, taban örgütlenmelerini oluşturarak, komiteleşerek bu duyarlılık ve kararlılık sonuç alıcı bir eylem hattına taşınabilmelidir.

Türk-İş'in özelleştirme karşısındaki tutumunu Tekel işçileri geçen bu süreçte yeterince anlamışlardır. Tekel işçileri bu bürokrasiyi aşacak ve devre dışı bırakacak güce sahiptir. Taban örgütlenmeleri ile bu gücü açığa çıkarmak ve sınıfın diğer bölükleriyle mücadele birliğini sağlamak gerekmektedir. Ancak o zaman grev silahı etkili bir şekilde kullanılabilir.

Mücadele Postası

Yılmaz Güney festivali sona erdi!

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ve Demokratik Gençlik Hareketi tarafından düzenlenen Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali 27 Ocak günü yapılan kapanış etkinliğiyle sona erdi.

Çok sayıda sanatçının katıldığı etkinlik Yılmaz Güney'in film ve fotoğraflarının yer aldığı sinevizyon gösterimi ile başladı. Açılış konuşmasında şunlar söylendi: “*Yılmaz Güney'i belleğimizden silmeye çalışıyorlar. Halkın birbirine yabancılaştırdığı, düşmanlaştırdığı bu günde bu festival daha da anlam kazandı*”. Şair Mehmet Çetin'in yaptığı konuşmanın ardından Yılmaz Güney'in kardeşi Yaşar Pütün konuştu.. Konuşmaların ardından ödül törenine geçildi.

Şiir dalında ödüle layık görülen Osman Günay ödülünü alırken, ödülü Zonguldak maden işçileri için aldığını belirtti. Şiir dalında ödül alan Mustafa Ergin Kılıç ise “*Bu ödülü Sivas'ta katledilen şairlerimiz adına alıyorum*” diyerek Sivas'ta katledilen şairler için yazdığı bir şiirini okudu. Yine şiir dalında ödül alan Mehmet Soylu da Kürtçe bir konuşma yaptı. Şiir ödülllerinin ardından öykü ödülleri sahiplerine verildi. Hereke Gitar Dörtlüsü'nün dinletisinin ardından etkinliğe ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümünde hapishaneden çalışmalarını gönderen Veysel Kaplan'ın 5 şiiri ve Ercan Binay'ın yazdığı bir öykünün cezaevi tarafından verilmediği belirtilirken, “*Festival onur ödülünü Kaplan ve Binay şahsında tüm devrimci tutsaklar adına veriyoruz*” denildi.

Etiklikte, kısa film yarışmasına katılan filmlerden oluşan bir fragman gösterildi. Ardından ödül törenine geçildi. İki yıl önce katledilen Uğur Kaymaz'ın öyküsünü anlatan “13 Kurşun” adlı filmin oyuncularından Dilan Akkuş, Diyarbakır Bağlar Belediyesi Sinema Atölyesi adına Festival Onur Ödülünü aldı. Düşeyazmak filminin yönetmeni Nazım Güvenoğlu yurtdışında olduğu için ödülü Ziya Can'a verildi. Sokağa Çıkma Yasağı adlı filmle Filiz Uygur Yüksel ve filmin başrol oyuncusu Ezgi Deniz, Gezici Nalbant adlı belgeselle Haydar Demirtaş, Bektaşî Gir ve Gör Elizabeta Koneska adlı Makedon yönetmen ödüle layık görüldüler. Etkinlik tiyatro ödülleriyle devam etti. Etkinlik, tüm ödüllerin verilmesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

İstiklal'de *Liselilerin Sesi* satışı...

İstanbul Liseli Gençlik Platformu olarak 15 günlük yarı yıl tatilinin başladığı günde Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde *Liselilerin Sesi*'nin Ocak-Şubat sayısının satışını gerçekleştirdik.

Bir saati aşkın süre devam ettirdiğimiz dergi satışı sırasında, dergimizin bu sayısındaki “Karneler

çürüyen eğitim sisteminin aynasıdır!” şiarını kullandık. Dergi satışımız sırasında birçok liseliyle birebir sohbet etme imkânı yakaladık, tanışma olanağı bulduk. Tatil döneminde gerçekleştireceğimiz “Devrim Okulları”nın çağrısını yaptık.

Avrupa Yakası İLGİP

“Örgütlen, özgürleş, öğretine sahip çık!”

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 27 Ocak günü Taksim Tramvay durağında, 3 Şubat'ta düzenleyeceği “Öğretimize, özgürlüğümüze saygı mitingi”ne çağrı amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan!”, “Öğretimize, özgürlüğümüze saygı mitingi!”, “3 Şubat Pazar günü saat 13.00'te Kadıköy'de buluşuyoruz!” PSAKD imzalı dövizlerin açıldığı eyleme 70 kişi katıldı.

Basın açıklamasını Erdal Yıldırım yaptı. Yıldırım, bugüne kadar birçok ayrımcı ve yok sayıcı politikayla karşı karşıya kalan Alevilerin, son yıllarda “Alevilerle diyalog ve Alevi açılımı” adı altında daha çok baskılara maruz kaldığını, her gün Alevi olmaktan kaynaklı öğrencilerin dövüldüğünü, hakarete maruz kaldığını ve hatta öldürüldüğünü ifade etti.

Yıldırım, Aleviler'in talebinin demokratik devlet olduğunu belirterek, eşit ve özgür haklar temelinde tüm etnik ve inanşal kesimlerin bir arada yaşama kültürünün oluşturulmasını ve bunların anayasa tarafından güvence altına alınması istedi.

Eylemde, “Örgütlen, özgürleş, öğretine sahip çık!” “Alevi kültürü yasaklanamaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” ve “Kahrolsun faşizm, kahrolsun emperyalizm!” sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından İstiklal Caddesi'nden Galatasaray Lisesi önüne kadar eyleme çağrı yapan bildiri dağıtım yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de *Kızıl Bayrak* satışı!

26 Ocak'ta İzmir Kemeraltı çarşısı girişinde ve Karşıyaka Çarşısı'nda Kızıl Bayrak gazetesinin satışını gerçekleştirdik.

Kemeraltı'nda gerçekleştirdiğimiz gazete satışında SSGSS Yasa Tasarısı'nı, asgari ücreti, işçilere ve emekçilere yönelik saldırıları ajitasyon konuşmaları ile teşhir ettik. Buradaki satışın ardından Karşıyaka'nın en işlek caddesinde yine

ajitasyon konuşmaları eşliğinde gazetemizi işçi ve emekçilere ulaştırdık.

Yeni yılla birlikte dağıtım tekellerinin uyguladığı abluka ile devrimci yayınların işçi ve emekçilere ulaşması engellenmek isteniyor. Ancak bizler bu engelleme girişimlerini faaliyetlerimizi yoğunlaştırarak boşa çıkaracağız.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Sınıfsız, sömürsüz bir yaşam ancak sosyalizmle mümkündür!”

Sizlere geçen gün yaşadıklarımı ve bununla ilgili düşüncelerimi aktarmak istiyorum. İzmir'de zengin bir semt olan Bostanlı'da çalışırken, bir gün akşam eve iş dönüş saati gelirken oradaki evlere baktım. Daha sonra kendi semtime geldiğimde, mahalledeki evlere baktım. Aradaki uçurumu gördüm. Ya herkes o tip evlerde oturabiliyor ya da herkes bizim semtimizdeki gibi evlerde oturmalı. Yarın 1,5 yaşındaki çocuğum büyüdüğünde şu soruyu sorduğunda ne cevap vereceğim diye düşündüm: “Anne, biz neden orada yaşamıyoruz?”

Bu eşitsizlik aslında doğumdan itibaren başlıyor. Ben çocuğumu devlet hastanesinde doğururken, onlar özel hastanelerde doğum yapıyorlar. Bizler çocuklarımızı devlet okullarında okuturken onlar özel okullarda çocuklarını okutuyorlar. Biz onların işyerlerinde işçilik yaparken, onlar bizim emeğimizi sömürüyorlar.

Ben çocuğum için şimdi elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Ama ya daha sonrası ne olacak? Bu sistem ona bir gelecek vermiyor. Çocuklarımızın geleceği için herkesin eşit koşullarda yaşadığı, sınıfsız, sömürsüz bir yaşam ancak sosyalizmle mümkündür.

Çiğli'den emekçi bir kadın

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

CMYK

**"Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor
Komünizm hayaleti..."**

Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşimleri tarihidir.

Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle, ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşıkarşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman üstü örtülü, kimi zaman açık bir savaş, her keresinde ya toplumun tümüyle devrimci bir yeniden kuruluşuyla, ya da çatışan sınıfların birlikte mahvolmalarıyla sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir.

Tarihin daha önceki çağlarında, hemen her yerde, çeşitli zümreler halinde karmaşık bir toplum düzeni, çok çeşitli bir toplumsal mevki derecelenmesi buluyoruz. Eski Roma'da patrisyenleri, şövalyeleri, plebleri, köleleri; ortaçağda feodal beyleri, vasalları, lonca ustalarını, kalfaları, çırakları, serfleri; bu sınıfların hemen hepsinde, gene, alt derecelenmeleri görüyoruz.

Feodal toplumun yıkıntıları arasından uç vermiş olan modern burjuva toplumu, sınıf karşıtlıklarını ortadan kaldırmadı. Yeni sınıflar, yeni baskı koşulları, eskilerin yerine yeni savaşım biçimleri getirmekle kaldı.

Ne var ki, bizim çağımızın, burjuvazinin çağının ayırıcı özelliği, sınıf karşıtlıklarını basitleştirmiş olmasıdır. Tüm toplum, giderek daha çok iki büyük düşman kampa, doğrudan birbirlerinin karşısına dikilen iki büyük sınıfa bölünüyor: Burjuvazi ve Proletarya"

**Ustaların büyük eseri
Komünist Parti Manifestosu
160. yılında güncelliğini
koruyor!**